

Mắt Không Chế

Contents

Mắt Không Chế	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	17
11. Chương 11	18
12. Chương 12	20
13. Chương 13	22
14. Chương 14	24
15. Chương 15	25
16. Chương 16	27
17. Chương 17	29
18. Chương 18	31
19. Chương 19	33
20. Chương 20	35
21. Chương 21	36
22. Chương 22	38
23. Chương 23	39
24. Chương 24	40
25. Chương 25	42
26. Chương 26	44
27. Chương 27	45
28. Chương 28	47
29. Chương 29	48
30. Chương 30	50
31. Chương 31	52
32. Chương 32	54
33. Chương 33: Phiên Ngoại 1	58

Mắt Không Chế

Giới thiệu

Thể loại: chủ công, hiện đại, hắc đạo, cường công cường thụ, cao lãnh chi hoa tô gãy cánh đại lão công × trung khuyến h

---

1. Chương 1

Edit: Tiểu Thanh Đình

“Dù thế nào Khanh Kha cũng không ngờ rằng, thằng nhãi ranh anh tùy tiện nhặt về, rốt cuộc lại là một con sói thứ thiệt.”

Khanh Kha tỉnh lại trong một gian phòng trống vắng, trước mắt là một mảng tối tăm, mờ dần vài giây, anh những tưởng mình như mất đi ánh sáng rồi, một lát sau, khi hàng mi chớp chớp khẽ cọ vào lớp vải, anh mới biết mình bị bịt mắt.

Anh cảm giác cơ thể mình như đang vùi trên lớp đệm mềm mại, không có cảm giác vững chãi, anh thử cử động tay chân, liền phát hiện mình bị trói, thậm chí tay còn không thể giơ lên cao khỏi chiếc giường 10cm, chân càng không cần nói, bị trói chặt đến tê người, không hở ra chút khe nào.

Những tình huống kiểu này có thể chia làm hai loại: Một là làm đồ chơi tình dục, hai là bắt cóc. Dựa theo đồng kim loại trên cổ tay cổ chân cùng những tiếng va chạm của xiềng xích bằng sắt có thể thấy, trang bị rất chẵn chu, hiển nhiên là loại thứ nhất.

Vậy là có người trói anh.

Vậy mà anh lại không hay biết gì.

Dòng ký ức của anh dừng lại ở đoạn anh mơ màng ngủ trên xe của mình, một giây trước còn tựa trên người Bạch Cập tranh thủ ngủ bù, một giây sau tỉnh dậy đã thành bộ dạng này. Người hướng lên trên, mở rộng tứ chi, trói ở tư thế mất mặt khê liếc mắt liền thấy hết mọi thứ, kể này rốt cuộc thù hằn sâu đậm cỡ nào với anh?

Trong cái giang hồ này, kẻ dám làm vậy với anh, thực sự không nhiều, đợi anh ra khỏi được, nhất định sẽ đốt thêm nhiều tiền vàng cho phần mộ của hắn.

Có thể là ai chứ?

Ý thức nhanh chóng hồi phục lại, qua một giấc ngủ dài đại não bắt đầu hoạt động linh hoạt, anh vẽ ra một mạng lưới quan hệ, phân tích một hồi, chỉ hy vọng tìm ra kẻ đó rốt cuộc là ai?

Anh sống trên đời cũng 30 năm có thừa, đi trên con đường hắc đạo, từ đời cha anh cũng đã đắc tội không ít người. Khi anh tiếp tay cùng cha cũng đã trải qua một phen mưa gió, suốt bao năm bươn chải, cũng chẳng còn mấy người thân bên cạnh, kẻ thù thì ngày càng nhiều. Cho dù mấy năm nay anh cũng đã bớt máu mặt, những món nợ cũ còn chưa trả hết, người muốn giết anh thì đếm không xuể, song lại chẳng được mấy kẻ gan đủ to để ra tay với anh.

Tính đi tính lại, anh trừ đi tất cả những kẻ anh coi thường, cuối cùng lại chẳng đoán ra nổi ai.

Khanh Kha chợt sững lại, lại nhặt nhanh những cái tên anh vừa gạch đi, tính lại lần nữa, nói không chừng lại có một hai con hắc mã nào bắt đầu to ra rồi cũng nên, ngộ nhờ bị mai một thì thật đáng tiếc.

Anh đang mông lung suy nghĩ, chợt nghe thấy tiếng cửa được mở ra, có người bước vào.

Đúng là cầu được ước thấy.

Bước chân ngày càng gần, nghe rõ mồn một. Trong căn phòng trống vắng, Khanh Kha nghe ra chỉ có một người bước vào.

Anh liền án binh bất động, nằm trên giường giả chết, làm bộ như mình còn chưa tỉnh, xem kẻ này định làm sao.

Tiếng bước chân ngừng bên cạnh anh, kẻ đó dường như đã đứng lại, mắt anh lại chẳng thấy gì, chỉ có thể đoán mò qua âm thanh, kết quả, kẻ đó có vẻ đang muốn đo sức nhẫn nại với anh, đứng im một chỗ rất lâu

không hề có bất cứ cử động gì. Căn phòng bỗng chốc quay về với sự tĩnh mịch, chỉ còn lại những tiếng hít thở liên tiếp.

Cảm giác như đã nửa ngày trôi qua, Khanh Kha thấy mình như sắp trụ không nổi nữa, bất chợt thấy bờ môi nóng bỏng. Kẻ đó cúi người hôn anh.

“ ... ”

Khanh Kha dù thế nào cũng không thể ngờ sự việc lại phát triển theo hướng này. Đôi môi anh bị ngậm chặt, rồi lại bị nhả ra, một thứ mềm mại mà nóng bỏng đang liếm láp, khiến đôi môi vốn khô khốc của anh trở nên ướt át, cứ thế lặp đi lặp lại, hững hờ hôn lên.

Kẻ đó hít thở đã có phần nặng nề, Khanh Kha cảm giác đôi môi hắn đang run lên, hắn luôn cố gắng thận trọng, hôn xuống vô cùng nhẹ nhàng, giống như sợ sẽ đụng hỏng mắt.

Khanh Kha giữ im tư thế bất động, tránh gây nghi ngờ, nhưng trong lòng bắt đầu xao động.

Anh đành để mặc hắn hôn, định ninh hắn là kẻ thù, vậy mà lại quên mất hoá ra vẫn còn kẻ sát tình này nữa.

Anh trước nay vẫn giữ nguyên quy tắc, thích thì ở bên nhau, không thích nữa sẽ rời đi, bên nhau rồi rời xa, khoảng thời gian chưa đầy 2 tháng, tình cảm đôi bên chưa quá mức sâu nặng, rất ổn.

Anh là một kẻ ô dù rất lớn, sống hưởng thụ, lên giường với không ít người, nam hay nữ đều có, nhưng lại chẳng thực sự ghi nhớ ai, có lúc, hôm trước vừa mới ngủ với một người, hôm sau gặp lại cũng không bật được ra tên người đó.

Vậy là, số người muốn xử anh, còn một đám khác nữa.

Khanh Kha hơi đau đầu, kẻ đó bỏ anh ra một lát, thực ra còn chưa đầy một phút, anh lại cảm thấy kẻ đó dường như đang bò lên giường, ngồi lên người mình.

Hắn không ngừng hôn lại lần nữa, Khanh Kha thậm chí còn cảm nhận được vị mặn chát trong miệng mình.

Kẻ đó khóc?

Chóp mũi ướt ướt đúng như dự đoán, Khanh Kha nhất thời cạn lời.

Anh cọ quây đầu lưỡi, như muốn nói rõ ràng người bị bắt nạt là tao, mày khóc cái gì chứ? Nhưng trước khi mở miệng anh chợt nhớ ra mình còn đang giả bộ bất tỉnh, đành thu lưỡi vào.

Anh không phân biệt nổi kẻ này là ai trong tập thể người yêu cũ, nhưng từ lúc kẻ đó áp sát, anh ngửi thấy mùi vị rất quen thuộc.

Là mùi một loại nước hoa vô cùng thanh khiết, nhưng trở nên nồng đậm hơn do nhiệt độ cơ thể tăng lên, vẫn thanh mát nhưng lại đem theo cảm giác mê người.

Con người Khanh Kha có sững lại.

Nhiều năm trở lại đây, anh chỉ ngửi thấy mùi hương này trên cơ thể duy nhất một người, còn tự tay tặng nữa.

Quen thuộc cũng phải, bởi cái này rõ ràng là thứ mắt thấy tai nghe, là mùi hương mỗi ngày đều tiếp xúc.

Là mùi hương của Bạch Cập.

2. Chương 2

Kẻ đó không hôn tiếp nữa, hôn cả buổi rồi cũng chỉ có thể quấy quả ở lớp ngoài, hắn đưa đầu lưỡi ra liếm láp, như đang say sưa thưởng thức điểm tâm, không nỡ ăn hết, chỉ dám khẽ liếm cho bớt thèm.

Khanh Kha chỉ cảm thấy trên người mình như có một con chó to, hôn hít hay liếm láp đều hoàn toàn không có chút quy cách nào, bàn tay sờ cuồng loạn, khiến hắn phải giương đôi mắt khinh bỉ trong lớp vải đen.

Tuy nhiên, anh không chắc chắn kẻ đó là Bạch Cập, chỉ có thể tạm thời án binh bất động.

Môi dưới của anh bị cắn cắn nhẹ, nhưng không đau, kẻ đó liên tục liếm láp kèm theo tiếng thở dốc, như không nhẫn nại được, lại sợ làm anh đau.

Đôi tay chạm vào thân thể anh cũng đang run lên, cởi mãi không được chiếc khuy áo, ngây ngốc đến không nói lên lời.

Hắn như rất mất khống chế rồi, hô hấp cũng bắt đầu cuồng loạn, Khanh Kha cảm thấy vô cùng nực cười, rõ ràng là tự cắn tay chân không nhạy bén, sao lại giận chứ.

Nhưng rất nhanh sau đó anh cười không nổi nữa.

Bởi kẻ đó rõ ràng giận rồi, lại còn quay lại cắn anh một cái, gọi tên anh bằng thứ giọng đầy tình thú lẫn âm ức:

“Khanh Kha...”

Cho dù giọng nói khàn khàn như nước nỏ, có chút không giống chất giọng vốn có, nhưng Khanh Kha vẫn lập tức nhận ra, đó chắc chắn là giọng của Bạch Cập.

Bạch Cập âm ức gọi anh “Khanh Kha”, anh cảm thấy bản thân dường như bắt nhảm sóng.

Dù thế nào anh cũng không ngờ, sống bao nhiêu năm trên đời, lại bị chính tên nhãi ranh mình nuôi dưỡng tóm gọn. Đáng hận hơn là, ở bên nhau suốt 12 năm, anh lại không hề phát hiện, Bạch Cập lại nảy sinh thứ tình cảm này với mình.

Anh nhắm mắt, cảm giác áo và quần đều sắp bị cởi ra, sau khi Bạch Cập gọi tên anh, dường như hắn lại thông suốt, lập tức hôn một đường hình người cá trên lồng ngực anh.

Bạch Cập dường như quỳ giữa hai chân anh, động tác cởi quần lót vô cùng nhanh gọn, hoàn toàn không còn chút do dự đắn đo nào, đột nhiên Khanh Kha có chút dự cảm chẳng lành.

Ngay lập tức dự cảm đó đã thành sự thật, một đôi tay sờ tới giữa háng anh, cự vật đang ngủ say sưa được nâng lên cẩn thận, hôn từng chút, sau đó tiến vào một nơi vừa nóng ẩm vừa ướt át. Mọi tuyến cơ trên người anh đều căng lên như dây đàn.

Anh từng được không ít kẻ BJ, nhưng đây là lần đầu tiên thưởng thức tay nghề kém cỏi như vậy, anh đoán Bạch Cập chưa từng làm chuyện này với ai, vừa lên đã đưa sâu vào cổ họng, trừ quay phim thì chỉ có kẻ mới lần đầu mới làm vậy.

Anh cũng bắt đầu có phản ứng, mặc dù kĩ thuật của Bạch Cập có tồi, thỉnh thoảng hàm răng còn cắn vào, nhưng phản ứng sinh lý vốn không phải thứ anh kiểm soát được, bộ phận trọng yếu bị người ta “đối xử” như vậy, ai có thể chịu được chứ, rốt cuộc anh cũng đau mắc bệnh liệt dương.

Bạch Cập có lẽ cũng biết bản thân kém cỏi, nên liếm láp cho anh cương lên rồi liền không đưa vào sâu nữa, chỉ uốn éo đầu lưỡi dạo quanh đỉnh chóp, rồi quét sạch thứ chất lỏng đùng đục, Khanh Kha không nghe thấy tiếng nôn, thiết nghĩ chắc Bạch Cập đã nuốt hết xuống.

Anh tưởng rằng như vậy là xong, ai dè Bạch Cập buông lỏng anh, mất một lúc sau, Khanh Kha nghe thấy tiếng quần áo cọ xát, ngay sau đó, dương vật anh lại lập tức bị đỡ lấy lần nữa, Bạch Cập dạng chân trên người anh, từng chút từng chút nhét dương vật của Khanh Kha vào trong cơ thể hắn.

Lúc này Khanh Kha mới biết khi đôi mắt không còn tận dụng được nữa, thân thể sẽ trở nên nhạy cảm hơn nhiều.

Anh nghe rõ mồn một tiếng hít hở của Bạch Cập, cảm nhận rõ ràng chỗ đó của mình đang từng chút từng chút bị nuốt vào, Bạch Cập muốn giảm bớt đau đớn, nhưng lại liệu mình cúi người ngậm bờ môi của anh, như chỉ cần hôn là sẽ không đau nữa vậy.

Khoảnh khắc cả hai hoàn toàn dính chặt lấy nhau, Bạch Cập thả lỏng người dựa vào bờ vai anh, cắn nhẹ vành tai anh, chăm chú nói:

“Khanh Kha...anh là của em rồi!”

Hắn nói xong liền bắt đầu khẽ lắc eo, khiến dương vật của Khang Kha đi vào sâu hơn, miệng cũng chẳng được nghỉ ngơi, vùng hầu yết của Khanh Kha in đầy dấu răng, và bắt đầu lấy lan sang chỗ khác.

Khanh Kha nghe thấy trong giọng nói khàn khàn của hắn có cả dục vọng, dường như bị đè nén quá lâu, đột nhiên được phát tiết, có chút khiến người ta khó chấp nhận.

Hắn tỏ ra mê muội, vừa sờ soạng vừa kêu rên “Khanh Khanh”, ban đầu còn như nói mớ, ra vẻ che đậy, sau đó càng ngày càng nói to, không hề nín nỡ, đem hết tình cảm bao năm bực bực hết ra, mỗi tiếng “Khanh Khanh” lại như trút nỗi lòng.

Bởi Khanh Kha chưa bắn, hắn cũng chưa trở dậy, động tác vẫn chậm rãi, tiếng gọi cũng nhỏ dần.

Có lẽ do Khanh Kha còn đang bất tỉnh, nên hắn có thể nói ra toàn bộ sự thật, hắn khẽ nói với anh: “Khanh Khanh, em thực sự rất thích anh.”

“Em muốn làm như vậy từ rất lâu rất lâu rồi.”

“Em...”

Hắn còn chưa nói xong, Khanh Kha đã ngắt lời:

“Rất lâu? Bao lâu?”

Bạch Cập chợt run lên, run rẩy hỏi: “Anh... anh tỉnh rồi?”

Khanh Kha dường như không thể dọa cho hắn tự giác được, huống hồ người bạn nhỏ này vẫn còn đang ngậm nuốt “của quý” của anh, nói thẳng ra, hắn không thể coi là “nhỏ” nữa rồi. Mắt anh đã bị bịt kín, chỉ đành mỉm cười, như vậy cũng đủ dọa cho hắn mặt cắt không còn giọt máu.

Nhưng anh vẫn tỏ ra kinh nghiệm đầy mình, thậm chí còn dụ hỏi Bạch Cập:

“Lại đây, bé cưng, mau tháo chiếc khăn này ra khỏi mắt anh đã, việc cũng làm rồi, em cũng phải để anh nhìn em nữa chứ?”

3. Chương 3

Khanh Kha rất giỏi trong việc che giấu cảm xúc, đối với kiểu người như anh, mỉm cười che mắt đối phương tựa như một loại bản năng vậy. Như đeo thêm một lớp mặt nạ, che đậy toàn bộ cảm xúc thật, thăm dò đến mức có thể biểu lộ toàn bộ những gì đối phương muốn lên mặt mình. Anh rất giỏi dùng tài năng thiên bẩm này để đạt được mục đích.

Bên dưới đôi mắt, là khuôn miệng quyến rũ, lộ ra ý cười, tựa hồ đã bị Bạch Cập lấy lòng, không hề lộ ra chút trách móc nào, nhưng cái Bạch Cập không thấy, có lẽ chính là ánh mắt lạnh lẽo bất thường.

Anh thực sự tức giận rồi.

Anh đã nuôi Bạch Cập suốt 12 năm, nuôi hắn từ một con khỉ bản thiu hôi thối thành một thanh niên tuấn tú bá đạo, tận tay chỉ dạy hắn cách đối nhân xử thế, rồi cùng nhau trưởng thành, chứ không phải để hắn trói mình đưa lên giường như vậy.

Nếu là bình thường, Bạch Cập sớm đã đánh hơi thấy mùi phong ba bão táp, nhưng hắn bây giờ đang chìm đắm trong hạnh phúc, tay chân thì đang độ hưng phấn mà não thì lại ngưng hoạt động, cơ bản đã không còn khả năng nhận ra thái độ của Khanh Kha.

Hắn bị giọng nói ầm áp của anh làm tan chảy, run rẩy đưa tay ra, người nhún về trước, ngoan ngoãn tháo miếng vải đen xuống.

Miếng vải vừa rơi xuống, ánh sáng đến bất ngờ khiến mắt anh hơi nhói, Khanh Kha nheo mắt để thích nghi, mắt vài phút mới mở ra, tuy có chút không quen, nhưng vẫn ngược lên, nhìn thẳng vào đôi mắt bối rối kia.

Nụ cười của anh không chạm tới đáy mắt, nhìn gương mặt quen thuộc ấy, nhất thời lại thấy vô cùng xa lạ. Bạch Cập ngồi trên người anh, dính chặt lấy nhau, lẽ ra đó là khoảng cách gần gũi nhất, nhưng Khanh Kha cảm thấy xa vời biết bao.

Anh muốn thẳng tay ném hắn xuống rồi dùng cách y hệt của hắn nhốt hắn lại vài đêm, định mở miệng hỏi hắn rốt cuộc có cái tư tưởng đại nghịch bất đạo này từ lúc nào cơ chứ? Nhìn thủ đoạn này, có thể trời anh tới đây, e rằng cũng không phải mưu đồ ngày một ngày hai.

Là do anh quá coi thường Bạch Cập, vốn tưởng rằng đã nuôi dưỡng một cậu bạn nhỏ có thể chơi đùa cùng lúc rảnh rỗi, ở cạnh hắn đã nhiều năm như vậy, biến hắn thành cánh tay đắc lực tuyệt đối trung thành của mình, không ngờ có ngày hắn lại thành con sói thứ thiệt, lại còn là tự anh dẫn vào nhà nữa.

Khanh Kha dùng ánh mắt phức tạp nhìn Bạch Cập, trên gương mặt quen thuộc anh ngày ngày nhìn thấy đó còn vương lại những giọt nước mắt, đôi mắt còn những tua đỏ, đôi môi vừa hôn anh vẫn ửng hồng, ánh mắt không rời anh, cả người không một mảnh áo, lộ ra lớp cơ bắp cuộn cuộn, mang dáng dấp một chàng trai vừa trưởng thành, liếc xuống dưới...

Khanh Kha không muốn nhìn, anh nhắm mắt lại, nghĩ tới việc mình bị lừa bởi dáng vẻ vô hại này, không ngờ một kẻ có vẻ ngoài đơn thuần nhưng lại mang dã tâm lang sói đã đưa mình vào tình cảnh này.

Bạch Cập bất an mà quan sát phản ứng của anh, nhìn anh nhắm mắt lại, còn tưởng anh có chỗ nào chưa thích ứng được, đành mặc kệ phía sau đang động đậy, hỏi: “Sao, sao vậy? Có chỗ nào không khoẻ sao?”

Khanh Kha im lặng hai giây, hướng phần hông lên thúc hắn, khiến Bạch Cập “a” một tiếng, anh mới cười cười: “Không sao.”

Chân tay anh vẫn bị khoá, chỉ có thể cử động phần eo, chỗ đó xuyên vào trong cơ thể Bạch cập, chưa nhún là bao cũng khiến eo anh mềm nhũn.

Bạch Cập thật không dám tưởng tượng Khanh Kha sẽ chủ động đâm vào mình như vậy, vừa bắn ra một lần, dương vật đã lại lập tức hưng phấn trở lại, hắn kích thích đến mức quên cả thời gian, cúi người hôn lên môi Khanh Kha, gặm nhấm đến mức Khanh Kha còn tưởng môi mình đã tróc hết da.

Anh từ từ đưa vào, mắt ngược trông Bạch Cập tình mê ý loạn, liền nhân cơ hội giơ tay quờ quạng, trong lúc Bạch Cập mãi miết liếm mút hầu kết của anh, anh bắt lực lên tiếng:

“Bé cưng à, em có thể tháo tay anh ra được không?”

Bạch Cập sững sờ, ngẩng đầu nhìn Khanh Kha, ánh mắt ngây dại, nhưng vẫn một mực lắc đầu.

Hắn thở không ra hơi, nói ngắt quãng:

“Không thể tháo, anh... sẽ đi mất, không thể được...”

“Em sẽ không, cho phép anh rời xa em...!”

Khanh Kha liền mạnh mẽ thúc vào trong, Bạch Cập thất thần, phản ứng không kịp, nhưng sau đó vẫn không quên liếm láp lồng ngực anh.

Anh tiếp tục dỗ dành hắn: “Chỉ là tháo ra thôi mà, bé cưng, anh không chạy được đâu.”

Bạch Cập vẫn cố chấp lắc đầu, nhào lên trước dùng miệng lưỡi của mình lấp kín miệng anh, không để anh nói thêm gì nữa.

Khanh Kha mắt mũi tối sầm, thiết nghĩ, nên đổi cách khác thôi, chủ động uốn lấy lưỡi Bạch Cập, dạy hắn bài học “khóa môi”.

Bạch Cập rõ ràng đã hưng phấn vô cùng, cổ họng lí nhí tiếng “ừm ừm”, cánh tay cũng ôm quanh cổ Khanh Kha.

Có lẽ đây là lần đầu hẳn hôn môi người khác, đầu lưỡi không biết nên đặt thế nào, răng suýt thì cắn vào môi, nếu là bình thường, Khanh Kha sẽ rất vui vẻ mà dạy hẳn cách thâm nhập, có lẽ sẽ bắt đầu từ kiểu hôn dịu dàng, nhưng lúc này, mục đích của anh chỉ là mê hoặc Bạch Cập, vì vậy anh chẳng thèm để ý nhiều nữa, bắt đầu ngay từ kiểu hôn nóng bỏng.

Bạch Cập quả nhiên rơi vào bẫy, bị anh hôn đến điên cuồng, mắt cũng lơ lơ, lúc Khanh Kha buông ra hẳn vẫn chưa thấy đã, liếm liếm môi, còn muốn thêm một lần nữa.

“Môi trên” lẫn “môi dưới” đều đã “được bắt nạt” một lần, cơ thể hẳn chuyển động theo động tác của Khanh Kha, phê đến mức hẳn cảm giác linh hồn mình như được bay cao bay xa.

Những cảnh tượng này thật sự chỉ có trong mơ hẳn mới thấy, còn bây giờ đã thành sự thật, hẳn thật sự cảm nhận được hơi ấm của Khanh Kha, hẳn không còn phải nhìn Khanh Kha thân mật với kẻ khác nữa, không cần che giấu dự vọng của mình với anh nữa. Sự trống trải trong lòng Bạch Cập đã được anh lấp đầy, hẳn ôm chặt lấy Khanh Kha, ý thức đã không còn thật tỉnh táo.

Lúc này Khanh Kha mới cất tiếng hỏi:

“Anh đã ngủ mấy ngày rồi?”

Bạch Cập thật thà trả lời: “Suốt một ngày một đêm.”

“Là em nhốt anh ở đây?”

“Ừm...ừ ư!”

“Vì sao?”

“...”

Về mặt Khanh Kha lạnh nhạt, nhìn hẳn hôn mình từng chút từng chút một, vừa dừng lại một chút Bạch Cập đã không nhịn nổi, lại nịnh bợ hôn anh, năn nỉ: “Khanh Khanh...anh làm gì đi chứ, được không?”

“Vậy em nói cho anh biết, tại sao lại nhốt anh ở đây?”

“Nói cho anh, anh sẽ làm.”

Lúc anh nói, anh đã thúc nhẹ vào trong, Bạch Cập bị kích thích đến tận xương tuỷ, khe rên một tiếng, uốn éo trả lời:

“Được.”

Hắn bập môi hôn anh: “Bởi vì em thích Khanh Khanh.”

Lại hôn tiếp: “Nhưng Khanh Khanh đâu có thích em...”

Rồi một cái nữa: “...Khanh Khanh thích rất nhiều người, nhưng em chỉ muốn Khanh Khanh nhìn em, Khanh Khanh là của em... ừm, không thể để kẻ khác cướp đi. Như vậy Khanh Khanh sẽ, sẽ là của một mình em rồi...”

Khanh Kha nắm chặt tay, chưa đầy hai giây liền buông ra, nói với Bạch Cập:

“Vậy, bé tháo tay cho anh được không?”

Bạch Cập không đáp lại, chỉ vội tìm môi để hôn xuống, cả cơ thể căng lên, hậu huyệt theo đó mà co lại, Khanh Kha cảm nhận được vùng hông của mình ẩm ướt, liền biết Bạch Cập đã bắn rồi.

Bạch Cập cắn môi anh, cơ thể vừa bắn xong sẽ rất nhạy cảm, Khanh Kha vừa có cử động, hậu huyệt lại càng co rút lại, không biết điều mà lên tiếng: “Khanh Khanh bắn vào em đi.”

Hậu huyệt của hẳn cố ngậm thật chặt, Khanh Kha cũng không muốn làm khó mình, mau chóng phun ra một tràng, bắn vào trong theo ý nguyện của hẳn.

Bạch Cập thoả mãn rồi, cảm nhận được Khanh Kha đang trong cơ thể mình, khoé miệng khẽ nhếch cười, rồi cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Khanh Kha: "...”

4. Chương 4

Bạch Cập nằm nhoài trên người anh, ở tư thế thân mật vô cùng, gương mặt còn ẩn hiện đầy những nét cười, đến thứ đang kẹp ở mông cũng chưa kịp rút ra đã ngủ thiếp đi.

Khanh Kha cạn lời thật sự.

Trong phòng sáng đèn, xem ra đã khuya lắm rồi. Khanh Kha nhíu mày, cái tên mê trai này đến lúc ngủ cũng không quên chiếm tiện nghi của anh, trong mơ còn ngoạm một miếng thật mạnh vào ngực anh, không biết mơ thấy món gì ngon.

Lòng ngực ướt ướt khiến Khanh Kha có chút khó chịu, nhưng khắp tay chân anh đều là dây xích, anh chẳng động đậy nổi cũng không thể tháo ra, chỉ có thể nằm im chấp nhận số phận.

Anh thầm nghĩ rằng, dường như định căn chỗ nào đó trên người Bạch Cập. Nhưng ngay sau đó, kế hoạch còn chưa được thực hiện, một cơn buồn ngủ ập tới, một ngày một đêm không ăn uống gì, lại vừa làm cái việc mà cả nửa là cưỡng ép, nên giờ đã kiệt sức, anh buồn ngủ rũ mắt.

Khi Bạch Cập đã ngủ say, hơi thở bình ổn của hắn cũng phả vào anh, Khanh Kha cố gắng tỉnh táo một lúc, sau cũng cũng chẳng đỡ nổi cơn buồn ngủ, lại ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại đã là ban ngày, Khanh Kha dụi dụi mắt theo quán tính, ngón tay vừa chạm vào khoé mắt anh liền sững sốt.

Tay cử động được rồi?

Anh gơ lên nhìn thật kĩ, còng tay được đổi thành công cụ giám sát, nhưng dưới chân vẫn là dây xích, anh thử giật mấy lần, ngoài việc khiến mình mất sức nhanh hơn, không đem đến bất cứ tác dụng nào. Xem ra Bạch Cập đã nghe lời anh.

Tên nhãi này chuẩn bị cũng thật chu đáo, Khanh Kha ngồi dậy khởi động cánh tay, vốn tưởng rằng đã bị còng sắt làm bong da, nhưng cử động một hồi đều không thấy cảm giác đau, bên mượn ánh sáng từ cửa sổ hắt vào soi tỉ mỉ. Kể cũng lạ, tại sao hôm qua bị khoá chặt như vậy, cánh tay bấp chần đều không có cảm giác trầy xước, nhìn kỹ mới biết, bên trong chiếc công kim loại đã được thêm sẵn nệm bông, tránh gây trầy xước da.

Khanh Kha nhìn dụng cụ được chế tạo tỉ mỉ, nhất thời cũng không biết nên trách móc hay khen ngợi nữa.

Anh lại nhìn cơ thể mình kỹ càng, phát hiện những dấu vết của đêm qua đã biến mất, quần áo cũng được thay thành đồ ngủ, thiết nghĩ là Bạch Cập đã nhân lúc anh ngủ mà thay trộm. Mà anh vốn thuộc kiểu người khá thính ngủ, nhưng từ đầu tới cuối lại không hay biết Bạch Cập đã làm gì mình.

Bạch Cập đã ở bên cạnh mình bao lâu như vậy, bản thân lại đặt toàn bộ niềm tin vào hắn, không chút đề phòng, nên hắn mới có thể thay đồ cho anh mà anh không hay biết gì.

Khanh Kha day day thái dương, ghi trong đầu thêm một món nợ với hắn.

Hôm qua còn bận bịu độ sức cùng Bạch Cập, khiến anh chẳng còn mắt nào quan sát căn phòng sau đó lại mệt quá ngủ thiếp đi, đến giờ anh mới có cơ hội ngắm nghía xung quanh.

Căn phòng rộng tương đương với phòng ở của anh, cũng trông trải như vậy, ngoài giường và hai chiếc ghế ra thì chẳng còn đồ trang hoàng nào cả, đó cũng chỉ là những nội thất anh mua đại khái, chẳng đả đo chuyên phối màu, dùng được là tốt rồi.

Dây xích trên chân đã được nối dài, đủ để anh đi từ giường ra cửa sổ, nhưng vẫn không tới cửa phòng. Anh cũng không gò ép, chỉ xoay mình bước xuống giường, không thấy có dép, nhưng trên nền đã trải sẵn thảm, Khanh Kha định chân trần bước đi, vừa mới chạm xuống đất đứng dậy liền lảo đảo, có lẽ do còn chưa ăn gì. Anh đành chậm rãi bước tới đó, dựa bên cửa sổ ngắm cảnh.

Cơ mà cũng chẳng có cảnh gì để ngắm. Đối diện cửa sổ là một vườn cỏ trống, anh đoán đây là căn phòng ở tầng hai, bên cạnh cũng không có công trình nào hay ho cả, trước giờ anh không nhạy bén về địa lý, vì vậy ngắm mãi cũng không đoán được đây là đâu.

Nhảy từ tầng hai chắc cũng chẳng chết được, Khanh Kha cúi xuống tính thử khoảng cách, nhưng vấn đề là chân còn mang dây xích, chưa tháo được ra thì chưa thể nhảy, ngộ nhờ bị treo lủng lẳng ở giữa thì xấu hổ quá. Dù sao thì cũng rất mất mặt.

Mặc dù anh chưa chuẩn bị nhảy, nhưng cái dáng vẻ này trông sao cũng giống kẻ muốn chạy trốn. Bạch Cập vừa bước vào, thấy cảnh tượng ấy, bị dọa đến mức không bưng nổi bát cháo nữa, vội đặt đồ xuống rồi nhào tới:

“Khanh Khanh!”

Khanh Kha nghe thấy ai gọi mình, liền quay lại theo phản xạ, kết quả đã bị ôm vào lòng.

Bạch Cập ôm lấy anh kéo về bên giường, người hắn run bắn, giọng đầy sợ hãi: “Khanh Khanh anh bình tĩnh chút đi, em... em sai rồi, anh đừng đi, đừng bỏ em...”

Một lần nữa Khanh Kha lại bị hất đè trên giường, đặt đôi môi lạnh lẽo lên môi anh, vừa hôn vừa nức nở:

“Khanh Khanh anh đừng đi có được không?”

“Em đã nghe lời anh, buông lỏng anh rồi, anh không thể... không thể bỏ em được!”

Hắn nâng cằm Khanh Kha hôn điên đảo một hồi, tiếng nói hoà với tiếng khóc, nước mắt giàn giụa, Khanh Kha có cảm giác môi mình đã nếm đủ vị mặn chát, khuôn mặt nhăn lại khó chịu.

Sao anh không nhớ là Bạch Cập biết khóc vậy?

Mặc dù Khanh Kha đã bị nhốt hai ngày, nhưng vẫn còn chút sức lực, thấy môi Bạch Cập có vẻ sắp di chuyển xuống dưới, anh lập tức túm lấy gáy hắn quăng ra.

Bạch Cập ngã lảo đảo, nhưng vẫn định nhào tới, liền bị Khanh Kha đá về chỗ cũ.

Khanh Kha trừng mắt, hắn vẫn muốn động dậy, nhưng cuối cùng đành chịu trận, chỉ có thể đứng đó van xin anh: “Khanh Khanh...”

“Em đã nhốt anh thế này, anh còn có thể trốn?”

Nhìn hắn khóc đến sưng đỏ mắt, Khanh Kha rủ lòng từ bi giải thích cho hắn một câu.

Anh ngồi xuống, không muốn nói nhiều nữa, Bạch Cập nhìn anh, lại xoay người bưng bát cháo lên, đến trước mặt anh, nửa quỳ trên tấm thảm, nâng lên đưa anh ăn, ánh mắt lấp lánh.

Khanh Kha không đẩy ra, đỡ lấy rồi nhanh chóng húp sạch, lúc anh đưa bát trả lại Bạch Cập, hắn đã ngồi dậy rồi, mắt dán vào anh.

Anh vừa định kêu Bạch Cập đừng nhìn nữa, tên nhãi đó đã dùng lưỡi liếm sạch những hạt cháo còn sót lại trên khoé miệng anh, rồi lại mau chóng về lại tư thế cũ, tay Khanh Kha cứng đờ giữa không trung, cuối cùng, liền mạnh tay văng bát ra ngoài.

5. Chương 5

Ngón tay trắng nõn nà túm chặt lấy đầu gối anh, anh ngược lên lại ngược xuống nhìn xem chủ nhân của ngón tay – Bạch Cập đang ở phía sau nhìn anh.

Da Bạch Cập rất trắng, đôi mắt to tròn, lúc nào nhìn cũng đầy vẻ âm ức, con ngươi màu nâu nhạt chiếm phần lớn con mắt, lúc này ngược lên trông lấp lánh vô cùng, đáy mắt tràn ngập hình ảnh Khanh Kha.

Dưới khoé mi hần là nốt ruồi lệt, không phải sinh ra đã có, chỉ là sau này hần bắt chước mắt trái của Khanh Kha mới điểm thêm vào, đôi môi mỏng manh mà chúm chím như loài mèo, nhìn rất dịu dàng, mỗi khi kích động mũi sẽ ửng đỏ. Đây chính là vẻ ngoài rất vô hại của hần.

Tư thế này của họ thật giống như lần đầu họ gặp mặt, chỉ là hồi đó tên nhãi kia nhào tới với bộ dạng lấm lét người đầy vết thương, ánh mắt kiên định, tuy run rẩy nhưng vẫn gồng mình cất tiếng hỏi anh có thể thu nhận hần hay không. Cậu bạn nhỏ mới tám tuổi đến nay đã 20, nhưng lại trở thành một thanh niên to gan lớn mật, hướng về “đứng quần” anh với vẻ mặt vô tội, còn dám gọi anh là “Khanh Khanh”.

Khanh Kha đề lên tay hần, Bạch Cập không hề lúng túng, thuận tay vặn ngược lại, rồi nhất định không buông ra, cứ như vậy lắc lắc cánh tay Khanh Kha, giọng mềm nhũn gọi: “Khanh Khanh”.

Nếu là trước kia, hần làm nũng như vậy, kẻ ưa nịnh Khanh Kha có thể sẽ xoa xoa mặt hần, đồng ý với hần một yêu cầu không quá đáng.

Nhưng trước kia hần quá nghe lời, nên cũng không hề yêu cầu gì, những lúc có nhã hứng, Khanh Kha sẽ tự tặng quà cho hần, bất kể là gì hần đều nhận, một chút quà mọn cũng khiến hần vui vẻ rất lâu. Cũng vì vậy, Khanh Kha tưởng rằng cậu chẳng biết thứ gì là tốt, không biết yêu cầu gì, nhưng hôm nay mới hiểu, thằng nhỏ chỉ là không nói ra miệng, thực tế mục tiêu lại rất rõ ràng, thứ cậu ta muốn, là mình.

Nhưng dù thế nào hần cũng không nên dùng cách này.

Khanh Kha sống trên đời ghét nhất bị người khác khống chế.

Bạch Cập nghịch ngợm ngón tay Khanh Kha, anh mặc kệ hần, mặc hần tự nói tự nghe, giọng nói vẫn mang âm điệu run rẩy.

“Khanh Khanh anh đừng dọa em, em sẽ không làm hại anh, anh cũng đừng làm hại bản thân.”

“Em biết, anh nhất định sẽ tức giận, sẽ hận em, trước khi đưa anh tới nơi này, em đã nghĩ tới mọi hậu quả rồi.”

“Nhưng em không hối hận.” – Bạch Cập nhướn người về phía trước, nhòai người trên đùi anh ngược lên, ánh mắt có những tia đục vọng cổ chấp và niềm hưng phấn đến ngột ngạt, “Nghĩ tới việc ngày ngày đêm đêm được ở bên anh, để anh chỉ nhìn thấy mình em, nhớ tới em, em liền cảm giác cái gì cũng rất xứng đáng.”

“Em không sợ anh hận em, em chỉ sợ anh thích người khác.”

“Anh không biết rằng, lúc anh ngắm nhìn những tình nhân kia, em đổ kị tới mức muốn giết người.”

Hần đổi sang tư thế quỳ, rướn người lên hôn môi Khanh Kha, anh không kịp né, hần hôn như cá gặp nước, rồi khẽ cười như một con cáo, tiếp tục nói:

“Nhưng nếu em giết người, sẽ bị Khanh Kha ghét, em không còn cách khác, chỉ đành làm vậy.”

“Hơn nữa, em cũng muốn bảo vệ Khanh Khanh.”

“Bảo vệ?”

Khanh Kha đẩy hần ra, cười nhạt, hỏi lại: “Từ lúc nào tôi cần em bảo vệ?”

“Hơn nữa...” – Anh giơ tay lên, lộ ra dụng cụ giám sát trên cánh tay, lại nhắc chân lên, nghe rõ mồn một tiếng dây xích va vào nhau – “Đây là kiểu bảo vệ gì?”

Bạch Cập sa sầm mặt, dạng hai chân trên đùi anh, vùi đầu vào lồng ngực anh, ôm lấy cổ anh, trầm mặc một lúc mới cất tiếng:

“Trận Hồng Môn yến* kia anh không được đi.”

Khanh Kha cười nhạo: “Em cảm thấy tôi bây giờ còn có thể đi đâu được?”

“Hôm đó trước khi ra ngoài em đã tạm thời đổi xe.” – Bạch Cập buồn bã – “Sau khi anh ngủ mê, em quay lại kiểm tra chiếc xe đó, phát hiện đã có người động thủ với nó, camera ở gara bị phá hỏng, em có dò hỏi được, hôm đó, chỉ có Hạng Tư đi vào.”

Hắn khẽ cắn xương quai xanh của Khanh Kha, ngẩng đầu âm ỉ nói:

“Chính là cô gái được đưa tới 3 tháng trước, anh còn nói cô ta rất đẹp.”

Khanh Kha: “...”

“Còn đưa cô ta ra nước ngoài, mà không cho em đi cùng nữa.”

“...”

“Anh ở bên ả suốt một tháng trời, sau đó ả thỉnh thoảng còn lén lút tới tìm anh.” – Bạch Cập nói một hồi vẫn chưa tỏ tội xong – “Rồi lần nào anh cũng kêu em đi ra!”

“...”

Toàn thân Bạch Cập vúi vào người Khanh Kha, tựa con Koala bị mắc trên cành cây, ôm thật chặt, chỉ hận không thể dụi Khanh Kha vào người mình, Khanh Kha đẩy ra mấy lần vẫn không được.

Giọng hắn nồng nặc mùi ghen tuông, e là đủ để nhắm chìm cả căn phòng. Nhưng nói một hồi, lại nhớ ra mình đâu có quyền được ghen, chỉ đành giấu đi vẻ mặt ghen tức đó, không để Khanh Kha nhìn thấy.

“Khanh Khanh...” – Hắn vừa liếm láp vị trí đã mất đi dấu răng hắn vừa cắn vừa nói: “Ả không đẹp, còn có dây mơ rễ má với đám người Tôn Thành, rõ ràng là muốn hãm hại anh. Anh đừng thích ả, thích em này, được không?”

Thích em....

* Ghi chú của editor:

Hồng Môn Yến: Hồng Môn Yến là một sự kiện lịch sử diễn ra vào năm 206 TCN tại Hồng Môn ( ) bên ngoài Hàm Dương, thủ đô của Triều đại nhà Tần. Các bên tham gia chính trong bữa tiệc là Lưu Bang và Hạng Vũ, hai nhà lãnh đạo nổi bật của các lực lượng nổi dậy chống lại nhà Tần từ năm 209 đến 206 TCN. Sự kiện này là một trong những điểm nhấn của chiến tranh Hán-Sở, một cuộc đấu tranh quyền lực cho uy quyền tối cao trên toàn Trung Quốc giữa Lưu Bang và Hạng Vũ, kết thúc với sự thất bại của Hạng Vũ và sự thành lập Triều đại nhà Hán với Lưu Bang là hoàng đế đầu tiên.

Ở đây đại ý tác giả muốn nhắc có lẽ là Khanh Kha sẽ đi chiến một trận với phe nào đó khá mạnh.

6. Chương 6

“Anh thích em có được không?”

Lúc Bạch cập nói ra những lời này, đôi mắt ả hiện những tia hy vọng.

Khanh Kha biết hắn muốn nghe điều gì, liền không nói, rồi chợt thấy tức cười, định trả lời: “Không được.” Nhưng Bạch Cập còn không hiểu hắn ư, nhìn miệng là biết muốn nói gì, ánh mắt kiên định, đợi anh chuẩn bị mở miệng là sẽ ngậm lại.

Đôi môi ấm nóng một lần nữa dán chặt lên, tất cả những lời định nói ra của Khanh Kha đều tắt lại trong miệng.

Bạch Cập không đạt được ý nguyện, liền hôn mạnh bạo, vừa chạm tới đã lao vào gặm nhấm môi dưới của Khanh Kha, liếm láp chỗ bị thương, nhuốm mùi máu tanh, hần vừa chột dạ vừa hưng phấn, thậm chí còn cương rồi.

Hông hần dán chặt vào eo Khanh Kha, hần có biểu hiện gì Khanh Kha đều nhận ra được, liền đẩy hần ra.

Nhưng Bạch Cập lại bám chặt tay anh, kéo anh tới “vỗ về” chỗ đó, chỉ cách một lớp quần, cuống họng phát ra tiếng rên sung sướng.

“Um...”

Bạch Cập vừa say sưa hôn anh, vừa tự “thả rông” cậu bé của mình, hần cầm tay Khanh Kha đưa tới chỗ đó, trong nháy mắt, sự thoải mái trong lòng đã vượt xa sự thoải mái thân thể.

Trên tay Khanh Kha có vết sẹo do súng để lại, nhìn mắt thường sẽ không thấy, chỉ khi sờ lên mới cảm giác được, có chút thô ráp, khác với cảm giác ma sát nhẹ nhàng cùng Bạch Cập.

Đối với Bạch Cập, Khanh Kha giúp hần thủ dâm là một việc có ý nghĩa không nhỏ chút nào, là chuyện khiến hần phát điên mà chỉ trong mơ mới thấy.

Hần từng được trải qua điều này mới chỉ một lần, là vào một buổi sáng khi hần hoàn thành quá trình lột xác từ cậu thiếu niên thành một chàng trai. Đêm ấy hần thấy trong người nóng rực, ý thức hần lại rất tỉnh táo, sau đó chìm vào mơ không cách nào tỉnh dậy được. Trong mơ là hai cơ thể quấn quýt lấy nhau, một người là hần, người kia mang một khuôn mặt mà hần ngày đêm mong nhớ.

Hần tỉnh lại, đầu óc trống rỗng, hần động đậy, cảm giác phần dưới ướt át, nhìn xuống mới biết mình xuất tinh trong mơ, dương vật vẫn còn cương cứng, Bạch Cập nhất thời không biết làm sao.

Người trong mộng của hần đúng lúc này lại bước vào, anh nhìn thấy cảnh này của hần, mím môi cười, nói: “Cậu bạn nhỏ đã lớn thật rồi!”. Sau đó anh nhiệt tình dạy hần cách tự túc, đáp ứng dụng vọng của bản thân.

Sợ Bạch Cập không biết làm, anh còn tự dùng tay dạy.

Khi đó anh thân là một chàng trai đã trưởng thành, dạy dỗ cậu bạn nhỏ những chuyện khó nói một cách thành thực, còn bảo với hần: “Đây là một chuyện sung sướng rất đỗi bình thường, đời em lớn hần rồi, còn có thể làm cùng người khác.”

“Có điều...”

Anh nhú mày, nốt ruồi nơi khoé mắt trở nên thật quyến rũ, Bạch Cập đột nhiên muốn chạm vào, còn chưa kịp giờ tay, liền nghe thấy giọng anh:

“Nếu người em thích không thích em, mà em lại không thích ai khác nữa, vậy cũng không phải hết cách. Em có thể bắt cô ta, trối lại, loại người như chúng ta, thích là nhích, chẳng có gì phải ngượng.”

Nói thì nói vậy nhưng thực chất chỉ là để bầu không khí thêm sôi động, bảy phần giả ba phần thật. Nhưng không ai ngờ được Bạch Cập lại để tâm như vậy, hần không phân biệt được đó là đùa giỡn, mà coi đó là châm ngôn sống.

“Có người mình thích, thì hãy bắt hần trối lại.”

Những gì giờ đây Bạch Cập làm, chính là những gì trước kia Khanh Kha đã chính miệng dạy hần.

Nếu lúc đó anh biết người anh dạy bảo đã vì anh mà mộng tỉnh, mấy năm sau còn làm theo lời anh dạy trên chính cơ thể anh, không bên sẽ có cảm nghĩ gì.

Bạch Cập dựa vào lòng Khanh Kha, tiếp tục mượn tay Khanh Kha để thoải mái dục vọng của mình, phê tới nỗi các ngón chân đều cong hết lại.

Lần này hần được hôn lên nốt ruồi của Khanh Kha đúng như ý nguyện, không những vậy còn in vô số dấu vết lên cổ anh, cuối cùng tới đoạn cao trào nhất, Bạch Cập rất muốn cắn thứ gì đó, nhưng người trước mặt hần là Khanh Kha, hần lại không nỡ, sợ bản thân mất khống chế được lại làm anh bị thương, chỉ biết nhìn chằm chằm nơi cổ họng anh, thơm lên đỗi vai anh.

Khanh Kha bị hấn bấn đầy tay, anh không nói gì, chỉ đẩy hấn ra, hơi thở Bạch Cập còn chưa ổn định, độ nhiên bị đẩy ra liền lao đảo người, khuy quần bung ra, rơi xuống sàn nhà, hấn giương mắt nhìn Khanh Kha vội vàng lấy khăn giấy ở đầu giường lau tay, lau sạch liền nằm xuống, quay lưng lại với Bạch Cập, không thèm liếc hấn lấy một cái.

Bạch Cập ngồi trên thảm trải nền ấm áp, cởi quần ra, động tác dứt khoát vô cùng, rồi với thân dưới trần truồng, hấn lại rón rén bò lên giường, ôm lấy Khanh Kha từ phía sau.

“Khanh Khanh...” – Nói đoạn, hấn tì cằm lên vai Khanh Kha, giọng điệu trầm thấp như sợ Khanh Kha tức giận – “Em đã giải quyết Trình Tư, trả ả về chỗ Tôn Thành rồi.”

Khanh Kha giật giật khoé môi, cuối cùng cũng chỉ nói một chữ: “Ừ.”

Anh nằm dịch về trước, như muốn né tránh Bạch Cập, nhưng hấn vẫn ngoan cố bám chặt lấy, còn gác chân lên eo anh, còn dấm to gan cọ cọ phần-giữa-hai-chân anh.

“Khanh Khanh...” – Bạch Cập hôn lên vành tai anh, dường như chỉ để thông báo cho anh điều mà hấn cảm giác được – “Anh cương rồi.”

Đẩy ra...

Khanh Kha đẩy hấn ra không chút nỗ lực.

7. Chương 7

Bộ pyjamas Khanh Kha mặc là Bạch Cập tự tay chọn, rộng thùng thình, lỏng lẻo, kéo một cái liền tuột khuy, rất thuận tiện cho hấn gỡ trừ.

Bạch Cập cố ý trêu chọc, xoay mình đối diện với anh, hôn anh, bàn tay luồn vào trong áo, sờ tới phần đang cương lên của anh.

Hấn từng đọc trong tài liệu, biết được đâu là chỗ chí mạng, biết làm thế nào để khiêu gợi sự hứng thú của đàn ông, nên cho dù bản thân Khanh Kha không muốn làm gì, nhưng vẫn bị hấn làm cho kích thích.

Cậu bé đang lên hứng của anh bị Bạch Cập lôi từ trong chiếc quần pyjamas, vuốt ve cùng dương vật lại một lần nữa cương lên của hấn. Bạch Cập thở gấp gấp, tay hấn hơi nhỏ, nắm một lúc hai dương vật có phần khó khăn, hấn liền kéo tay Khanh Kha, nắn nắn:

“Khanh Kha, anh cũng sờ đi mà...!”

Điều hấn không ngờ tới chính là, anh đã dễ dàng thoát khỏi sự tự khống chế của bản thân anh, ngược lại còn nắm lấy cánh tay hấn gỡ ngược lên đỉnh đầu.

Khanh Kha không thô lỗ, vội vàng như Bạch Cập, bình thường dù tức giận hơn nữa anh cũng vẫn duy trì một phong độ nhất định, cố gắng tươi cười, nhưng lại đăm sau lưng. Mỗi khi anh tiếp xúc với ai đó đều trong dáng vẻ ôn hoà thân thiện, đó chính là sự nuôi dưỡng từ trong xương tuỷ, giáo dục từ nhỏ mà thành. Anh làm mọi việc đều rất có chừng mực, không dễ dàng nổi giận, càng không bao giờ xuống tay với người tình.

Nhưng Bạch Cập khiến anh mất khống chế. Những thứ lễ tiết nhặn nại ấy đều bị anh ném đi hết, khoảnh khắc đó, anh không thể không động lòng.

Hấn nắm chặt cánh tay Bạch Cập, hoàn toàn áp chế sức lực của hấn, khiến hấn không cách nào nhúc nhích, không nhìn cũng đủ biết chắc chắn để lại vết tím.

Nhưng Bạch Cập lại dường như chẳng hề để tâm, ngược lại, hấn còn có vẻ vô cùng hưng phấn.

Bởi trong lúc này, Khanh Kha phản ứng như vậy, chứng tỏ rằng anh đang chủ động làm gì đó với hấn. Hấn còn vui mừng không kịp, sao có thể né tránh chút, chút đau đớn kia sao có thể so bì với đoạn tình cảm về sau?

Thực tế cũng không khác điều hấn tưởng tượng là mấy.

Khanh Kha trước nay đều không bao giờ làm khó mình, vì vậy anh càng không thể có lý do để từ chối sự chủ động từ trên trời rơi xuống này. Vậy là anh bèn xoay mình đè hấn xuống, một tay thăm dò phía sau của Bạch Cập.

Anh vốn tưởng rằng chỗ đó vốn khô ráp, chạm vào mới phát hiện vẫn còn chút ẩm ướt. Bạch Cập cảm nhận được sự ngạc nhiên của anh, liền ôm cổ anh, liếm láp nịnh nọt anh, khẽ nói: “Trước khi em vào đây đã chuẩn bị cả rồi...”

Giọng điệu giống như đang tranh công lao vậy.

Khanh Kha không đáp lời, hấn đã chuẩn bị rồi, vậy anh cũng không cần mất công, anh trực tiếp đưa dương vật đâm thẳng vào. Đâm vào xong anh cũng chẳng buồn để Bạch Cập có thời gian thích nghi, thoải mái hành sự, tựa như không nhìn thấy vẻ mặt kẻ nằm dưới như đang trắng bệch.

Lúc này anh không còn ôn nhu nổi nữa, đâm lung tung trong cơ thể Bạch Cập như đang trút giận, anh không dùng kỹ thuật cũng không quan tâm phản ứng của hấn, thô bạo đến mức dương vật của Bạch Cập vốn cương cứng cũng phải mềm nhũn.

Đúng là tự làm tự chịu, hấn đau đến cau mày, biết rằng Khanh Kha đang tức giận, nên cũng chẳng dám phản kháng. Hấn đáng chết, Khanh Kha còn nguyện làm chuyện đó cùng hấn đã là phước lớn lắm rồi, bất kể nhẹ nhàng hay thô bạo, hấn đều cam tâm tình nguyện. Ham muốn đến từ một phía nào dám mơ tới cảm giác sung sướng, mà sextoy cũng chỉ có tác dụng giải quyết nhất thời.

Bạch Cập quay người rồi nhướn đầu tỏ vẻ muốn hôn Khanh Kha, anh mặc kệ hấn đụng chạm mấy lần, tự ý xoay hấn lại, tiếp tục đi vào.

Lâu dần điều này lại biến thành một loại giày vò, đến khi Khanh Kha đã bắn hết, Bạch Cập đã lăn lóc tới sắp không đứng dậy nổi.

Hấn từ đầu tới cuối không cứng nổi, nhưng trong thâm tâm vẫn vô cùng thoả mãn, trong lúc Khanh Kha bắn vào trong cơ thể hấn, hấn vẫn tỉnh táo mò mẫm đôi môi của anh, liếm láp như một chú cún con, dường như còn lưu luyến cuộc yêu lắm lắm.

Nhưng hấn không ngờ, ngay sau đó, Khanh Kha liền đẩy hấn ra, không chút nể nang.

8. Chương 8

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Khanh Kha đẩy hấn xuống, không thèm liếc lấy một cái, kéo chăn qua đắp lên người, quay đầu lại, lưng hướng về phía hấn và tiếp tục ngủ.

Tầng thảm nền dày cộm làm lớp đệm cho hấn, quả thực ngã xuống không đau như hấn nghĩ.

Điều này vốn dĩ do hấn sợ Khanh Kha đi trong nhà sẽ lạnh chân, ai dè hấn là người được tận dụng trước.

Bạch Cập ngồi dậy, chất dịch Khanh Kha bắn vào từ phần thân sau chảy ra ngoài men theo đùi hấn, làm ướt tẩm thảm nhưng, hấn liền thay đổi tư thế ngồi, cũng chẳng thoải mái hơn là mấy.

Gương mặt hấn chợt loé lên vẻ kinh ngạc, hấn dường như sớm đã liệu trước kết quả này, cũng không loại bỏ khả năng bị ngã xuống đất, mặc dù cơ thể bị đùa giỡn không ít, nửa thân dưới gần như không thể cử động mạnh, nhưng trong lòng hấn lại phẳng phất niềm vui sướng, thích thú.

Một Khanh Kha hoạt bát, biết tức giận, biết cáu bẳn, quả là hiếm thấy.

Thường ngày Khanh Kha luôn như đeo mặt nạ, tốt thì vẫn tốt, nhưng hoàn hảo tới mức không hợp lẽ thường, lúc nào cũng vừa ôn hoà lại vừa thờ ơ với mọi người, mọi việc, dường như chẳng có nỗi vùi người thực sự được anh để tâm. Trong ấn tượng của Bạch Cập, có lẽ đây là lần đầu tiên Khanh Kha nổi giận với hắn.

Hắn thiết nghĩ, quả là trong cái rủi có cái may, cũng có thể coi đây là sự đãi ngộ đặc biệt.

Có thể trở thành ngoại lệ của Khanh Kha, thì dù chẳng phải cách thức gì tốt đẹp, hắn vẫn thấy thích thú.

Bạch Cập hít một hơi thật sâu, chấn chỉnh lại bộ dạng, chậm rãi bò lên giường, rồi ôm lấy Khanh Kha dù còn cách nhau một lớp chăn.

Nhiệt độ điều hoà trong căn phòng là 24 độ, đắp chăn kín cũng chẳng thấy nóng, rất thích hợp để ngủ.

Khanh Kha vốn đã nhắm chặt mắt, sau một hồi sột soạt, đột nhiên anh cảm thấy có ai nằm ôm lấy người mình, liền hást chẵn ra theo phản xạ, nhưng Bạch Cập ôm quá chặt, không cho hắn có chỗ nhúc nhích để đẩy ra.

Khanh Kha lạnh lùng nói: “Bỏ tôi ra.”

Bạch Cập lại càng ôm chặt hơn, chân tay quặp lấy người anh, vùi đầu sau gáy anh, lắc lắc để cái đầu: “Không...”

Toàn thân Khanh Kha bị quấn tròn như một em bé, Bạch Cập đè bên trên, giống như một em Husky nịnh hót sen nhưng sai cách vậy, hắn cất giọng đáng thương nói: “Khanh Khanh, người ta muốn ôm anh.”

“Tôi không muốn ôm em.” – Khanh Kha lạnh lùng phản bác.

“Nên em mới ôm anh đó!” (Giải thích chút: Ý là anh không muốn ôm em thì em có để anh ôm đâu em tự ôm mà – thật già mồm) – Bạch Cập vượt một bên má anh, muốn hôn mà sợ mình không tìm được mà cắn anh, nên chỉ dám khê sượt lên vành tai, nói nhẹ: “Khanh Khanh cứ ngủ là được rồi, không cần ôm đâu.”

Cái con người này thật là ranh như quỷ sứ vậy.

Khanh Kha nghĩ một hồi, vẫn không tìm được ý gì để phản bác lại nên càng bực bội.

Thấy Bạch Cập có vẻ không muốn hợp tác đúng như hắn đoán, hắn lại như con bạch tuộc, càng quấn chặt anh hơn, khiêu khích bảo: “Người Khanh Khanh thơm quá.”

Khanh Kha hỏi hắn: “Hồi nãy ngã không đau à?”

Bạch Cập ảo tưởng anh đang quan tâm mình, liền vội nói: “Không đau không đau, hơn nữa về tức giận của Khanh Khanh còn rất đáng yêu, em vừa nhìn thấy liền không còn chút đau đớn nào nữa.”

“Em vẫn chưa chừa?” – Khanh Kha liếc hắn, hỏi: “Vẫn còn muốn ngã lần nữa?”

“...”

Bạch Cập liền im bặt.

Cứ thế một lúc lâu rất lâu sau, Khanh Kha thấy hơi mệt, năng lượng từ bát cháo bữa ăn đã trút hết sạch sau một hồi vận động kịch liệt, Bạch Cập có lẽ sợ anh ăn nhiều quá sẽ dư sức bỏ trốn, nên chỉ cho anh ăn đủ để duy trì sự sống, được một lát đã tiêu hoá hết.

Điều khiến anh tức giận hơn chính là con mẹ nó, trò này là do anh tự mình dạy hắn mà.

Anh miễn cưỡng duy trì trạng thái tỉnh táo, tự nhiên lại không biết nên giận ai bây giờ, nên giận bản thân tự giác đem truyền thụ hết bí kíp cả đời cho người ta không giữ lại gì, hay là giận học sinh xuất sắc Bạch Cập thông hiểu mọi điều hắn dạy, còn phối hợp thực hành rất hiệu quả?

“...”

Lát sau, Khanh Kha thấy cổ mình ngứa ngứa, biết ngay rằng có kẻ đang cẩn thận sụt sụt cổ mình. Lòng toàn thân liền dựng đứng vì nhột, anh không phân vân nữa, trực tiếp khẳng định, Bạch Cập mới là kẻ đáng giận.

Là do Bạch Cập từ lúc đầu đã che giấu bản chất của hắn, hại anh tưởng mình đã thu nhận một thằng nhãi hiền lành, vốn chẳng ngờ sau khi thằng nhãi đó lớn mọc răng nanh, mới phát hiện hoá ra quả là một sói thú thiệt.

9. Chương 9

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Bạch Cập có vẻ rất bận rộn, khi Khanh Kha tỉnh dậy đã không thấy bóng dáng hắn đâu, hình như lúc anh ngủ hắn mới có thời gian ra ngoài xử lý công chuyện, cơ mà hắn cứ như có lắp camera giám sát trong phòng vậy, đúng lúc Khanh Kha vừa tỉnh dậy hắn liền lập tức quay về tới phòng, đem theo cả đồ ăn thức uống, nói dăm ba câu, làm tình dăm ba lần, rồi lại vội vàng vàng rời đi.

Khanh Kha không hề biết hắn đang làm gì, cũng không có hứng thú tìm hiểu, ngược lại, có lần Bạch Cập ôm máy tính vùi mình vào lồng ngực anh, nửa mê nửa tỉnh nói với anh, hắn đã tự mình đi xử lý con đàn bà kia, người đứng sau ả, hắn cũng đang giải quyết.

Con đàn bà đó có lẽ chính là Trình Tư, Bạch Cập vô cùng căm ghét ả. Khanh Kha không còn ấn tượng gì về ả, anh luôn như vậy, chưa từng để ai trong lòng, luôn lạnh tanh, mang một trái tim không ai sưởi ấm nổi. Con đàn bà đó, anh còn chẳng nhớ mặt mũi như thế nào nữa, nhưng lại khiến Bạch Cập ngay trong lúc không tỉnh táo vẫn ghen lồng lộn, lúc nhắc tới ả vẫn phải nghiêng răng nghiêng lợi, Khanh Kha cố ý không để hắn toại nguyện, làm ra vẻ hồi tưởng quá khứ, còn than thở “ôi” đây về tiếc nuối. Sắc mặt Bạch Cập lập tức thay đổi, ném máy tính qua một bên, nhào tới hôn Khanh Kha, sau cùng vẫn bị đập xuống.

Vòng xích trên chân của Khanh Kha được nối dài ra, rất tiện lợi để anh tự mình vào phòng tắm tự tắm rửa, cũng đủ dài để anh ra tới cửa. Có trách chỉ trách Bạch Cập đối với anh quá tốt, biết anh không thể đem bộ dạng xấu xí này ra ngoài cho người ta thấy, vì vậy liền bỏ qua khả năng anh sẽ đi ra cửa, có lúc hắn chỉ đi ra ngoài một chốc một lát, cửa cũng chẳng buồn khoá, dù sao anh cũng không chạy thoát được.

Hắn trước mặt người khác và trước mặt Khanh Kha hoàn toàn khác nhau, hắn mang vẻ mặt lạnh lùng hồ hững mà từ nhỏ hắn đã học theo Khanh Kha, từ lời nói tới hành động cũng mang bóng dáng của Khanh Kha, thậm chí còn ác liệt hơn, ra tay không hề ngần ngại, mạnh mẽ như bão táp, dường như không để cho đối phương có cửa chống lại.

Nhưng dù hắn ở bên ngoài ra sao, khi đối diện với Khanh Kha, lập tức tháo ngay lớp mặt nạ vô tình lạnh lẽo kia, cả ánh mắt sắc bén cũng thu lại, luôn mang vẻ vô tội nhất đến trước mặt Khanh Kha.

Nhưng rốt cuộc cũng chỉ là bề ngoài.

Hắn còn xông vào lúc Khanh Kha đang tắm, giả bộ giúp đỡ, thực tế là câu dẫn anh.

Khanh Kha xoay mình hắn lại, dạo đầu qua loa rồi lập tức tiến vào, trực tiếp tấn công, thân thể cả hai dính chặt lấy nhau, hắn nhịn đau, quay đầu lại hôn anh.

Vòi hoa sen vẫn mở, nước ào xuống từ trên đầu hai người, ấy thế mà tiếng nước chảy vẫn không át được tiếng cọ xát của cả hai, và cả tiếng của Bạch Cập:

“Khanh Khanh ưm...!”

“Đâm em đi aaa...!”

Dương vật của Khanh Kha sụt qua chỗ nào đó trên mình hắn, hắn run lên, quay lại ôm Khanh Kha, nịnh bợ hôn anh: “Khanh Khanh thêm mấy lần được không?”

Không được lắm.

“Ư ưm ưm ưm...!”

Khanh Kha đẩy tay hấn tới trước gương, để hấn bám vào đó, sau đó mới tiến vào.

Bên trong Bạch Cập nóng ran, khi tiến vào hoàn toàn khai thông không hề có trở ngại, còn lúc đi ra hậu huyết co thắt để giữ lại, không cẩn thận trượt ra, Bạch Cập cũng sẽ lắc mông níu lại.

Gương bị hơi nước phủ kín, tạo nên lớp sương mù mờ mờ ảo ảo, Bạch Cập được xx tới thất thần, liền vung vẩy dương vật, làm bắn một vệt nước tiểu trên mặt gương.

Hậu huyết thất chặt lại sau cơn cao trào khiến Khanh Kha cũng phê lây, liền không từ chối những cái hôn của Bạch Cập nữa, còn lật người hấn lại, để chân hấn quấn quanh eo mình, tiến vào từ chính diện.

Điều này đương nhiên khiến Bạch Cập thêm phần kích động, thậm chí còn được voi đòi tiên, kéo tay anh xoa lên lồng ngực mình, năn nỉ: “Khanh Khanh, năn cho em.”

Khanh Kha bèn ngậm lấy nhũ hoa hấn, Bạch Cập liền run lên, dương vật vừa bắn xong lại một lần nữa ngẩng đầu, hấn liền ôm lấy cổ Khanh Kha vừa hôn vừa gọi trong vô thức: “Khanh Khanh...”

Ý thức của hấn không còn đủ sáng suốt nữa, Khanh Kha gặm nhấm vành tai hấn, khẽ hỏi: “Chìa khoá đâu rồi?”

Bạch Cập chợt sững lại, tiếng thở dốc ngày càng gấp gáp.

Khanh Kha lại hỏi: “Chìa khoá ở đâu?”

Hấn lắc đầu ngoan ngoãn, mê man hỏi: “Chìa khoá gì cơ?”

Khanh Kha rút ra lại tiến vào thật chậm rãi: “Chìa khoá xích chân.”

Bạch Cập hôn lên gò má anh từng chút từng chút, học dáng vẻ đỉnh đạc thẳng thắn của anh mà khẽ trả lời: “Không đem theo!”

“Khanh Khanh sẽ rời bỏ em, khi đến gặp Khanh Khanh, không thể đem chìa khoá theo bên mình.”

Khanh Kha:

10. Chương 10

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Không có chìa khoá, Khanh Kha đành lùi một bước để tiến hai bước, nghĩ cách để Bạch Cập đem nhẫn tới cho mình, Bạch Cập đã từ chối một lần, biết anh nhất định sẽ tức giận, nên sẽ tìm cách nịnh nọt anh, đúng như anh nghĩ, hôm sau, chiếc nhẫn đã ở trước mặt anh:

“Khanh Khanh, em đeo lên cho anh.”

Khanh Khanh không cự tuyệt, cho hấn một cơ hội thể hiện, ánh mắt thành kính như đang cử hành hôn lễ, chỉ là hai người không có nhẫn để trao cho nhau, chỉ đành miễn cưỡng tưởng tượng ra một màn cầu hôn, bởi dẫu sao hấn cũng là người đeo nhẫn cho Khanh Kha.

Đeo xong, Khanh Kha vuốt ve hoa văn trên mặt nhẫn, chợt nhoẻn cười.

Đây là nụ cười thật nhất của anh kể từ khi bị giam cầm ở đây, đẹp mê người, Bạch Cập nhìn đến ngây người, một lúc lâu sau mới hoàn hồn, cẩn thận nắm lấy bàn tay anh, hỏi: “Khanh Khanh, anh có thể cười thêm lần nữa được không?”

Khanh Kha rút tay ra: “Không được.”

Tay anh đập vào tường, nhưng lại không hề nổi cáu, hần ngồi im lặng trong phòng một lát, rồi lại có điện thoại gọi đi, trước khi đi còn không quên hôn trộm anh nhân lúc anh không chú ý, rồi rời đi đầy thoả mãn.

Cửa khoá xong, chỉ còn lại mình Khanh Kha trong phòng.

Anh ngồi trên đầu giường, đem chiếc nhẫn vừa đeo lên tháo xuống đặt trong lòng bàn tay vầy vò, xoay xoay mấy vòng, liền lộ ra một điểm gồ lên, anh ấn xuống, rồi lại bật lên, sau đó đeo lại vào ngón tay, một tín hiệu vừa được truyền đi, cả quá trình diễn ra chưa đầy một phút.

Kì thực mà nói, làm cái nghề này chính là sinh tồn cùng những nguy hiểm, bất kể địa vị cao thế nào, lực lượng mạnh ra sao, địa bàn rộng thế nào, những chuyện ngoài ý muốn là không thể lường trước được, rất cuộc có ai mà chắc chắn điều gì sẽ xảy ra tiếp theo. Một giây trước còn cười cười nói nói cùng bạn gái sau có thể sẽ cầm dao đâm vào ngực bạn, mọi thứ xung quanh đều không thể kiểm soát hết được, anh có thể dọn đường cho tương lai của mình, nhưng chẳng cách nào đo hết lòng người.

Trước kia anh là kẻ khổng chế cục diện, luôn luôn là người khác gặp xui xẻo vì anh, vốn chưa từng nghĩ tới một ngày anh bị kẻ khác khổng chế. Nhưng chưa từng nghĩ tới, không có nghĩa là không có sự chuẩn bị.

Thỏ khôn đều có ba hang để trốn, có lúc còn không chỉ là ba hang. Sống bao năm trên đời, nếu không tự tạo cho mình đường lui toàn vẹn, anh sao có thể ung dung sống tiếp.

Thực tế, Khanh Kha đâu chỉ có những thứ người ta thấy, anh còn âm thầm bồi dưỡng thế lực khác cho mình, chỉ nghe mệnh lệnh của anh, cũng chỉ mình anh biết, đề phòng xảy ra những điều không lường trước được. Nếu có thể, anh vẫn hy vọng anh mãi mãi chẳng cần dùng tới thế lực ấy, thậm chí còn suýt quên mất anh có họ. Nhưng sự tình đến nước này, không thể không dùng đến.

Chiếc nhẫn này của anh rất đặc biệt, ấn như vậy, lập tức có thể truyền tin đi.

Bạch Cập không hề hay biết những chuyện này. Khanh Kha vốn dĩ dự định đợi một thời gian nữa sẽ nói cho hắn.

Anh đã coi Bạch Cập như thủ túc, trao cho hắn mọi sự tin tưởng và nhẫn nại, vốn nghĩ mình đã đào tạo được một tên nhóc nghe lời hiểu chuyện, nhưng một buổi sớm tỉnh dậy, chuỗi ngày nhục nhã nhất cuộc đời 30 năm của anh áp đến, lại còn do chính tay Bạch Cập gây nên.

Nếu Bạch Cập đã không tự nguyện thả anh ra, anh cũng không lừa lấy được chìa khoá từ hắn, vậy anh chỉ đành dùng cách của mình.

Anh đứng dậy, bước ra phía cửa sổ, đứng chấp tay. Bầu trời xanh thẳm, mấy chòm mây chậm chậm trôi lơ lửng, một chú chim quay vài vòng trên cao, đột nhiên phi xuống, dừng trước mặt anh, đối diện với anh chẳng chút e ngại, đôi mắt tròn vo đen láy đảo chớp liên tục.

Khanh Kha loé lên ý cười trong mắt, ngón trỏ đặt trước miệng làm tư thế ra lệnh im lặng: “Suýt!”

Chẳng lâu sau, chú chim nhỏ bị một kẻ khác nhảy lên bệ cửa sổ làm cho sợ hồn bay phách tán, vỗ cánh vội bay lên không trung.

Khanh Kha làm mặt lạnh nhìn vị khách không mời mà tới kia, kẻ kia xoay người vào trong, hùng dũng đứng trước cửa sổ, tóc tai rối bời nhưng không làm mất phong độ của gã, khuôn mặt lộ liễu ý cười:

“Sao, không mời tôi vào trong ngôi?”

11. Chương 11

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Vị “khách không mời mà tới này” tên Úc Kinh Mặc, gã và Khanh Kha lớn lên cùng nhau, nhà họ Úc và nhà họ Khanh từ đời tổ tông đã có ràng buộc với nhau trên con đường này, luôn tương trợ giúp đỡ nhau, nhìn

qua thì có chút chẳng liên quan, Khanh Kha từ trong ra ngoài đều là màu đen, Úc Kinh Mặc lại trắng trẻo, đầy khí chất thương nhân.

Chẳng những thế tính cách bọn họ cũng không giống chút nào. Khanh Kha lạnh nóng lẫn lộn, anh giấu rất kỹ, những gì người khác thấy đều là những gì anh muốn cho họ thấy, biểu lộ ra ngoài đều là sự lịch thiệp lễ độ, song bên trong lại lạnh lẽo như tảng băng Bắc Cực. Cơ mà nếu có ai đó may mắn cạy được lớp băng đó ra, toàn bộ bản chất của anh sẽ gần như hoàn toàn biểu lộ ra ngoài.

Còn Úc Kinh Mặc lại càng khiến người ta mơ hồ, rất tùy hứng, giỏi che đậy, cơ bản không ai nhìn ra nổi sự thật tâm của gã nằm ở đâu.

Hai người họ có vẻ chức quyền cũng người tám lạng kẻ nửa cân, nhưng lại có quan hệ tốt đẹp từ nhỏ tới lớn của cả hai, còn thân thiết hơn cả anh em ruột thịt, quả là hiếm thấy.

Trước khi xảy ra chuyện xúi quẩy này Khanh Kha còn vừa gặp gã. Chỉ là không biết tại sao nhanh như cạy gã đã tìm thấy nơi này.

Khanh Kha lùi lại vài bước, hỏi: “Sao cậu đã tới rồi?”

Úc Kinh Mặc lộn người xuống từ cửa sổ, không đáp lại, đảo mắt nhìn một vòng, lúc nhìn thấy chân Khanh Kha có xích, khoé miệng khê nhếch, cười nhạt: “Cũng kích thích phết nhỉ, lại còn chơi trò giam cầm đồ.”

Khanh Kha liếc xéo gã, lặp lại câu hỏi: “Sao cậu tới đây?”

Úc Kinh Mặc nháy mắt: “Tới tìm cậu.”

Khanh Kha trợn trừng mắt, lãnh đạm nói: “Ăn nói tử tế vào.”

Úc Kinh Mặc nghiêm chỉnh lại: “Tôi tìm cậu nửa tháng nay, ai ngờ Bạch Cập lại dám đem cậu đi giấu kỹ thế. Hắn cũng ra gì đấy, người của tôi đi theo mấy lần đều mất dấu, khó khăn lắm hôm qua mới tìm được chỗ này, hôm nay lại nhận được tin từ người của cậu, tôi liền tới luôn.”

“Đây là đâu?” – Khanh Kha hỏi hắn.

Úc Kinh Mặc giơ tay day day đuôi mắt, hồ hững đáp: “Trên núi.”

Khanh Kha ngồi lên đầu giường, ngón tay gõ mặt tủ nhỏ theo tiết tấu, không nghe ra được là tâm trạng gì từ âm thanh đó: “Hắn cũng thật biết tìm chỗ.”

Có thể giấu anh dưới con mắt bao người như vậy, Bạch Cập có bản lĩnh hơn nhiều so với anh tưởng tượng. Khanh Kha nhắm mắt, đá kê đang nằm oài ra là Úc Kinh Mặc:

“Khi nào có thể đi?”

“Yên tâm, hôm nay hắn đi xử Tôn Thành.” – Lúc nói ra điều này, Úc Kinh Mặc bĩu môi, xem như việc đi nuốt sống con ruồi vậy – “Con chó đó nửa tháng trước còn mời chúng ta đi ăn, thực tế là một âm mưu, trên nửa đường liền gặp chuyện, may mà cậu không sao.”

“Vốn dĩ tôi muốn tự ra tay, nhưng Bạch Cập nhanh hơn tôi rồi, hôm nay nữa là xong hết, tôi tiện thể phá bình một chút, giờ cậu ta vẫn đang vướng chân vướng tay lắm, tạm thời chưa thoát thân ngay được.”

Khanh Kha “ừ” một tiếng, giơ chân quơ quơ làm chiếc xích vang tiếng giong giã, thu hút sự chú ý của Úc Kinh Mặc: “Tháo ra giúp tôi.”

Úc Kinh Mặc còn chưa lên tiếng, ngoài cửa liền có tiếng động, Khanh Kha tưởng Bạch Cập về, liền thót tim, giơ tay ra hiệu kêu Úc Kinh Mặc đi đi.

Úc Kinh Mặc mặc kệ anh, nghe tiếng động còn cười như được mùa, quay mình chào hỏi với người từ ngoài vào, vừa giải thích với Khanh Kha: “Đừng lo, đều là người của tôi.”

Ba kẻ bước từ cửa vào, mặc âu phục lại thêm cặp kính đen, cơ bắp đều ẩn trong áo sơ mi, khuy áo trong lồng ngực như sắp bung ra.

Khanh Kha còn chưa kịp phản ứng, ba kẻ kia đã bước tới, nghe Úc Kinh Mặc ra lệnh: “Cởi xích trên chân hắn ra.”

Khanh Kha hỏi gã: “Cậu có chìa khoá?”

Úc Kinh Mặc chỉ ba kẻ kia: “Là chúng nó đấy.”

Khanh Kha: “...”

Hai phút sau, ba kẻ kia đã mở xong vòng xích.

Phiền phức trên người đã được loại bỏ, Khanh Kha khởi động một chút, bước qua trước mặt ba kẻ vạm vỡ mà nghiêm túc kia, nói với Úc Kinh Mặc: “Cậu có thể đi vào từ cửa mà, sao lại còn nhảy qua cửa sổ chứ?”

Úc Kinh Mặc làm bộ rảnh rỗi dựa vào khung cửa, đôi mắt đảo hoa thoáng nheo lại, đáp lại kiểu “đương nhiên phải thế”: “Bởi vì thế mới đẹp trai.”

“...”

“Cậu không thấy như thế trông có vẻ càng giống như anh hùng cứu mỹ nhân à?” – Úc Kinh Mặc lẩm nhảm – “Dù sao thì tôi cũng đẹp sẵn nữa.”

Khanh Kha đang nghiêm túc nghĩ ngợi xem nếu đánh gã một trận liệu có bị coi là lấy oán báo ân.

Rốt cuộc anh cũng không ra tay, bởi vì cảm thấy vừa được cứu đã động thủ với người ta, tin này truyền ra ngoài quả không hay lắm.

Khanh Kha liếc quanh phòng một vòng, anh cũng chẳng có chút lưu luyến nào với cái nơi gấn bó suốt nửa tháng nay này.

Úc Kinh Mặc đi trước dẫn đường, anh theo gã ra ngoài, không hề ngoái cổ lấy một lần.

Không tìm thấy nữa rồi.

12. Chương 12

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Từ lúc ra ngoài trong lòng Bạch Cập đã cảm thấy có chút bất an.

Hắn quá thân thuộc với Khanh Kha, biết con người anh làm gì cũng đều có lý do, tuyệt đối sẽ không bao giờ lấy nhẫn để chơi. Nhưng từ khi Khanh Kha bị giam cầm tới nay, đó là lần đầu anh yêu cầu một thứ không có liên quan tới việc mở khoá, lại thêm việc hắn vừa từ chối đưa chìa khoá cho anh, nếu cứ cứ tuyệt mãi, Khanh Kha chắc chắn càng tức giận. Nên hắn vội vàng đem nhẫn tới, thậm chí còn không kịp cho người đem kiểm tra, chỉ để Khanh Kha được vui lòng.

Song thực tế cũng cho thấy sự thành công lớn lao của hắn. Bởi nói gì thì nói Khanh Kha cũng đã mỉm cười với hắn sau khi hắn đeo nhẫn cho anh.

Đó là nụ cười đầu tiên suốt nửa tháng nay từ khi bị hắn giam cầm. Bạch Cập bị nụ cười ấy làm cho mê mẩn đến choáng váng, suýt chút thì nhào tới, cơ mà chợt nhớ ra mình còn việc cần làm, đành hãm lại, định xử lý mọi việc xong xuôi sẽ trở về ôm Khanh Kha ngủ một giấc.

Cái cuộc sống theo tuần hoàn ra ngoài rồi lại về ôm người yêu ngủ đã làm tê liệt thần kinh hắn, niềm vui khi thấy được nụ cười của Khanh Kha đã che lấp nỗi bất an, khiến hắn chỉ biết vội vã đi xử Tôn Thành, chẳng thềm dò đoán thâm ý đằng sau mọi chuyện.

Chính điều đó cũng khiến hắn một phen hoảng hốt khi xử lý xong mọi việc, trở về thấy cửa nhà mở toang. Hắn liền ném hết mọi thứ trong tay xuống, tập tức xông lên phòng.

Trên đường về hắn còn tiện tay mua mấy túi đồ ăn vặt, đều là những món Khanh Kha thường ngày rất thích ăn, hắn vẫn mặc kệ mà vứt xuống, lăn lóc trên đất vài vòng, còn nghi ngút khói, còn chủ nhân chúng đã chạy đâu mất rồi.

Mấy tên gác cửa hần sắp xếp đã bị đánh ngất xỉu một bên, Bạch Cập chẳng buồn liếc chúng, lướt qua như cơn gió, nỗi bất an trong lòng càng thêm giằng xé, hần bắt đầu nghĩ tới những chuyện chẳng lành.

Khanh Khanh!

Hần chạy lên tầng trên, chẳng kịp thở, nhìn cánh cửa khép hờ, trong lòng hần còn vẽ ra chút ảo tưởng rằng có lẽ, Khanh Kha chỉ đang chơi đùa hần.

Nói không chừng, mở cánh cửa kia ra, Khanh Kha sẽ xuất hiện phía sau đó chẳng?

Bạch Cập nín thở, đôi tay run rẩy, từng chút từng chút đẩy cánh cửa phòng, đập ngay vào mắt hần là cảnh tượng giường chiếu ngổn ngang cùng dây xích bị phá.

Chút ảo tưởng của hần bị phá vỡ trong nháy mắt hần như mất đi hoàn toàn sức lực, suýt chút nữa đã ngã lăn ra, hần bám lấy cánh cửa gắng đứng vững, rồi chậm chậm bước vào.

Khanh Kha... đi rồi sao?

Không, không thể nào!

Khanh Khanh nhất định đang trêu đùa hần!

Khanh Khanh chắc đang nấp trong một góc nào đó nhìn hần!

Khanh Khanh sẽ không rời bỏ hần!

Hần miễn cưỡng nhoẻn cười, nhưng xem ra còn khó hơn cả khóc, cất tiếng gọi trong căn phòng trống vắng không một bóng người: “Khanh Khanh?”

P phía sau cửa sổ khôn có, trong tủ đồ không có, Khanh Kha sẽ không trốn dưới gầm giường đâu, còn... phòng tắm?

Hần xoay người, nhìn cánh cửa phòng tắm đóng kín, hần đập toang cánh cửa không chút do dự: “Khanh Khanh!”

Kết quả vẫn là không có ai.

Nội thất phòng tắm gần như chưa dùng qua, vốn dĩ cũng chỉ để nơi để tắm rửa rồi sưởi ấm thân thể, nhưng nay lại hoàn toàn lạnh ngắt, lạnh như hầm băng vậy.

Khanh Khanh đi thật rồi.

Hần đã ý thức ra điều này.

Nhưng Khanh Kha sao có thể đi được?

Đôi mắt Bạch Cập nổi đầy những tia máu, huyết thái dương giạt liên hồi, dường như có cây kim chích vào, vết thương lòng vốn nhờ có Khanh Kha mà được lấp đầy nay lại rỗng tuếch như ban đầu, nỗi sợ mất Khanh Kha dường như muốn nhấn chìm bản thân hần.

Sao Khanh Kha lại phải đi chứ?

Hần nhìn chăm chăm tấm gương, đôi mắt như muốn nổ tung, như muốn gương cho hần câu trả lời, nhưng gương chẳng cho hần được thứ hần muốn, trong chớp mắt, hần liền một phát đập tan mặt gương, tiếng kính vỡ loảng xoảng trên nền nhà.

Sự đau đớn trên cánh tay tạm lấn át đi khủng hoảng tinh thần của hần, máu chảy xuống theo từng mảnh gương vỡ, miệng vết thương còn dính dăm ba mảnh vụn, hần mặc kệ, bước ra ngoài, từng giọt máu tươi nhỏ trên nền nhà.

Khanh Khanh của hần không cần hần nữa.

Ý nghĩ này khiến hần thấy sợ hãi.

Khanh Kha không thể nào không cần hần.

Bạch Cập bước ra khỏi phòng, ánh mắt lạnh lẽo, mấy kẻ lẻo đẻo theo hắn lên lầu rõ ràng còn cao to hơn hắn, vậy mà đối diện ánh mắt ấy tất thấy đều run rẩy, tự giác cúi đầu nép sang một bên nhường đường cho hắn.

“Người đâu?”

Giọng hắn chợt trở nên khàn khàn, cổ họng ngai ngái, dường như đang có ngọn lửa thiêu đốt.

Mấy kẻ bị đánh đến ngất đi đã tỉnh lại, bị mấy kẻ hắn đưa về xử lý, đứng trước mặt hắn chờ xét tội.

Bạch Cập dừng lại, đứng trước mặt chúng, giơ chân đạp vào bụng một tên, lại cho phép mấy kẻ mới tới đạp, rồi túm lấy lồng ngực một kẻ trong đó ra, hỏi:

“Tao bảo chúng mày trông coi người, người đâu?”

“Anh Bạch, em... chúng em cũng không biết.” – Kẻ đó phun ra máu, nói cũng không còn rõ ràng – “Họ đem tới quá nhiều người, chúng tôi bị gây mê, tiên sinh liền bị người đưa đi...”

“Phế vật!”

Bạch Cập bỏ chân xuống, kẻ kia như định bò tới, kết quả vừa lê người, huyết thái dương liền chạm ngay đầu khẩu súng, nhất thời không dám động đậy nữa: “Bạch Bạch Bạch... anh Bạch anh tha cho em! Em nhất định sẽ tìm người về đây!”

Khẩu súng càng dí chặt hơn, Bạch Cập bình tĩnh bảo hắn:

“Khỏi cần.”

Sau khi tiếng súng vang lên, kẻ kia gào lên rồi ngã gục, những kẻ phía sau lập tức tiến tới lùi đi.

Bạch Cập không nói gì nữa, không thèm liếc mấy kẻ đang xin tha mạng, cất súng, đi ra ngoài.

Đã không thấy rồi, thì ta đi tìm vậy.

Dù Khanh Khanh đã đi đâu, dù là chân trời góc bể, phải đào ba thước đất, hắn cũng phải tìm bằng được anh trở về.

13. Chương 13

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Tập đoàn Uy Thị có một vị khách không mời mà đến, nói muốn gặp Úc Kinh Mặc, không có hẹn trước, giọng điệu cũng chẳng khách khí gì cho cam, gã bảo vệ tận tâm tận lực giữ hắn ở đại sảnh theo chỉ thị, nhưng khi đối diện với ánh mắt lạnh lẽo của đối phương liền kinh hãi, tay theo bản năng liền đi mò vũ khí.

Nhưng kẻ kia đã nhanh tay hơn gã, trước khi gã kịp rút vũ khí ra hắn đã kịp tiến đến gỡ tay gã, rồi lại lùi lại đạp mấy tên bảo vệ còn lại một cái vào bụng, sau đó chợt vội vàng biến mất trước mặt bao người.

Tên bảo vệ mang cánh tay bị thương đi gọi điện báo tình hình với Úc Kinh Mặc, lại còn bảo đảm chắc như đinh đóng cột rằng nếu kẻ kia lại tới gã nhất định sẽ bắt hắn lại.

Úc Kinh Mặc nhìn kẻ đang đứng trước bàn làm việc, cười nhạt nói: “Vậy cậu cố lên.” Rồi gã đập máy, dựa người vào ghế, buông lỏng cà vạt, hỏi người trước mặt: “Tìm tôi làm gì?”

Bạch Cập còn mặc bộ đồ vài hôm trước, suốt mấy ngày hắn mất ăn mất ngủ để tìm kiếm, khiến bản thân hắn cơ thể suy nhược, tinh thần căng thẳng đến cực điểm, căng như dây đàn, tất cả tâm trí đều đặt lên chuyện này, đã thấm mệt đến muốn gục ngã, chỉ cần dùng một ngón tay cũng có thể đẩy ngã.

Hắn dựa vào ý chí kiên cường duy trì đến tận giờ, toàn thân mang đầy sát khí đi tới đây, nghe Úc Kinh Mặc hỏi xong, con ngươi bắt đầu đảo liếc, miệng giật giật, lên tiếng một cách khó khăn: “Khanh Khanh, ở đâu?”

Úc Kinh Mặc: “Làm sao tôi biết được.”

Bạch Cập nhìn hẩn chằm chằm, đôi mắt vô cảm, giọng khàn khàn như tiếng giấy ráp ma sát, tựa như vừa lên tiếng thì máu dồn về cổ họng, nhưng vẫn cố gắng lặp lại câu hỏi: “Anh giấu Khanh Khanh đi đâu rồi?”

Úc Kinh Mặc thay đổi tư thế ngồi, đuôi mắt khê nhếch, lắc đầu cười cười: “Tôi đâu phải cậu, tôi giấu cậu ta làm gì?”

Hẩn dừng lại một chút, hỏi lại Bạch Cập: “Khanh Kha xảy ra chuyện gì à? Lâu lắm rồi tôi cũng không gặp cậu ta, sao cậu lại tới tìm tôi? Cậu ta không gặp cậu nữa à?”

Combo giọng điệu vô tội bonus thêm vẻ mặt nghiêm túc nếu để người ngoài nghe thấy, nhất định sẽ tin gần 100%.

Nhưng tiếc là Bạch Cập không phải người ngoài.

Bộ não vận động vô số lần trong ngày của hẩn đến lúc này hoàn toàn sáng suốt, Bạch Cập cúi đầu nhìn hẩn, nhần từng câu từng chữ với gã: “Tôi check camera xung quanh khu vực đó rồi.”

“Ồ!” – Úc Kinh Mặc đứng dậy, mặt không biến sắc, giả bộ khen ngợi: “Cậu thông minh đấy nhỉ.”

Bạch Cập không hề để tâm gã chọc ghẹo, biểu cảm lạnh nhạt, thẳng thắn truy hỏi: “Anh giấu anh ấy ở đâu?”

“Tôi đâu biết cái này.” – Úc Kinh Mặc tiện tay lật mấy văn bản – “Cậu cũng xem camera rồi đó thôi, đi hết đoạn đường đó là cậu ta tự chuồn rồi, tôi cũng đâu biết giờ cậu ta ở đâu.”

Lời vừa dứt, gương mặt Bạch Cập liền đổi sắc, bàn tay mở rộng đập lên mặt bàn, gằn giọng khê gào: “Không thể nào!”

“Chắc chắn anh đã giấu anh ấy đi!” –Đôi mắt Bạch Cập đỏ sọng – “Trả lại anh ấy cho tôi!”

“Sao lại không thể chứ?” – Úc Kinh Mặc khoanh tay trước ngực, nheo mày hỏi – “Cậu ở cạnh cậu ta lâu vậy rồi, lẽ ra phải hiểu cậu ta hơn tôi chứ, sao cậu có thể cứ ở chỗ tôi mãi?”

“Anh lừa tôi!”

Bạch Cập rút súng từ eo áo, chìa thẳng vào án đường* của Úc Kinh Mặc, tia hận trong mắt hẩn lên rõ rệt, gào lên: “Trả anh ấy lại cho tôi!”

(*Án đường: chỗ giữa 2 lông mày)

“Trả lại cậu?” – Úc Kinh Mặc cười nhạt, tựa như không nhìn thấy khẩu súng sắp cướp đi sinh mệnh của mình – “Từ lúc nào cậu ta trở thành vật tư hữu của cậu vậy?”

“Bạch Cập, cậu tưởng cậu là ai?”

“Cậu ta nuôi dưỡng cậu nhiều năm như vậy, là để tới cuối cùng cậu quay lại cắn một miếng rồi khổng chế cậu ta?” – Úc Kinh Mặc đứng dậy, hai tay chống lên mặt bàn, để đầu súng kia dán chặt vào án đường mình, nếu Bạch Cập đã quyết định không nể mặt, thì gã cũng không cần thiết kiêng dè thêm. Vậy là gã liền buông lời không nể nang, mỉa mai hẩn: “Khanh Kha cậu ấy đúng là mù rồi mới cứu cái thứ lòng lang dạ sói như cậu về.”

Đôi mắt Bạch Cập chột co rút, đôi tay đột nhiên run rẩy, vừa nghĩ ra lời để phản bác, lại cảm giác sau đầu mình vừa bị áp lên một thứ lạnh lạnh.

Một giọng nói lạ lẫm từ sau truyền tới: “Bạch tiên sinh, tôi khuyên anh nên bỏ súng xuống khỏi đầu bạn trai tôi, nếu không...”

Tiếng súng lên đạn dán chặt bên tai làm màng nhĩ hẩn như muốn chấn động, kẻ kia tiếp tục nói: “...Chúng ta có thể so xem, ai nhanh tay hơn ai.”

Nhanh như chớp, Úc Kinh Mặc đã cướp súng của hẩn, quay vài vòng trong lòng bàn tay, chìa ngược lại vào gáy hẩn, nhưng lại nói vọng ra với kẻ đứng sau:

“Bé cưng à, mặc dù em tới đây cứu anh làm anh rất cảm kích, nhưng chữ “bạn trai” thì vẫn nên bỏ qua đi, anh không thích đâu.”

“Vậy anh thích như nào?” – Kẻ kia hỏi vô cùng nghiêm túc – “Ông xã thì thế nào?”

Úc Kinh Mặc liếc hần, liếm khoé môi: “Chả ra sao cả.”

Bạch Cập bị kẹp giữa hai người họ, phải nghe mấy lời đưa đẩy tình ái của họ, ánh mắt dường như muốn đóng băng.

Hần thấy xem ra chẳng lấy được thông tin gì hữu ích từ Úc Kinh Mặc, quay người rời đi.

“Bạch tiên sinh.”

Cái kẻ chưa từng biết mặt kia đột nhiên gọi hần lại.

Bạch Cập không quay lại, chỉ nghe thấy có tiếng đồ vật rơi dưới chân mình, hần cúi đầu nhìn, hoá ra là súng của mình.

Hần nhặt lên rồi tiếp tục bước đi, kẻ kia liền nói: “Thích cũng phải có phương pháp, cách làm của cậu sai rồi, nhưng cậu không chịu nhận. Khanh tiên sinh rời xa cậu, cũng đáng lắm.”

“Còn nữa...” – hần nói tiếp – “Tôi không hy vọng cậu xuất hiện trước mắt ông xã tôi một lần nữa, nếu không, cậu không dễ dàng bước ra cửa vậy đâu.”

Gã ta cố ý bắn viên đạn vừa lên vào sofa, vang lên tiếng âm ngân ngui.

Bạch Cập dừng lại, không biết có nghe lọt tai những gì kẻ kia nói, chần chừ một hồi, run rẩy hỏi:

“Anh ấy... vẫn ổn chứ?”

14. Chương 14

Dịch: Tiểu Thanh Đình

“Anh ấy... vẫn ổn chứ?”

Câu nói bật ra từ những dư âm của tiếng súng, như nhuộm màu khói đạn, trải qua vô số lần đập lại xây, rồi lại đổ rạp xuống đất và dập nát.

Căn phòng đột nhiên rơi vào trầm mặc, không ai đáp lại.

Hần vốn chẳng đợi ai hỏi đáp, bởi hần tự biết sẽ chẳng có ai muốn trả lời. Úc Kinh Mặc rõ ràng là cố ý, dù hần có làm gì khác nữa gã cũng nhất định nói ra chuyện gì có liên quan tới Khanh Kha! Bởi vậy sau khi hỏi xong, nhận được phản ứng như đúng dự đoán, Bạch Cập khê nhếch miệng, lập tức rời đi.

Có lẽ rằng Úc Kinh Mặc đã sớm đánh tiếng, nên khi hần đi xuống không một ai ngăn cản, hần cứ thế ung dung tự tại bước ra khỏi cổng lớn của công ty.

Hần bước về phía trước như một kẻ mất hồn trên đường, như một chú chó lạc chủ, ánh mặt trời gay gắt, khiến nước mắt trực trào ra cũng phải nuốt lại xuống họng, hần đi giữa đường xe tấp nập, lại tự mình nói chuyện với kẻ xa lạ hồi nãy trong chính thâm tâm:

“Thích cũng phải có cách của thích... cậu sai rồi, mà vẫn không chịu thừa nhận.”

“Khanh Kha rời bỏ cậu, cũng đáng lắm.”

...

Hần đáng lắm.

Bạch Cập mất đi tiêu điểm trong mắt, đầu óc lại luôn tỉnh táo đến đáng sợ dù mỗi nơi ron thần kinh đều căng lên như dây đàn, lại như có hàng trăm cây kim xuyên vào óc. Đau đớn này hẳn vẫn chịu đựng được. Hẳn vốn rất giỏi chuyện này.

Điều thực sự khiến hẳn mất đi sức chống đỡ, cắt đứt sợi dây lý trí, khiến hẳn cảm thấy đau đến muốn chết đi, chỉ có duy nhất một chuyện: Khanh Kha không cần hẳn nữa.

Khanh Kha không cần hẳn nữa rồi.

Trái tim hẳn bị xé nát, những âm thanh ồn ào ngoài kia đều dường như đang cười nhạo hẳn: “Đáng đời cậu!”

Bạch Cập bước đi loạng choạng, không có định hướng, trước mắt hẳn hình ảnh Khanh Kha thoát ẩn thoát hiện, anh nhoẻn cười, anh cau có, anh tức giận, cả hình ảnh lần cuối cùng hẳn thấy anh với nụ cười mê đắm đó. Bây giờ hẳn đã hiểu hàm ý đằng sau nụ cười đó, chẳng phải vì hẳn nghe lời, mà vì chỉ cần có vậy, coi như anh có thể trốn thoát rồi.

Hẳn cay đắng nghĩ lại, suốt nửa tháng qua, Khanh Kha chưa từng nở một nụ cười thật tâm.

Kết quả mà hẳn cưỡng cầu cho tới sau cùng vẫn là thất bại. Khi Khanh Kha rời bỏ hẳn mà chẳng hề để lại một lời, thậm chí còn chẳng buồn mắng mỏ hẳn, như thể hẳn còn chẳng xứng được mắng chửi nữa.

Hẳn thực sự đã sai rồi. Hẳn nghĩ vậy.

Hẳn đã làm tổn thương Khanh Khanh, làm Khanh Khanh tức giận đến vậy, nói không chừng cả đời này anh cũng chẳng muốn gặp lại hẳn nữa.

Nhưng hẳn không hề hối hận, những ngày tháng qua ở bên Khanh Kha luôn là niềm khao khát ngày đêm của hẳn, đến trong mộng hẳn cũng có tham vọng đó, chưa từng nghĩ sẽ từ bỏ.

Hẳn phải tìm Khanh Khanh trở về, muốn đánh muốn mắng đều được, dù Khanh Khanh có hận hẳn tới mức muốn giết quách hẳn đi, hẳn cũng cam tâm tình nguyện.

Đi tới một ngã tư, mấy chiếc xe cùng dừng lại, người bên trong mở cửa ngó ra, Bạch Cập đứng lại, che giấu tất cả những biểu cảm vừa rồi, lại đeo lên chiếc mặt nạ lạnh băng, giọng bình ổn, hỏi: “Tìm được rồi sao?”

“Vẫn chưa ạ.” – Kẽ ngồi trong trả lời kính cẩn – “Đã tìm kiếm khắp xung quanh nội thành, không hề nghe ngóng được tung tích của tiên sinh.”

Bạch Cập tự bấm vào lòng bàn tay, dùng sự đau đớn thể xác để trấn tĩnh mình, cất tiếng ra lệnh: “Tiếp tục tìm kiếm, nội thành không có thì ra ngoại thành tìm, trong nước không có thì ra nước ngoài tìm, không cần biết các cậu dùng cách gì, không tìm được thì đừng tới gặp tôi.”

“Vâng thưa anh.”

Hẳn vốn dĩ chỉ muốn nói, dù có phải tới chân trời góc bể, cũng phải tìm được Khanh Kha trở về, nào ngờ miệng hẳn quá thiêng, quả thực lúc này Khanh Kha đã không còn ở trong nước.

15. Chương 15

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Chuyện đó nếu hẳn hỏi riêng Úc Kinh Mặc, không có kẻ kia, và vào khoảng thời gian trước khi lật mặt với Úc Kinh Mặc, thực ra cũng có chút khả năng sẽ lấy được đáp án từ gã. Tiếc là hẳn quá cực đoan, đem theo cả súng vào, thậm chí còn dùng súng đe dọa hẳn. Là người ai thấy cảnh đó chẳng bênh hẳn chứ, huống hồ kẻ kia còn một mực bao che cho gã, nào cho ai cơ hội ức hiếp Úc Kinh Mặc. Bạch Cập đụng trúng điểm yếu của kẻ đó, đương nhiên chẳng được lợi lộc gì.

Bởi vậy coi như Bạch Cập tự mình bỏ qua cơ hội, chẳng có được chút thông tin nào về Khanh Khanh.

Nếu hắn biết thương lượng, ăn nói cũng mềm mỏng hơn chút, khách sáo hơn chút, không hùng hùng hổ hổ, kẻ kia chưa biết chừng cũng tiết lộ cho hắn chút ít. Mà dù sao cũng chỉ là chút ít.

Nhưng chút ít đó lại rất quan trọng, đó là nói với hắn, Khanh Kha rất ổn.

Khanh Kha quả thực sống rất tốt.

Với sự giúp đỡ của Úc Kinh Mặc anh đã thuận lợi thoát khỏi tay Bạch Cập, anh tạm thời về nhà Úc Kinh Mặc, rửa sạch cả những dấu vết trên người dù lộ dù không, thay toàn bộ quần áo rồi ném hết mọi thứ Bạch Cập mua cho anh vào thùng rác.

Ném xong vẫn chưa hả dạ, anh liếc vài lần, lại thấy trong lòng không thoải mái, liền dứt khoát đem đốt sạch.

Người thấy mùi khét, Úc Kinh Mặc bước vào hỏi: “Sao vậy, cậu muốn đốt hết à?”

Khanh Kha mặc kệ gã, nhìn đồng hồ đang cháy teo lại, anh còn tiện tay ném cây mồi lửa vào thêm cho bõ tức.

“Nếu cậu định đốt luôn nhà tôi, tôi sẽ lập tức ném cậu xuống sông đấy, cho cậu uống tí nước sông vào cậu mới tỉnh ra được.”

Úc Kinh Mặc ném cho anh một lon bia, ngồi lười biếng trên sofa, một con mèo Ragdoll chạy từ cửa vào, nhảy lên lòng gã, tìm một vị trí thoải mái nhất để nằm xuống, gã vuốt vuốt con mèo, rồi bật nắp lon, uống một hơi ngụm bia.

Khanh Kha cũng mở lon, chẳng nói chẳng rằng, một hơi uống sạch. Anh lau đi giọt bia sót bên khoe miệng, chợt nghe thấy Úc Kinh Mặc hỏi: “Tiếp theo cậu định thế nào?”

Anh xuyên ngón tay qua vòng tròn trên nắp lon bia, thùng rác vừa bị đốt sạch, anh đành đặt lon lên bàn trà, sau đó dựa vào sofa, nghiêng đầu hỏi:

“Cậu đoán xem, mất bao lâu để nó tìm tới đây?”

“Theo tính toán thì...” – Úc Kinh Mặc đưa 5 ngón tay ra – “Không tới 5 ngày.”

Khanh Kha giật giật khoe miệng: “Tính chính xác đấy.”

Bạch Cập theo anh nhiều năm như vậy, hắn làm gì Úc Kinh Mặc cũng đều thấy, cũng có chút hiểu thủ đoạn của hắn.

“Hắn có thể bắt gọn Tôn Thành trong nửa tháng.” – Úc Kinh Mặc cũng đã uống hết, hai tay ôm con mèo, vuốt xù bộ lông xinh đẹp của chú Ragdoll, nhoen cười – “Tìm tới cái xó xỉnh be bé của tôi, cần dùng bao lâu cơ chứ?”

“Nó đã tiếp quản vị trí của tôi.” – Khanh Kha bình tĩnh nói tiếp – “Trước kia tôi có thể làm gì, nó bây giờ còn làm nhiều hơn nữa, chứ chẳng có ít hơn.”

“Vậy cậu thảm rồi.” – Úc Kinh Mặc vẻ cười trên nỗi đau của người khác – “Vậy chẳng trốn ở đâu được rồi, không thì cậu cứ quay về đi, đỡ lãng phí thời gian.”

Khanh Kha liếc gã một cái: “Đặt vé máy bay cho tôi.”

Úc Kinh Mặc gật đầu: “Ok, hả? Gì cơ? Đặt vé? Cậu tính làm gì vậy?”

“Giấy tờ của tôi bị Bạch Cập tịch thu rồi, đợi chút có người mang tới một bộ.” – Khanh Kha đứng dậy, chỉnh lại tay áo, cúi đầu bảo gã: “Rời khỏi đây.”

“Chắc!” – Úc Kinh Mặc vuốt đầu chú mèo – “Nghĩa là muốn chuồn à? Bóng đen tâm lý đã lớn vậy rồi sao, đất nước này hết chốn dung thân rồi à?”

Khanh Kha cười như không cười, hỏi hắn: “Cậu tưởng vì tôi muốn tránh nó?”

“Không phải?”

“Tôi chẳng việc gì phải trốn nó như vậy cả.”

Quả thực anh không muốn Bạch Cập tìm ra anh, nhưng cũng không đến nỗi vì hấn mà phải chuồn sang nước ngoài. Khi này nói chuyện với Úc Kinh Mặc về thần thông của Bạch Cập, tuy không sai, nhưng anh mãi mãi là cửa trên so với hấn.

Chỉ dựa vào bản lĩnh bây giờ của Bạch Cập, thì cả đời này Bạch Cập cũng đừng hòng mong gặp lại anh. Nên về cơ bản anh không nhất thiết phải trốn hấn.

Anh muốn đi nước ngoài, bởi có việc quan trọng phải giải quyết.

Khanh Kha ôm chú mèo từ tay gã, hững hờ bảo: “Tôn Thành trước đây vốn không dám thương lượng trực tiếp với chúng ta, lần trước lại dám có hành động tạo phản, chủ động hẹn, rồi lại tạo sự cố sau lưng tôi, cậu lẽ nào không biết?”

“Tôi biết chứ.” – Úc Kinh Mặc nhếch mép – “Chẳng qua cũng chỉ là đứng sau giật dây một con chim đồng, nhuộm lông vào liền trở thành con Phượng Hoàng ngu ngốc.”

(Đoạn này mình muốn chú thích một chút: tác giả vốn không dùng từ ngu ngốc, tác giả viết từ chính là “stupid cunt” mình tạm dịch là “ngu l*n”, nhưng mình vẫn để là ngu ngốc nhé!)

“Nhỏ cò phải nhỏ tận gốc.” – Khanh Kha nghịch nghịch vành tai chú mèo, nói tiếp: “Trước kia tôi từng điều tra gã ta, mặc dù bây giờ chẳng có sức uy hiếp đâu, nhưng địa bàn nó lớn, còn dám dùng trò tìm người chết thay, sau này không biết sẽ làm ra trò gì nữa. Tốt nhất nên sớm chấm dứt phòng tai hoạ về sau, và cũng nên tự mình giải quyết mới yên tâm.”

“Hơn nữa...” – Anh hơi ngưng lại – “Có lẽ bây giờ bên ngoài đều đồn tôi không rõ sống chết, nên thời điểm này, hấn không có đề phòng gì, giải quyết càng dễ dàng.”

Úc Kinh Mặc cảm thán: “Vừa chuồn ra được liền đi báo thù, cậu là một kẻ xã hội đen đúng chất đấy.”

Khanh Kha cười cười, bảo với Úc Kinh Mặc: “Khi nào cậu làm xong thủ tục, tôi trả con trai cậu lại cho cậu.”

Úc Kinh Mặc: “!”

Nói xong anh liền ung dung đi ra, để lại Úc Kinh Mặc độc thoại đằng sau: “Mẹ nó chứ ông đây xui xẻo lắm mới dây dưa vào oan gia nhà cậu, cái gì mà anh em chứ... Cậu trả con trai tôi lại cho tôi mau!”

16. Chương 16

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Trước hôm Bạch Cập tìm đến chỗ Úc Kinh Mặc một ngày, anh đã lên máy bay tới nước M, lúc đầu Úc Kinh Mặc bị súng chia vào cũng là lúc anh vừa xuống máy bay. Máy kẻ đi cạnh xách hành lý, anh mở điện thoại, vừa tới cửa ra sân bay liền nhận được điện thoại của Úc Kinh Mặc.

“Bạch Cập vừa tới tìm tôi.”

Khanh Kha đứng trước sảnh, nhiệt độ ở đây cũng tương đương trong nước, nhưng ngày đêm lại đảo lộn. Ở trong nước lẽ ra đang là ban ngày sáng sủa thì ở đây đã là màn đêm đen mịt. Anh mặc chiếc áo khoác mỏng, đứng trước đầu gió, khoe miệng hơi nhếch, cười nhạt, ánh đèn rọi góc nghiêng đẹp như tranh vẽ của anh. Hai ba tên tóc vàng da trắng đi qua anh vẫn ngoái lại nhìn, có vẻ như nơi đây người phương Đông không ít, nhưng đẹp đến mức này quả là hiếm thấy, khiến người ta không nhìn được mà mê mẩn ngắm nhìn.

“Tìm tới cậu rồi?” – Giọng điệu Khanh Kha bình thản, như thể không có gì xảy ra – “Nhanh vậy cơ à?”

Anh như có linh cảm gì đó, quay đầu lại nhìn, ánh mắt sắc bén như dao kiếm, mấy kẻ qua đường kia lập tức nhìn sang chỗ khác.

Bên Úc Kinh Mặc có chút ồn ào, có lẽ đang nói chuyện với ai đó, một lúc sau mới quay lại nói tiếp, giọng không vui lắm: “Giờ thì giỏi lắm rồi, còn dám lấy súng uy hiếp tôi, cái thứ không có lương tâm, hồi nhỏ còn là tôi cho nó kẹo, giờ thì dám đối xử với tôi vậy đấy.”

Thuộc hạ của anh đã lái xe tới đón, Khanh Kha ngồi vào xe, hờ hững đáp “ồ” một tiếng.

Úc Kinh Mặc lập tức tỏ vẻ không vừa ý: “Ồ là ý kiến gì hả?”

Khanh Kha nhắm mắt đáp lại: “Không có ý gì, chỉ là để thông báo với cậu, tôi nghe thấy rồi.”

“Thì?”

“Thì cậu tự xem xem làm sao.”

Lúc trên máy bay nghỉ ngơi còn chưa đủ, ngày trước khi lọt vào tay Bạch Cập, ăn uống không đủ, khiến chúng suy nhược dạ dày vẫn hành hạ anh tới giờ. Anh mệt quá nên chẳng buồn quản nhiều thứ như vậy. Anh tự mình day day ấn đường và thái dương, nói với Úc Kinh Mặc: “Cậu muốn làm gì thì làm, không cần nói với tôi.”

Úc Kinh Mặc chỉ chờ câu này, nhưng vẫn làm ra bộ dạng miễn cưỡng, làm như kẻ bị nhờ vả: “Được thôi, vậy bố mày sẽ dạy dỗ nó cách làm người.”

Đến nơi, xe dừng trước cửa, một kẻ xuống trước mở cửa xe, Khanh Kha vẫy tay ra hiệu họ tránh ra, rồi chỉnh cổ áo, tự mình xuống xe.

Chỗ này là của Úc Kinh Mặc, anh cũng là lần đầu tới, liền nhíu mày theo bản năng. Kẻ bên cạnh liền tiến lên mở cửa.

Khanh Kha tỏ ra mệt mỏi, theo lời hướng dẫn của Úc Kinh Mặc, đi qua sảnh lớn, lên lầu tìm phòng của mình.

Đến cửa, kẻ đi phía trước anh tự động lùi lại, nghe đầu dây bên Úc Kinh Mặc như có âm thanh gì, thì thấy tiếng hần cười cười: “Tôi có việc cúp máy đây, cậu cứ từ từ tận hưởng, chơi cho vui vẻ nhé! Bye bye!” – rồi lập tức tắt cái rụp.

Âm thanh này nghe sao mà không thấy có gì tốt đẹp vậy nhỉ.

Lúc nghe gã nói chuyện, Khanh Kha đã tiện tay mở cửa.

Ý gì chứ?

Khanh Kha chưa kịp nghĩ kĩ, lập tức bật đèn, bên kia truyền tới âm thanh máy bận, cúc áo trên cùng còn chưa kịp mở, đã thấy hai đồng thịt trắng treo trên giường.

“...”

Một nam một nữ, đều chỉ mặc một lớp đồ lót không phát huy chút tác dụng che chắn nào, sợ sệt ngồi một bên như phi tần chờ thị tẩm.

Căn phòng yên tĩnh, ba người nhìn nhau, một người trong hai người kia mắt chớp chớp liên hồi, lên tiếng phá bầu không khí: “Tiên... tiên sinh, tối nay chúng tôi đến để phục vụ tiên sinh.”

Khanh Kha giữ nguyên tư thế cầm điện thoại nghe, gân xanh chỗ thái dương nổi hẳn lên: “Ai kêu mấy người tới?”

Chàng thiếu niên lắc lắc đầu: “Không biết ạ.”

Câu hỏi này có vẻ hơi thừa. Khanh Kha lạnh lùng nhìn số điện thoại vừa dập máy, ấn gọi lại, đầu bên kia đã tắt máy.

Vẻ bực tức trong mắt anh càng in sâu, hận không thể quay về mà ném Úc Kinh Mặc đến cái nơi “từ từ tận hưởng” này.

Không những chiếu cố tới niềm vui của anh, còn đặc biệt tìm một đôi cả nam cả nữ, gã cũng quả là thấu hiểu lòng người mà con mẹ nó.

Hai người kia cũng biết nhìn sắc mặt kẻ khác, thấy vẻ mặt anh khó coi liền không dám ho he nữa. Khanh Kha đứng lặng một lát, rồi lạnh lùng lên tiếng: “Đi ra ngoài.”

Thấy họ còn do dự đứng im tại chỗ, Khanh Kha liền hất mặt, nhắc lại lần nữa: “Đi ra.”

Nghĩ đi nghĩ lại, anh lại nói thêm: “Tiền cho hai người sẽ không ít đâu, tự xuống lầu tìm người lấy tiền.”

Khi đó hai kẻ kia mới yên tâm rời đi, vui vẻ xuống lầu.

Khanh Kha quay lại đóng cửa, ngửi mùi nước hoa nồng nặc trong căn phòng mà không nói nên lời. Anh mở cửa sổ cho thông gió, kéo ga giường kia vứt qua một bên, lấy từ trong tủ ra một bộ ga mới rồi trải lại.

Chưa kịp đi ngủ đã gặp xui xẻo, anh mệt mỏi vô cùng, liền rửa mặt qua loa rồi đi ngủ ngay, trước lúc nhắm mắt còn nghĩ, đợi ngày mai nhất định sẽ từ từ tính sổ với Úc Kinh Mặc.

17. Chương 17

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Khanh Kha học trung học và đại học đều ở nước M, hồi đó vẫn đang phát triển chút thể lực, sau đó mới về nước, một phần theo anh về, một phần vẫn ở lại, được sắp xếp đến các nơi thám thính tin tức, phòng tránh tai hoạ.

Trước mắt chính là thời điểm dùng tới những người này.

Anh vừa đặt mình xuống liền truyền tin đi, dùng thời gian ba ngày ngăn cản con đường của kẻ kia tránh để kẻ kia tra ra được lộ trình hôm nay, dặn dò thuộc hạ vây trên các tuyến đường, còn anh thì tự mình đến nơi cần đến – sân golf – chờ đợi.

Khi kẻ kia tới sân, cũng là lúc anh đang thay đồ, đột nhiên một toán người áo đen xông ra bên cạnh, khí thế hùng hổ, vây quanh sân.

Ngoài sân cỏ, bầu trời vẫn xanh biếc, một vài đám mây trôi hững hờ, bên trong lại ngược lại, đao kiếm múa lượn, kẻ kia và mấy tên đi theo gã bị mấy kẻ áo đen khống chế, còn chưa kịp lôi vũ khí ra sắc mặt đã chợt trắng bệch.

Khanh Kha bước ra từ đám người đang vây quanh, kẻ kia mặt đầy vẻ sợ hãi, bị hai kẻ ấn quỳ xuống dưới chân anh, liền hỏi: “Các người là ai?”

Giọng hắn đặc biệt run rẩy.

Khanh Kha nhắc chân đạp vào bả vai hắn, nói ra một cái tên: “Tôn Thành.”

Kẻ đó gan tuy nhỏ, nhưng lại được cái cũng không ngu lắm, nghe tới cái tên này liền lập tức có phản ứng, cũng hiểu kẻ trước mặt mình là ai, liền liên tục rập đầu, vừa rập vừa nhận sai.

Hắn giải thích, là Tôn Thành tìm tới hắn, mọi việc đều do Tôn Thành làm, không liên quan gì tới hắn, hắn có mắt mà chẳng thấy Thái Sơn, trước kia chưa từng nghe qua tên của Khanh Kha nên mới phạm phải sai lầm. Bây giờ Tôn Thành đã chết rồi, xin Khanh Kha hãy nể mặt hắn còn chưa hề ra tay làm gì mà bỏ qua cho hắn.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng của Khanh Kha.

Hắn diễn vai nạn nhân sau lưng boss hắn, Khanh Kha thấy quá vô vị, cảm thấy những kế hoạch trước kia của anh đều bị chó tha rồi, sớm biết dễ giải quyết vậy anh đã không tự mình tới.

Anh đột nhiên cảm thấy có chút thương hại Tôn Thành. Không biết hắn ở dưới cửa tuyên chứng kiến cảnh này, biết trụ cột của mình lại có thể sợ hãi đến vậy, không biết sẽ có cảm nghĩ gì.

Tôn Thành và anh là kẻ thù truyền kiếp, ân oán từ đời trước cứ thế đổ lên đầu đời sau. Tính ra thì, vẫn là bố Khanh Kha đụng chạm người ta trước, mới dẫn tới việc nhà họ Tôn đâm lại sau lưng. Nhưng sau khi điều tra ra, mới phát hiện những tổn thất đó đã vượt quá phạm vi báo thù, mà với tính cách có thù ắt báo của bố anh, Tôn gia đương nhiên hết đường tránh, bị đánh đến nguyên khí hao tổn nặng nề, bố Tôn Thành gập rút trả đũa, nên cũng qua đời rồi. Mối thù coi như tạm chấm dứt ở đó.

Tôn Thành hận Khanh Kha, đó cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng hẳn lại đâu không lại, cũng lại là sự thật miễn bàn.

Nên hẳn mới nhẫn nhịn suốt bao năm, không tiếc tặng cả người mình yêu thương nhất đến bên giường Khanh Kha, giả bộ kết giao với Khanh Kha, vẽ ra một kết hoạch hết sức tinh vi, đợi Khanh Kha bị nữ sắc mê hoặc đến u mê đầu óc mới ra tay báo thù.

Có điều hẳn hành động quá lộ liễu, khiến người ta không thể không nghi ngờ, một kẻ tiểu nhân trước nay luôn giấu mình trong bóng tối, sao lại có thể to gan lớn mật thế, có thể làm ra chuyện như vậy? Nhất định có người ở phía sau giật dây.

Hắn nghĩ mình diễn rất tốt, đối mặt chính diện cũng không chút sợ hãi, nhưng e rằng tới lúc chết hẳn vẫn không hề hay biết, cục diện hẳn bày ra, ngay từ đầu đã bị Khanh Kha nhìn thấu.

Ngay cả người bên cạnh anh như Bạch Cập cũng không hề hay biết, bọn họ đều tưởng rằng Khanh Kha lúc đó đã chìm đắm trong tử sắc, người phụ nữ kia thậm chí còn chưa từng được trèo lên giường của anh.

Khi Bạch Cập vạch trần, cái khoảng thời gian Khanh Kha không đưa Trình Tư ra nước ngoài thì cũng là để ả ta tự do ra vào nhà mình, thực chất chỉ là một màn kịch, để che mắt Tôn Thành. Anh còn gài người bên cạnh Tôn Thành, nhân đó mà bắt được kẻ đứng sau. Tôn Thành tính toán đủ thứ, anh lại đem hết những thứ ấy gói vào lưới của mình, đến chiếc xe hồng đó, cũng nằm trong kế hoạch của Khanh Kha.

Khanh Kha từ đầu tới cuối đều rất tỉnh táo, nếu không phải Bạch Cập nhúng tay vào, thì nửa tháng trước anh đã thuận lợi xử đẹp cả tên Tôn Thành lẫn tên giật dây phía sau này rồi.

Bạch Cập.

Khanh Kha khẽ hừ một tiếng. Đợi anh xử lý hết những việc ở đây xong, sẽ về tính toán sổ cái.

Nhưng trước tiên vẫn phải tính phần khác đã.

Kẻ kia vẫn quỳ trên đất, máu chảy đầy mặt, người hẳn mang tới cũng bị người của Khanh Kha khống chế cả rồi, tình hình đang khá căng thẳng. Khanh Kha là người duy nhất giữ được vẻ ung dung, thấy kẻ kia không giống như đang làm bộ sợ hãi, anh liền thu chân về, hỏi hẳn: “Tôn Thành hứa cho mày thứ gì?”

Kẻ đó không dám che giấu, khai rõ mười mười: “Hơn nửa tài sản nhà họ Khanh.”

“Chỉ vậy cũng xứng đáng để mày đi tiếp tay cho một thằng ngu?” – Khanh Kha lạnh lùng nói – “Mày cũng nhìn xa trông rộng đấy nhỉ.”

Kẻ đó run rẩy lắp bắp: “Không phải, là do không hiểu tình hình...”

Hắn dường như nhìn ra Khanh Kha không hề có ý xử chết hẳn, làm bộ dạng trung thành: “Ngài, chỉ cần ngài tha cho tôi, ngài... ngài có yêu cầu gì cần tôi làm cứ nói đi ạ!”

Khanh Kha mặt không đổi sắc: “Thật?”

Kẻ đó gật đầu lia lịa: “Thật thật thật... ạ!”

Nhưng lại thấy Khanh Kha rút điện thoại ra nhìn giờ, rồi bấm một số điện thoại, đặt máy bên miệng hẳn, nói: “Nói lại lời mày vừa cầu xin, có thể nói to được bao nhiêu phải nói to bấy nhiêu.”

Yêu cầu này có chút kỳ lạ, nhưng vì giữ mạng, kẻ đó chỉ đành làm theo, lập tức hét thật to vào điện thoại.

Lúc này ở trong nước vẫn là buổi sớm tinh mơ, ai nấy đều ngủ say, tiếng chuông điện thoại reo lên, Úc Kinh Mặc đang say giấc nồng liền bị đánh thức, dường như chỉ muốn ném ngay máy đi.

Kẻ bên cạnh cũng có vẻ chịu không nổi nữa, vỗ vỗ lưng hắn, rồi lấy điện thoại, định tự tắt đi, kết quả lại không cẩn thận ấn nhầm nút nghe, lập tức lời cầu xin tha mạng từ đầu bên kia âm âm truyền tới tai hai bọn họ.

Úc Kinh Mặc: “...”

Úc Kinh Mặc cắn răng cắn lợi hét lại: “Khanh Kha, con mẹ nhà cậu, điên rồi à?”

Khanh Kha đợi gã hét xong, liền thu máy về đặt lên tai nghe, cười híp mắt nói tạm biệt với gã: “Chơi vui vẻ nhé, ngủ ngon, bye bye!”

Nói xong liền lập tức gác máy. Mấy ngày trước gã chơi anh thế nào, giờ anh trả lại y như vậy.

“Oke rồi, lần này coi như bỏ qua cho mày.” – Tất cả mục đích đều đã hoàn thành, Khanh Kha gọi kẻ đó dừng lại, tay gõ gõ đầu hắn, ý cười trong đáy mắt bị vẻ lạnh lùng làm lu mờ – “Nếu như vẫn còn lần sau...”

Kẻ đó liền nhảy dựng lên trong lòng, vội vã lắc đầu: “Không đâu không đâu ạ!”

Khanh Kha liếc hắn thêm hai cái, rồi quay mình rời đi.

18. Chương 18

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Vài ngày sau, kẻ đó đã giới thiệu với Khanh Kha một vài trùm có tiếng ở đó, còn đưa Khanh Kha đi dự tiệc vì kết giao thành công với trùm.

Khanh Kha không thực sự có hứng với việc phát triển thế lực ở nước ngoài, nhưng anh cũng chẳng từ chối kẻ đó, dù sao mở rộng thêm quan hệ cũng chẳng phải chuyện gì xấu.

Anh ở lại nước M 3 tháng, trước khi rời khỏi, một người bạn mới quen khai trương quán bar, mời anh tới dự, Khanh Kha đành nhận lời cho phải phép.

Bọn họ ngồi trên tầng hai trong một căn phòng trang nhã, đối diện sofa là một lớp kính, có thể nhìn thấy mọi thứ bên ngoài.

Bao con người với đủ màu da đang du đưa trên sàn nhảy, những tiếng gào thét đình tai nhức óc át cả tiếng nhạc.

Bên dưới huyền não là thế, bên trên cũng chẳng kém phần.

“Khanh Kha, cậu thua rồi hahaha!” – một thanh niên tóc vàng ngồi ở giữa, năm tấm bài xếp trước mặt, tay chống cằm, cười đến híp cả đôi mắt xanh, đọc một câu thành ngữ bằng vốn tiếng Trung chưa thật thành thạo: “Có chơi có chịu.”

Thanh niên đó – James – chính là chủ của quán bar này, là người bạn đầu tiên mà Khanh Kha quen sau khi tới nước M, lai ba dòng máu, vẻ ngoài vô cùng anh tuấn, có điều hơi ngổ ngáo, mời Khanh Kha tới làm khách rồi lại dùng thân phận chủ quán để thắng Khanh Kha.

Khanh Kha không thay đổi sắc mặt, ném ra một tấm thẻ đen.

“No, not that,” (“Không, không phải vậy.”) – James vung tay khua khua.

“Vậy muốn như nào?” – Khanh Kha hỏi gã.

“Tôi cần anh...” – James liếm môi, chỉ lên sàn nhảy – “... Làm bartender cho tôi một tiếng.”

Về trước vừa nói dứt, đã có người bắt đầu hoan hô, Khanh Kha lơ đãng nhíu mày, vừa định từ chối, liền nghe thấy về sau, nhất thời không biết nên khóc hay nên cười.

“Làm cocktail?” – Khanh Kha nhếch miệng, liếc hắn – “Anh không có bartender?”

James liền sáng mắt: “Thích anh làm hơn.”

“Người đẹp phương Đông.” – James nhếch khoé môi, lộ ra một nụ cười đầy tính toán – “Khanh, anh chỉ cần đứng đó, rất nhiều người đều sẽ thích anh.”

Nói trắng ra, hẳn chính là muốn Khanh Kha làm bộ mặt của quán, giúp hẳn câu khách.

Ai mà tưởng tượng ra được, đường đường là một ông trùm, lại phải đi làm việc đó chứ.

Khanh Khanh yên lặng nhìn hẳn hai giây, James giơ 3 ngón tay, vẻ mặt vô tội: “Có chơi có chịu.”

“...”

Không còn cách nào khác, Khanh Kha quả thực đã thua, phạt thế nào là do kẻ thắng quyết định, chưa kể anh cũng uống hơi quá chén, không giữ nổi hình tượng hàng ngày, dù sao ở đây cũng chẳng có mấy người quen biết mình.

“Oke, tôi có chơi có chịu.”

Anh bắt lực, cởi áo khoác ngoài ra, khoác lên người chiếc áo sơ mi từ tay cậu nhân viên.

Tuy đã mặc đồng phục lên người, nhưng vẫn trở nên nổi bật nhờ tướng mạo và khí chất xuất chúng, áp đảo hẳn cậu nhân viên bên cạnh. James đứng nhìn anh thay xong đồ, liền lập tức khen ngợi: “Ôi chúa ơi, cứng à anh thật quyền rũ.”

Khanh Kha mặc kệ hẳn chọc ghẹo, đi thẳng xuống dưới trả cược thua.

Bartender nhận được thông báo của James, vừa thấy anh đến liền lui lại nhường chỗ. Khanh Kha ngược lên tầng hai, xắn tay áo lên, bắt đầu tiếp hàng khách đông nườm nượp.

James nói không sai, có được vẻ ngoài như anh, bất kể ở đâu cũng sẽ trở thành điểm sáng, khiến người ta vây quanh. Ở nơi này lại càng chứng minh điều đó, Khanh Kha vừa đứng vào lập tức một đám người ào tới, đông kín đến ngột ngạt, tranh nhau giành giật những ly cocktail mà anh pha chế.

Khanh Kha giải thích, anh chỉ biết pha chế một vài loại đơn giản, những người kia đều không quan tâm, chỉ cần là anh pha là được, có vài kẻ to gan, còn tranh thủ lúc chờ đợi hỏi tên tuổi và cách thức liên lạc của anh, Khanh Kha từ chối xong còn không biết điều, tự viết thông tin của mình rồi nhét vào tay anh.

Suốt một tiếng đồng hồ, dòng người trước mặt Khanh Kha cứ ngày càng đông nghịt, trong túi cũng đầy ắp danh thiếp và giấy, mu bàn tay còn kín những vết son môi.

Đến cuối cùng James cũng mở lòng từ bi, cho người xuống hộ tống anh đi ra từ đám đông, cẩn thận bảo vệ anh lên tới tầng hai.

Do người quá đông, Khanh Kha bị phân tán sự chú ý nên không hề phát hiện ra, có một ánh mắt vẫn hằng theo dõi anh trong một góc nhỏ, trước mặt đầy rẫy những ly cocktail do anh vừa pha, nửa còn đầy nửa đã cạn sạch.

Ngồi trên tầng hai một lát, Khanh Kha mượn cơ say rượu, xin phép về trước.

Khanh Kha xuống xe, đứng đó hóng chút gió đêm, quay đầu nhìn mấy người đi cùng đằng xa, vẫy tay ra hiệu kêu họ đi đi, rồi định đi vào cửa.

Vừa cầm chìa khoá vào ổ, tiếng mở cửa cạch cạch vang lên cùng tiếng mèo kêu, Khanh Kha sững lại, quay đầu nhìn theo hướng mèo kêu, hoá ra là một con mèo không biết từ đâu chạy tới đây, trèo lên chân anh, ngẩng đầu nhìn anh.

Anh ngồi xổm xuống, một tay túm gáy một tay bồng mèo lên, còn sợ mùi rượu của mình ám lên mình nó, nên cố ý tránh xa một chút.

Con mèo giẫy giụa trong tay anh, rồi biết mình không thoát được, chỉ giương mắt nhìn anh, cất tiếng kêu “meo meo” mềm nhũn.

Gương mặt Khanh Kha thấp thoáng ý cười, khoé mắt đột nhiên lại hiện ra một bóng người, sau khi biết đó là ai, nụ cười bỗng chốc vụt tắt.

19. Chương 19

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Khoảng thời gian này Bạch Cập sống vô cùng khổ sở.

Úc Kinh Mặc nói sẽ từ từ dạy dỗ Bạch Cập là thật, ngay sau hôm đó đã thấy có tín hiệu.

Trước tiên là về kinh doanh, mấy dự án hợp tác bị huỷ không rõ lý do, giá cả vừa thương lượng xong bị đối tác nuốt lời, Bạch Cập liền gác lại những việc khác đi xử lý chuyện làm ăn, bận đến đầu bù tóc rối, việc tìm kiếm Khanh Kha cũng gặp trở ngại.

Có ai đó không ngừng truyền tin giả tới cho hắn, hôm nay nói Khanh Kha ở đây, mai lại gặp được một người giống Khanh Kha, miêu tả vô cùng chân thực, khiến người ta chẳng thể không tin. Bạch Cập không bỏ qua bất kì một tia hy vọng nào, nên mỗi ngày có được tin gì hắn đều lập tức đi tìm, kết quả đương nhiên là tay không trở về.

Hy vọng vừa loé lên lại lập tức bị nhấn chìm, hai tháng nay, ngày qua ngày, Bạch Cập đều sống trong giày vò, niềm hy vọng tràn ngập thuở đầu giờ đã trở thành con số 0, hắn dường như đã không còn chờ mong gì nữa.

Khanh Kha rốt cuộc đang ở đâu?

Sau lần cuối cùng tay trắng trở về, hắn về căn phòng đó, một mình nằm trên giường, cuộn tròn tấm thân gầy guộc trong chăn, vùi đầu vào gối, như cố gắng hít hà những mùi hương của Khanh Kha còn lưu lại.

Cơ mà Khanh Kha đã đi lâu vậy rồi, mùi hương của anh lưu lại đồ vật sớm đã bay sạch rồi, có cố gắng thế nào cũng không cảm nhận được gì nữa.

Hắn sa sầm mặt, đau khổ nghĩ: “Hoá ra Khanh Kha ghét hắn đến vậy, một chút hương vị cũng không lưu lại cho hắn.

Hắn hiểu bản lĩnh của Khanh Kha, biết rằng nếu như anh đã không muốn bị tìm ra, vậy thù hắn có lẽ cũng không bao giờ gặp lại anh được. Nghĩ vậy, cõi lòng hắn càng thêm tuyệt vọng.

Nhưng trong lúc Bạch Cập như muốn từ bỏ, người hắn gài bên cạnh Úc Kinh Mặc tìm được chút manh mối, truyền tin tới rằng, Úc Kinh Mặc ở nước M có một căn hộ để trống giờ đột nhiên có người tới ở, mà người của Úc Kinh Mặc đều đang trong nước.

Người có thể tới ở tại căn hộ của Úc Kinh Mặc là ai được chứ?

Dòng máu như đã đông lại bắt đầu hoạt động, trái tim tuyệt vọng một lần nữa rung động vì tin tức chưa biết thực hư này, Bạch Cập chẳng nghĩ được nhiều, quyết định bay ngay tới nước M.

Lần này cũng coi như đã đi đúng hướng.

Khi hắn dò ra được địa chỉ, cũng là lúc hắn thấy Khanh Kha đi ra ngoài.

Vài tháng không gặp, Bạch Cập thấy Khanh Kha còn sống khoẻ mạnh đang bước qua, trong giây lát, hắn cứ ngỡ mình đang mơ.

Khoảng thời gian không gặp được Khanh Kha, ngoài ra ngoài tìm anh và xử lý công chuyện, thời gian còn lại hắn đều trốn trong phòng một mình, mỗi lần phát hiện là tin giả, hắn đều cảm giác mình như bị vắt kiệt, chỉ có thể thu mình lại, tự độc thoại an ủi bản thân trước những tấm hình của Khanh Kha và những kỉ niệm còn lưu trong máy tính.

Hắn nhớ Khanh Kha đến sắp phát điên, chỉ mới hai tháng, trong lòng hắn lại có cảm giác dài như cả thế kỷ. Lúc đó đứng từ xa nhìn bóng hình Khanh Kha, hắn chỉ hận không thể lập tức nhào tới mà ôm.

Nhưng cuối cùng lý trí cũng chiến thắng tình cảm, hắn biết nếu bây giờ hắn bước qua đó, chắc chắn sẽ bị Khanh Kha ném đi, thế là hắn chỉ đành gọi xe bám theo Khanh Kha tới quán bar.

Khanh Kha đi lên tầng, còn hẳn tìm một góc ngồi xuống để tránh tai mắt, gọi một ly rượu, không ngừng để mắt tới căn phòng có Khanh Kha, thiết nghĩ nếu hẳn lên đó liệu có sắp mặt không nhỉ.

Đáp áp đương nhiên có thể dễ dàng thấy được.

Nếu giờ hẳn đi lên, nếu hẳn không muốn, hẳn không chỉ sắp mặt, còn có khả năng đánh mất cơ hội cuối cùng.

Lúc Khanh Kha xuất hiện trước mặt hẳn, hẳn không dám mạo hiểm.

Vì vậy hẳn chỉ có thể chờ đợi.

Đợi đến khi kẻ đứng nhảy bên cạnh đã thay hết ly này tới ly khác, đều uống cạn, đôi mắt hẳn vẫn nhìn chăm chú đến nhưc mỗi, cuối cùng hẳn cũng đợi để thấy được bóng dáng Khanh Kha bước xuống.

Nhưng Khanh Kha lại khoác bộ đồng phục bartender.

Bạch Cập còn đang thắc mắc sao anh lại mặc bộ đồ như vậy, thì thấy Khanh Kha trực tiếp bước tới quầy rượu, bắt đầu pha rượu.

Ánh mắt hẳn không không chế được mà cứ dán chặt nên người Khanh Kha, ngắm nhìn những động tác như nước chảy mây trôi của Khanh Kha, mỗi một cử chỉ đều xuyên thẳng vào trái tim hẳn.

Lòng ngực hẳn như muốn sôi trào, hẳn chỉ biết che giấu trong bóng tối, si mê ngắm nhìn bóng hình Khanh Kha.

Khanh Khanh của hẳn đang ở đó.

Nhưng rất nhanh sau đó một đám người ào tới che khuất tầm mắt của hẳn, bóng dáng Khanh Kha trong phút chốc bị những người vây quanh che lấp, Bạch Cập vúi vào bàn, đôi mắt cháy hừng hực ngọn lửa giận nhìn chăm chăm mấy kẻ đang nâng những ly rượu chính tay Khanh Kha pha.

Hẳn vẫn nhìn qua những kẻ hở thấy được mu bàn tay của Khanh Kha bị người ta hôn lên, còn viết giấy để lại cho Khanh Kha!

Bạch Cập tức điên.

Đó là Khanh Khanh của hẳn!

Của hẳn!

Không ai được phép đụng vào!

Của hẳn!

Bạch Cập âm ức vô cùng, gương mặt nhìn Khanh Kha chuyện trò vui vẻ cùng người khác, hẳn cay cú đến muốn xông lên giết người! Nhưng nghĩ tới Khanh Kha sẽ thế nào khi hẳn làm vậy, hẳn liền lập tức ngồi xuống.

Hẳn còn chưa đưa được Khanh Kha về bên hẳn, không thể nào để mất đi lần nữa được.

Hẳn chỉ đành sai người đi mua rượu, không ngừng mua, đặt quá nửa số rượu Khanh Kha pha trước mặt hẳn, uống lấy uống để. Nghĩ tới đây là rượu do Khanh Kha pha, lòng hẳn mới dễ chịu đôi chút.

Bạch Cập đã uống hết quá nửa số rượu, dù tửu lượng của hẳn khá tốt, nhưng uống nhiều như vậy nên đã có chút lảo đảo, may mà tinh thần vẫn còn đủ tỉnh táo, vẫn nhớ lần thứ hai Khanh Kha bước xuống lầu, để tên tài xế chiếc xe đỗ trước mặt xe của Khanh Kha đưa hẳn đi về hướng nhà Khanh Kha.

Hẳn ngồi lì trước cửa nhà Khanh Kha, hoà vào màu đêm tối, ngồi đợi Khanh Kha trở về.

Khanh Kha vốn không hề phát hiện sự có mặt của hẳn, hẳn cũng không vội, chỉ mong Khanh Kha mau chóng mở cửa, hẳn sẽ ghi nhớ mặt khẩu, rồi sẽ lên vào.

Có điều không biết một con mèo từ đâu chạy tới làm đảo lộn kế hoạch của hẳn, khiến Khanh Kha phát hiện ra hẳn, bốn mắt nhìn nhau không chớp, sự lạnh lẽo trong mắt Khanh Kha khiến hẳn đóng băng tại chỗ.

Hắn không dám động đậy mà cũng không thể động đậy, đối diện với đôi mắt vô cảm của Khanh Kha, hắn chỉ có thể miễn cưỡng mấp máy môi, khẽ gọi:

“Khanh Khanh...”

20. Chương 20

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Rượu nguyên chất vốn không thể làm tê dại đầu óc Khanh Kha, nên dù Bạch Cập có trốn vào một góc, cố gắng ẩn mình, nhưng anh vẫn có thể nhận ra gương mặt đó, vẻ mặt anh liền sầm xuống.

Bạch Cập vốn dĩ vẫn muốn trốn, nhưng không thành, biết mình bị phát hiện rồi, chỉ đành ra mặt, mắt sụp xuống, làm ra vẻ âm ỉt: “Khanh Khanh...”

Ánh đèn xung quanh rọi lên khuôn mặt hắn, làm cho những thay đổi trên mặt lộ ra không sót điểm nào. Gương mặt ấy chỉ trong vài tháng đã tiêu tụy đi rất nhiều, thân hình cũng gầy guộc đi kha khá, làn da trắng nhợt nhạt bọc lấy những đả xương gồ lên. Hắn gầy đến hốc hác.

Úc Kinh Mặc ít nhiều đã nói với Khanh Kha về chiêu trò của gã, khoảng thời gian này là những ngày tháng thế nào đối với Bạch Cập, anh cũng có thể đoán ra được.

Nhưng anh vốn chẳng quan tâm điều này.

Bởi nó không hề liên quan tới anh.

Có lẽ do sự lạnh lùng trong mắt Khanh Kha quá rõ rệt, đến chú mèo nhỏ cũng phải sợ hãi, nằm im trong lòng bàn tay anh không dám quậy phá, một lúc sau mới dám to gan ngẩng đầu nhìn anh, kêu “meo” một tiếng đầy nghì hoạc.

Tiếng kêu ấy đã phá tan bầu không khí tĩnh lặng và đánh thức Khanh Kha. Anh thu lại ánh mắt, đứng dậy, cố ý phớt lờ tiếng gọi của Bạch Cập, không hề đáp lại, bồng chú mèo đi vào cửa.

Cửa vừa đẩy ra, quần áo liền bị giật lại.

Khanh Kha liếc xuống nhìn bàn tay kia, Bạch Cập đang ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt hắn sáng bừng, nhưng vẫn không chịu ngừng quần lấy áo anh, một tay giữ chặt vạt áo, khàn khàn gọi tiếp: “Khanh Khanh...”

Xem ra tuy hắn đã gầy đi rất nhiều, nhưng sức vẫn rất mạnh, nhất định túm lấy, Khanh Kha đẩy ra mấy lần vẫn không được, chỉ đành lạnh lùng cất tiếng: “Bỏ tay ra.”

“Không!”

Bạch Cập thấy anh đã có phản ứng lại, tay kia liền túm lên theo, bám chặt lấy, nói thế nào cũng không bỏ ra.

Khanh Kha một tay ôm mèo, một tay đẩy tay hắn, Bạch Cập muốn phản kháng lại, nhưng lại bắt gặp vẻ hững hờ của anh, hắn nhất thời sững lại, Khanh Kha liền nhân cơ hội đó hất văng tay hắn ra.

“Khanh Khanh, em biết sai rồi.” – Sau khi bị đẩy ra hắn không kịp túm lên lần nữa, thấy Khanh Kha định đi vào trong, hắn vội nói tiếp: “Em biết sai rồi.”

“Khanh Khanh, em thực sự đã biết sai rồi.”

Khanh Kha không quay đầu, nhưng đôi chân đang bước đã dừng lại, Bạch Cập những tưởng có hy vọng, liền liệu mạng bọc bạch:

“Khanh Khanh, khoảng thời gian anh bỏ đi, em đã suy nghĩ rất nhiều, em không nên làm vậy, em thực sự đã biết sai rồi.”

Trước kia lúc hấn phạm sai lầm, Khanh Kha không đánh cũng không mắng, chỉ cho hấn một ngày, để hấn tự suy nghĩ, rồi nói xem mình sai ở đâu, sau này phải làm thế nào, nếu Khanh Kha hài lòng, coi như bỏ qua, còn ngược lại, phải tiếp tục suy nghĩ, đến khi nào ra đúng kết quả mới thôi.

Nhưng những lần bị phạt như vậy không nhiều, bởi hấn rất nghe lời, ngoan ngoãn đến mức người ta chẳng cách nào tìm ra lỗi lầm của hấn, chỉ có vài lần hấn sai người đi dạy dỗ mấy kẻ từng qua lại với Khanh Kha, lại còn không chịu thừa nhận, Khanh Kha mới để hấn suy nghĩ vì tội nói dối. Nhưng cũng chỉ là phạt chốc lát, hấn sẽ tự nhận sai, những việc khác sẽ không nhắc lại nữa.

Tất cả mọi người đều thấy được Khanh Kha xem trọng hấn, cũng vì vậy, việc hấn làm càng khiến Khanh Kha thất vọng và tức giận.

Hấn lặp đi lặp lại câu nhận sai, không nên đối xử với Khanh Kha như vậy, cầu xin Khanh Kha tha thứ cho mình. Giọng điệu đơn giản đến vô vị.

Cơ mà lần hỏi lỗi này chẳng phát huy chút tác dụng nào.

Nghe hấn khóc lóc nhận tội, trong lòng Khanh Kha chẳng mấy may rung động, và cũng chẳng muốn lên tiếng, cũng không thèm liếc lấy một cái, đi thẳng vào nhà ngay trước mắt hấn.

Bạch Cập trở mắt nhìn cánh cửa trước mặt đóng sầm lại, Khanh Kha còn chưa nói câu gì với hấn, bóng dáng anh đã biến mất sau cánh cửa.

Ngay sau đó, tiếng mèo kêu từ khe cửa truyền tới.

Hấn chán nản ngồi sụp xuống đất, tự giễu chính mình.

Đúng là không bằng cả con mèo.

21. Chương 21

Việc Bạch Cập mò tới hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Khanh Kha. Anh vốn dự định về nước rồi mới dạy dỗ hấn, nào ngờ đâu hấn tìm đến nhanh như vậy, lại còn tự hiến thân tới tận cửa.

Anh không quan tâm tại sao Bạch Cập điều tra ra, hay sao lại tìm tới nhanh vậy, vốn dĩ những lời hỏi lỗi của hấn anh cũng chẳng nghe lọt tai.

Quan trọng là xem ra Bạch Cập cũng không sung sướng gì. Vậy là anh yên tâm rồi.

Anh tắm táp cho chú mèo, rồi anh cũng rửa sạch mùi rượu trên người, thay bộ đồ ngủ thoải mái, ngồi trên sofa, đưa tay vuốt ve bộ lông mềm của chú mèo.

Chú mèo này rất khôn, nằm nhòai vào lòng anh, một lát sau liền xoay mình, ngửa bụng ra, anh xoa xoa mấy cái, chú ta sướng đến híp mắt lại.

“Phải ngoan đấy.” – Khanh Kha nhún nhún mũi chú mèo, mèo nhỏ liền dùng hai chân trước ôm lấy tay anh, gặm gặm đầu ngón tay anh, sau đó lại liếm láp lấy lòng anh.

Mèo hoang vốn tính dữ dần khó nuôi, vừa sợ người lại vừa dễ phát điên, nên chẳng mấy ai thân thiết được. Khanh Kha cưng nựng nó, tìm trong tủ bát hộp đồ ăn cho mèo mà Úc Kinh Mặc dùng để nuôi “con trai” gã.

Boss của Úc Kinh Mặc đã nuôi được hai năm, tất cả các phòng ốc của hấn, bất kể có ở hay không, đều có sẵn đồ ăn và dụng cụ cho mèo, chỉ sợ chăm nom chưa đủ chu đáo. Trước mắt điều ấy cũng phát huy được tác dụng tại căn nhà này.

Cùng lắm thì sau này trả lại cho gã vài phần.

Khanh Kha vô tư đổ cho chú mèo nguyên một bát hạt.

Nhân lúc mèo nhỏ đang vui sướng ăn, anh bước đến cửa sổ, nhưng vì tầm nhìn bị hạn chế, không nhìn thấy gì dưới hiên nhà, nên anh cũng chẳng cách nào xem người đứng ở cửa đã rời đi chưa.

Nhưng rất nhanh sau đó, một bóng người lọt vào tầm mắt anh, nhìn về cửa sổ bên này theo hướng ánh trăng, có lẽ cũng đang tìm kiếm một cửa sổ sáng đèn.

Khi hần nhìn thấy mình, Khanh Kha liền kéo rèm cửa sổ lại, chú mèo bị tiếng động làm cho hoảng hốt, nhảy tới bên chân anh dụi dụi, quần lấy chân anh kêu meo meo, dường như đang hỏi anh “sao vậy”.

Khanh Kha điều chỉnh lại hơi thở, không để ý chuyện khác nữa, bế mèo từ chân lên, đi ngủ.

Anh vốn tưởng mình không ngủ ngon nổi, ai ngờ vừa vùi đầu vào gối cơn buồn ngủ liền ập tới, anh ngủ một mạch tới sáng không mộng mị.

Hôm sau anh cũng vì bí bách nên mới tỉnh dậy.

Vừa mở mắt ra, liền thấy chú mèo tối qua được anh đặt trên tấm thảm bên giường giờ lại nằm trên lòng ngực mình, không biết đã bò qua từ lúc nào. Lúc anh tỉnh dậy còn đập chơi trên ngực anh, thấy anh động dậy liền lập tức duỗi chân ra, làm bộ ngoan ngoãn, tròn xoe mắt nhìn anh, kêu “meo” đầy vô tội.

Nếu trước đó không cảm nhận được có gì đó động dậy trên người mình, Khanh Kha có lẽ đã bị nó lừa rồi.

“Đồ lừa đảo.” – Giọng Khanh Kha khản đặc, một tay túm sau gáy mèo nhấc lên, một tay chỉnh lại ngực áo bị con mèo làm loạn, chú mèo liền làm bộ mơ hồ nhìn anh, liền bị anh gõ nhẹ vào đầu: “Còn giả nai.”

Mèo nhỏ ngẩng đầu kêu: “Meo.”

Anh đặt mèo xuống, đi vào phòng tắm vệ sinh cá nhân, vừa ra ngoài cửa liền bị chú mèo đang ngự sẵn ở cửa nhào vào lòng, rồi cả hai cùng nhau đi xuống lầu.

Vừa tỉnh dậy, Khanh Kha định đi hít khí trời, tiện thể mua ít đồ ăn sáng.

Nhưng nào ngờ, vừa mở cửa ra, một thân hình ngã vào trong nhà.

Vật nặng đập xuống đấy, cho dù đã có lớp thảm nhưng vẫn phát ra tiếng bịch, chú mèo sợ hãi nép vào lòng Khanh Kha, Khanh Kha sững sờ, nhìn gương mặt kẻ đang nằm trên đất, mới nhớ tới chuyện xảy ra tối qua, ánh mắt vốn ôn hoà bỗng chốc biến sắc.

Lần này đập đầu không hề nhẹ, Bạch Cập lập tức giật mình tỉnh, ôm đầu ngồi dậy, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt hần là Khanh Kha, hần còn tưởng đang nằm mơ.

“Khanh Khanh!” – Rất nhanh sau đó hần đã nhận ra không phải mơ. Khanh Kha đúng là đang đứng sờ sờ trước mặt mình, thế là hần quên cả đau, nhào tới muốn ôm lấy Khanh Kha.

Nhưng Khanh Kha đâu muốn thành toàn cho hần, anh tránh sang bên, giọng lãnh đạm hỏi hần: “Sao còn ở đây?”

Anh vốn tưởng tối qua anh đuổi như vậy, Bạch Cập sẽ rời đi.

Bạch Cập loạng choạng đứng dậy, sắc mặt trắng bệch, cười gượng: “Em muốn chờ anh...”

“Nhưng tôi không muốn gặp cậu!” – Khanh Kha lạnh lùng nói tiếp: “Cậu có hai lựa chọn, hoặc là bây giờ cậu đi, hoặc là để tôi kêu người tới rước cậu đi.”

Bạch Cập cố chấp lắc đầu: “Em không đi.”

Khanh Kha bực tức, đến chú mèo trong lòng cũng phát ra tiếng khịt khịt, tựa như cũng coi Bạch Cập là kẻ thù.

Chú mèo nhỏ cong lưng lên cho Khanh Khanh vồ vồ vài cái, rồi anh lại đặt xuống.

Bạch Cập quan sát động tác của anh, ánh mắt thoáng vẻ không vui, tiến lên trước một bước, đập vào lòng ngực anh không chút do dự.

Khanh Kha: “...”

Mèo nhỏ: “Meo!”

22. Chương 22

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Động tác của hắn rất gọn gàng, nhìn qua là biết định làm gì, nhưng vì quá nhanh, nên Khanh chưa kịp phản ứng lại, chỉ đành giương mắt nhìn hắn vồ tới, đập thẳng vào ngực mình.

Một kẻ cao lớn nhào tới vồ ngực mình, Khanh Kha lùi về sau nửa bước mới trụ vững, rồi lập tức muốn đẩy Bạch Cập ra, nhưng động tác của Bạch Cập nhanh hơn anh, hắn vừa nhào tới đã dang tay ôm lấy eo anh, dán chặt đầu mình vào ngực anh, làm thế nào cũng không đẩy ra được.

Mèo nhỏ cho rằng đây đích thực là một cuộc tấn công, vội vã chạy quanh hai người, dùng móng và răng lòi óng quần Bạch Cập, thở phì phì. Sợ chú bị thương, Khanh Kha quát chú ngừng lại. Chú ta tủi thân ngồi sang một bên, đôi mắt trừng trừng nhìn vị khách không mời mà tới kia, chuẩn bị tư thế để phản công bất cứ lúc nào.

Bạch Cập không quan tâm chú ta, hắn vùi đầu vào cổ Khanh Kha, hít lấy từng hơi thở của anh, cứ nghĩ tới con người làm hắn khổ sở mấy tháng nay đang đứng trước mặt mình, hắn như không cảm được nước mắt. Bao nhiêu vui sướng vì được chạm tới người hắn hằng chờ mong như ứ đọng ở cổ họng, cuối cùng run run nói: “Khanh Khanh, em rất nhớ anh.”

Khanh Kha vẫn định đẩy cánh tay hắn ra, nghe vậy liền đồng dạng đáp lại: “Còn tôi thì không hề nhớ cậu.”

Thấy Khanh Kha đang phản kháng, hắn dốc toàn sức, sống chết ôm lấy anh: “Khanh Khanh, anh đừng đi.”

“Vậy cậu còn muốn gì nữa?” – Giọng Khanh Kha giọng điệu lạnh nhạt hỏi: “Vẫn định trói tôi lại chơi đùa thêm một thời gian? Bao lâu? Một tháng? Hay hai tháng?”

Bạch Cập run rẩy, ra sức lắc đầu: “Không, không phải...”

“Không phải?” – Khanh Kha khẽ nhếch miệng cười – “Hay là, cậu muốn giam cầm tôi suốt đời này không có ngày nhìn thấy mặt trời luôn, bị cậu độc chiếm mãi mãi?”

“Em không có...” – Bạch Cập hốt hoảng túm chặt quần áo Khanh Kha, vội giải thích: “Em đến là để xin lỗi anh, em biết trước kia em đã làm sai, em sẽ không... sẽ không phạm phải sai lầm đó nữa, Khanh Khanh, anh hãy tin em.”

Thần trí hắn trở nên hoảng loạn, tay bắt giắc buông lỏng tay, Khanh Kha nhân cơ hội đẩy hắn ra, Bạch Cập lao đảo lùi lại mấy bước, ngã ụch xuống đất, rồi lại bò dậy nhào tới ôm chân Kha, môi run lấy bầy, nước mắt: “Khanh Khanh, anh phải tin em, em không hề có ý nghĩ như vậy.”

Khanh Kha ánh mắt sắc bén liếc từ trên xuống, nâng cằm hắn lên, để mặt hắn đối diện với mình:

“Nghĩ hay không, thì chẳng phải cậu cũng đã làm rồi đấy thôi? Nếu không phải tôi trốn được, thì hỏi đó cậu không có ý định như vậy à?”

Bạch Cập nhân cơ hội nắm chặt tay anh, không phủ nhận lời anh nói, ánh mắt lấp lánh, khẽ xin khoan dung: “Khanh Khanh...”

“Bị tôi nói trúng tim đen rồi?” – Khanh Kha cười lạnh – “Bạch Cập, rốt cuộc cậu còn bao nhiêu chuyện mà tôi không biết?”

Bạch Cập bị nhìn thấu, vội vàng nói: “Điều gì em cũng nói cho anh hết!”

“Khỏi đi, tôi không có hứng thú.”

Bạch Cập hốt hoảng định nói tiếp, nhưng Khanh Kha không để ý hẳn nữa, tay vừa giơ lên, mấy người từ ngoài xông vào, ném Bạch Cập ra ngoài.

“Khanh Khanh!” – Bạch Cập giãy giụa – “Các người thả tôi ra!”

“Đưa hẳn đi!” – Khanh Kha day day ấn đường, lấy lại tâm trạng, lạnh lùng khom lưng bẻ chú mèo đứng cạnh lên, hờ hững dặn dò tiếp: “Đưa đi xa chút, đừng để nó xuất hiện trước mặt tôi thêm lần nào nữa.”

“Vâng.”

Vừa sáng sớm đã bị Bạch Cập làm phiền cả nửa buổi, phá vỡ tâm trạng cả ngày hôm nay của anh. Sau khi kêu người đưa găng đi, Khanh Kha ra ngoài, muốn tìm một nơi thả lỏng tâm hồn. Vừa hay tối qua nhận được lời mời của James, Khanh Kha liền vui vẻ nhận lời.

Ở ngoài chơi suốt buổi, Khanh Kha tiện đường đưa chú mèo tới viện thú y để làm kiểm tra sức khỏe. Mãi lúc trăng lên mới về nhà.

Biết anh không thích ai tới gần, sau khi đưa anh về tới cửa nhà, bảo vệ liền rời đi.

Bên trong biệt thự vô cùng yên tĩnh, anh bước vào bật đèn, anh đi từ phòng khách dưới lầu lên phòng ngủ chẳng hết đáng bao thời gian.

Cả căn nhà yên tĩnh đến kỳ lạ, tiếng bước chân của anh là âm thanh duy nhất, Khanh Kha không nhận ra có điều gì không đúng, cởi áo khoác vắt lên khuỷu tay, một tay cầm hai khuy áo trên cùng của chiếc sơ mi, tay còn lại đẩy cửa phòng.

Trong phòng không bật điện, gió thổi từ ngoài cửa sổ vào, Khanh Kha nhíu mày, anh nhớ sáng nay anh đã đóng cửa sổ mà nhỉ.

Sau khi treo áo khoác lên, anh xoay mình mò mẫm công tắc, nào ngờ đèn vừa sáng liền có một bóng người nhào tới.

23. Chương 23

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Khoảnh khắc cảm giác có ai vỗ lấy mình, Khanh Kha nhanh chóng huých khuỷu tay vào hẳn.

Anh dùng sức khá mạnh, nhưng vì ở sau lưng nên cũng không biết mình đã đánh vào đâu, chỉ nghe thấy một tiếng kêu từ phía sau, có lẽ là rất đau.

Nhưng đau đớn đó không cản được bước đi của kẻ ấy, trong lúc Khanh Kha định quay lại đánh tiếp, một cơ thể ấm nóng dính chặt vào anh, áp lồng ngực lên tấm lưng của anh, mặc kệ vết thương, tay trái hẳn nhất quyết ôm chặt lấy cơ thể anh.

Rất dễ dàng đoán ra đó là ai.

Tâm trạng Khanh Kha bắt đầu đi xuống, hất tay hẳn ra, rồi xoay người đẩy cổ hẳn vào vách tường:

“Bạch Cập, cậu rốt cuộc muốn làm gì?”

Gáy hẳn bị ép chặt vào tường, “bịch” một tiếng, Bạch Cập cũng không kêu đau, tay Khanh Kha kẹp sau cổ hẳn, cũng coi như chưa đẩy hẳn vào chỗ chết, nhưng bị nắm gáy như vậy quả thực cũng chẳng dễ chịu gì. Mặt hẳn tái nhợt, gương đôi mắt phảng phất phẫn nộ nhìn Khanh Kha, cố gắng cười ảm đạm, khó khăn nói:

“Em... muốn... gặp... anh.”

Bàn tay Khanh Kha chậm rãi nắm chặt: “Nhưng tôi không muốn gặp cậu.” “Vậy thì... giết em đi.” – đôi mắt Bạch Cập nhanh chóng đỏ lựng, trán cũng nổi gân xanh, cảm giác ngộp thở cùng đau đớn từ sau gáy

cùng ập tới khiến hắn muốn phản kháng theo bản năng, song còn chưa kịp nắm lấy cánh tay Khanh Kha đã lại bị ép xuống tiếp, không những không cứu mình, còn đưa tay sờ mặt Khanh Kha: “Chỉ cần em còn sống, thì nhất định phải gặp được anh.”

Ánh đèn chói loá chiếu vào mắt hắn, làm bừng lên tất thấy những si mê tình tứ, trong đôi mắt với con người đen lẩn vào những tia máu, hiện lên một điểm sáng duy nhất là Khanh Kha. Nhìn kỹ còn có thể thấy được những tia sợ hãi trong mắt hắn, không phải nỗi sợ chết chóc, mà là sợ hãi ánh mắt lạnh lùng của Khanh Kha.

Cổ hắn rất nhỏ, do bệnh tật, thậm chí còn xanh xao hơn cả màu tường, khiến người ta có cảm giác giống như thứ đồ gốm sứ dễ vỡ, chỉ cần dùng sức một chút liền có thể bể gãy. Dương khí dần vơi đi, tứ chi cũng dần mất sức, trước mắt tất cả đều trở nên mơ hồ, hắn giãy giụa một hồi, nhìn người trước mặt, nở nụ cười nhàn nhạt, chợt một giọt nước mắt nóng hổi lăn xuống.

Khanh Kha thở dài, mặt không biến sắc, thấy Bạch Cập từ đau đớn chuyển sang sung sướng, trong lúc suýt chút nữa kết thúc mạng sống của hắn, anh liền rụt ngay tay lại.

Cảm giác man mát trên mu bàn tay đã đánh thức ý thức của Khanh Kha, anh nhìn đôi tay mình bằng ánh mắt phức tạp.

Một giây trước, anh quả thực đã có ý định giết người.

Những giày vò suốt nửa tháng đó vẫn hiển hiện trước mắt Khanh Kha, dù Bạch Cập làm gì cũng không cách nào dập tắt ngọn lửa phẫn nộ trong anh, có những lúc, anh hận không thể tự tay kết liễu thẳng oắt con này.

Nhưng đó chẳng qua cũng chỉ là những ý nghĩ thoáng qua, còn chưa kịp ra tay, thấy sắc mặt nhợt nhạt cùng hơi thở khó khăn mà vẫn cố nở nụ cười của Bạch Cập, anh rút tay về theo bản năng.

Đồ khốn nạn.

Anh nhắm mắt lại, tha cho hắn dứt khoát như vậy, quả là hời cho hắn rồi.

Khi bàn tay buông khỏi cổ hắn, hắn hô hấp bình thường trở lại, hắn cố gắng hít thật sâu để lấy sức, nhưng vẫn chưa đủ để chống đỡ cả cơ thể, bởi vậy mà hắn đã ngã ỵch trên đất, ôm ngực ho lấy ho để.

Hắn ho đến chảy cả nước mắt, mãi mới ngừng lại, thấy Khanh Kha nhúc nhích chân định bước đi, liền lập tức ôm chặt lấy: “Khanh Khanh!”

Trên quần Khanh Kha còn gắn trang sức to đùng, khiến anh cử động không thật thuận tiện, anh mặc cho chân kéo hắn tới bên giường, ấn vào đầu Bạch Cập: “Buông ra.”

“Không đâu.” – Bạch Cập thoát được một phen liền to gan hơn hắn, ngẩng đầu nhìn anh, được voi đòi tiên nói: “Khanh Khanh không giết em, em sẽ không buông tay ra đâu.”

Khanh Kha lạnh lùng liếc hắn: “Sao cậu biết tôi sẽ không giết cậu?”

“Vừa nãy Khanh Kha không hề ra tay khụ khụ...”

Cổ họng Bạch Cập chưa thông hoàn toàn, vẫn phải nhịn ho để nói chuyện, còn bám vào một góc trên đùi Khanh Kha, đập đầu mấy lần, cứ thế chui đầu vào giữa hai chân anh.

Hắn ra vẻ không màng gì, một lúc sau lại nói tiếp: “Em biết, Khanh Khanh, anh... không nỡ giết em.”

Cùng lúc đó, một bàn tay chậm chậm di chuyển lên phía trên, nắm trọn lấy thứ trán hắn vừa đụng vào.

24. Chương 24

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Đêm xuống, mây đen cuộn cuộn giữa màn trời, gió ào tới, luồn qua từng khe hở, ghé vào cùng ánh trăng lười liềm.

Những vì sao đã bị mây che phủ, chỉ còn ánh trăng sáng yếu ớt cố lọt qua khe cửa sổ, hoà vào ánh điện trong phòng, chẳng còn phân biệt ra đâu là ánh trăng đâu là ánh đèn.

Gió luồn qua khe cửa vào phòng khiến lớp rèm lay động theo, vẽ ra trước mắt một căn phòng lấp lánh kiêu diễm.

Khanh Kha bị đẩy ngồi xuống bên giường, cau mày lại, ánh mắt chẳng có chút thiện ý nhìn kẻ đang ra sức đang nuốt vào nhả ra ở giữa hai chân mình.

Anh vốn không ngờ được sự tình sẽ phát triển tới bước này.

Khoảnh khắc Bạch Cập sờ tới phần giữa của mình, Khanh Kha vốn muốn đá hấn ra ngoài cửa, nào ngờ sau khi bị anh đá hấn lại nhanh chóng bò vào, một tay vừa ra sức đẩy ngã anh, một tay đưa vào trong quần anh.

Cơ thể bị tu suốt mấy tháng nên không còn khả năng chống cự lại sự khiêu khích này, Bạch Cập sớm đã nắm rõ những điểm nhạy cảm của anh, biết phải làm sao để nhanh chóng làm hưng phấn một người đàn ông, một tay xoa xoa đầy giáo hoạt dù cách lớp quần lót, nhanh chóng khơi gợi dục vọng của anh.

Tính mạng đang nằm trong tay kẻ khác, Khanh Kha muốn đẩy hấn ra, hấn cũng không hề phản kháng, thuận theo động tác của anh mà trượt xuống, rồi quỳ dưới đất, đối mặt với hai chân anh, ánh mắt trần trụi những dục vọng, lúc trượt xuống còn thừa cơ kéo quần Khanh Kha xuống.

“Cút!” – Khanh Kha giữ chặt bàn tay đang làm loạn ở giữa hai chân anh, vừa nói vừa thở hồng hộc.

Nhưng hiển nhiên anh đã đánh giá thấp sức chịu đựng của Bạch Cập.

Bạch Cập lựa chọn lờ đi, một tay bị giữ không cử động được, hấn ngẩng đầu nhìn anh đầy vô tội, liềm dùng một tay kia, tiếp tục tác động một cách khéo léo còn thò đầu vào liềm láp.

Cơ thể luôn rất thành thật với dục vọng. Vì vậy, dù trong lòng Khanh Kha không ngừng bài xích, nhưng vẫn bị động tác của hấn làm cho hưng phấn, dương vật vênh lên cứng cáp, tạo thành đầu nhọn trong quần lót.

Bạch Cập thấy anh đã có cảm giác, càng thêm được voi đòi tiên, lột lớp che chắn cuối cùng kia xuống, nắm lấy dương vật của Khanh Kha, điên cuồng liềm láp. Khanh Kha nhất thời bỏ tay hấn ra, nâng dương vật hướng vào miệng hấn.

Vì thực hành cũng chưa nhiều, bởi vậy kỹ năng BJ của hấn cũng không hấn tốt, ngây ngô thì có thừa mà thành thực thì chưa tới, chỉ biết liềm mút. Nhưng lúc đó vì muốn lấy lòng Khanh Kha, hấn nhẹ nhàng đưa vào miệng, dùng cuống lưỡi và cằm trên nhẹ nhàng áp sát quy đầu, tay di chuyển giữa tinh hoàn và dương vật, thỉnh thoảng lui ra ngoài quét sạch dịch lỏng ướt ở đầu dương vật vào trong miệng, đôi mắt ướt nhẹp không ngừng nhìn về mặt của Khanh Kha, như muốn cố gắng hết mình lấy lòng Khanh Kha.

Thấy Khanh Kha có chút không vui, hấn càng ra sức làm.

Sự đã vậy, Khanh Kha cũng có cự tuyệt nữa cũng vô dụng, sau đó, anh đưa tay ấn chặt gáy hấn, đẩy vào lõi ra thuận theo động tác nuốt vào thả ra của hấn.

“Ư... ưm ư...!”

Anh vừa động dậy, Bạch Cập liền không sức chống đỡ được nữa, chỉ có thể để miệng mở ra ngậm lấy dương vật cứ tùy ý căng phồng đến mức tưởng như dù mở to cỡ nào cũng dường như không thể chứa đầy. Nước dãi nhỏ qua khoe miệng, dương vật miễn cưỡng đi vào, mấy lần chọc vào yết hầu hấn, khiến mắt hấn đỏ ửng, những giọt nước mắt lăn ra từ khoe mắt.

Nhưng dù vậy, bởi đối tượng là Khanh Kha, dục vọng của hấn cũng dần trở dậy, chỗ đó cũng duỗi lên thẳng đứng.

Hắn khê động đậy, áp sát chân Khanh Kha, làm động tác cọ xát thân dưới, dùng sự thoải mái ấy đối phó với dục vọng, nhưng như vậy vẫn chưa đủ, hắn luồn luồn tay xuống, lôi dương vật của mình ra ngoài, rồi nắm lấy.

“Um...”

Khoang mũi phát ra tiếng thở khìt khìt, hắn như muốn giành quyền chủ động, khi Khanh Kha đưa cào, hắn dùng đầu lưỡi áp sát mà liếm láp, đôi mắt tỏ vẻ mơ màng nhìn Khanh Kha.

Đợi tới lúc Khanh Kha sắp bắn ra, đầu lưỡi hắn đã tê mất rồi, yết hầu cũng thoáng đau, toàn thân mềm nhũn sắp đứng không nổi, nhưng dương vật đang trong miệng đột nhiên giật một cái, khi chuẩn bị rút ra, hắn lại như sống lại, nuốt dương vật sắp rút ra vào trong họng, cuống họng cố gắng nuốt vào thật sâu, như muốn để Khanh Kha bắn thẳng vào trong.

Nhận ra ý đồ của Bạch Cập, nét mặt của Khanh Kha có phần phức tạp, lát sau, anh buông ra, tay nâng cằm gấn, rút ra đẩy vào mười mấy lần, bắn thẳng vào miệng hắn.

Cho tới khi anh rút hẳn ra, Bạch Cập ngậm chặt miệng, Khanh Kha tính để hắn ra ngoài nôn, chợt thấy hầu kết hắn nhúc nhích, hắn đã nuốt hết tinh dịch xuống.

Cảnh nóng vừa qua, Khanh Kha lại quay về dáng vẻ lạnh lùng ban đầu, cảm thấy chân mình cũng có chút dinh dính, cúi đầu nhìn mới phát hiện không biết từ lúc nào Bạch Cập đã bắn tinh dịch ra, đang chảy xuống theo ống quần.

Mặt Khanh Kha nhất thời tối sầm lại.

Thế là, vừa mới tỉnh dưỡng xong, Bạch Cập lại định nhào tới hôn anh, liền bị anh túm ra ngoài.

Cửa phòng ngủ đóng ầm một tiếng, Bạch Cập mặt mũi đau khổ, gượng gượng dựa vào cạnh cánh cửa, cất lực gọi cửa đầy vẻ đáng thương: “Khanh Kha, em còn chưa mặc đồ, anh...”

Lời chưa dứt, cửa đột ngột mở toang, Bạch Cập vừa mừng, còn chưa kịp nói gì, liền bị một sấp quần áo lấp đầy mặt, rơi xuống bụng, còn cửa đã đóng chặt không hở ra kẽ nào.

Bạch Cập: “...”

25. Chương 25

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Hôm sau, Khanh Kha cảm thấy trước ngực hơi tức, như có gì đó đè nặng lên, anh mơ màng, còn tưởng rằng chú mèo trèo lên, liền mặc kệ, xoa xoa bộ đầu xù tóc trên ngực, rồi ngủ tiếp.

Chưa đầy một phút sau, đầu óc đang nặng trĩu như nghĩ ra điều gì đó, tỉnh lại trong chớp mắt.

Hôm qua đã đưa mèo tới bệnh viện rồi, còn chưa về nhà, sao có thể trèo lên lồng ngực mình chứ.

Vậy chỉ có một khả năng.

Mặt anh sa sầm, trợn trừng mắt, nhìn con người quen thuộc đang bò toài trên người mình.

Bạch Cập.

Cái kẻ không biết đã bò lên người mình từ lúc nào kia hiện đang ngủ rất ngon lành, tứ chi uốn éo như bạch tuộc quấn chặt lấy người anh, mũi áp vào lồng ngực anh, thở đều đều, miệng vẫn đang nở nụ cười mãn nguyện, như đang mơ giấc mơ tuyệt đẹp.

Hắn vào đây từ lúc nào?

Khanh Kha chỉ nhớ tới qua đã ném hấn ra ngoài cửa, vào rửa sạch sẽ những dấu vết rồi mới đi ngủ, hoàn toàn không có chút ấn tượng nào về việc hấn bỏ vào lúc nào và bằng cách nào. Nghĩ tới chuyện mình bị người khác trèo lên giường trong lúc vô thức, mặt anh trở nên khó coi hơn hấn vài phần.

Thế là anh liền ra sức đập kẻ đang ngủ ngon kia xuống.

Mộng đẹp bị phá vỡ, Bạch Cập liền tỉnh lại, vẫn tư thế bị đá xuống, hấn mơ màng nhìn anh vài giây, mới giật mình ngồi dậy, hốt hoảng nói: “Anh... anh tỉnh rồi à?”

Khanh Kha trả lời, giọng lạnh nhạt: “Nếu tôi không tỉnh, cậu còn định tiếp tục khoá tôi lại?”

“Không có!” – Bạch Cập vội vã nhào tới giải thích – “Không phải như vậy, em chỉ muốn ngủ cùng anh mà thôi.”

“Nhưng tôi thì không hề muốn.” – vẻ mặt Khanh Kha không lành – “Cậu vào đây từ lúc nào?”

Bạch Cập cúi đầu không dám đối mặt với anh, cẩn trọng trả lời: “Đêm... hôm qua.”

“Vào bằng cách nào?” – Khanh Kha vẫn nhớ tới qua anh đã khoá cửa.

Bạch Cập chớp mắt, bất an nhìn anh, chần chừ đáp: “Cửa sổ chưa có đóng...”

Quả nhiên là vậy, Khanh Kha máu dồn lên não: “Tôi cho phép cậu làm vậy chưa?”

Bạch Cập ngẩng đầu liếc anh: “Chưa...”

Vừa sáng sớm đã phát hoả khiến Khanh Kha rất bức bối, không thèm nhìn Bạch Cập, chỉ tay ra cửa phòng: “Cút ra!”

Bạch Cập liền hoảng hốt: “Khanh Khanh, em không cố ý, em chỉ là nhớ anh quá, anh đừng đuổi em đi được không?”

Khanh Kha đã miễn dịch với trò giảo hoạt này rồi, anh chẳng buồn nể nang mà nhắc lại: “Cút ra!”

Đợi Bạch Cập ôm đồ đi ra, anh mới ung dung bước khỏi giường vào phòng vệ sinh, dùng nước lạnh rửa mặt, như muốn dập tắt cơn lửa giận.

Bất kể là ai vừa mở mắt đã gặp chuyện như vậy, tâm trạng đều sẽ không tốt.

Hướng hồ, cái tư thế đó của Bạch Cập, lại khiến anh nhớ tới cảm giác bị giam cầm, khoanh khắc anh tỉnh lại, trong giây lát còn tưởng mình quay về khoảng thời gian đó. Những tủ nhục hồi ấy cùng lúc ùa về, anh thật sự bắt đầu hận bản thân anh sao tới qua không giết quách Bạch Cập đi.

Cho hấn sống, chỉ rước cho anh thêm phiền phức, chứ chẳng có chút hữu dụng nào.

Kẻ “vô dụng” lúc này đang bưng chiếc khay trên đầu, tới trước cửa phòng, bước chân dừng lại, một tay gõ nhẹ lên cửa.

Vừa rửa mặt xong, Khanh Kha toàn thân đầy hơi nước bước ra mở cửa, thấy hấn liền lập tức định đóng lại, nào ngờ Bạch Cập đã lên nửa thân vào, bưng đồ nói với anh: “Khanh Khanh anh đừng giận, em đã sai người đi mua bữa sáng, anh ăn đi đã được không?”

Khanh Kha liếc hấn hai cái, tay buông lỏng, để hấn lên cả người vào trong, bưng bữa sáng tới bàn, chợt thấy hấn nghiêm túc đứng thẳng dựa vào tường, không dám có cử chỉ gì khác, làm ra bộ dạng ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Nếu không phải Khanh Kha sớm đã biết bộ mặt thật của hấn, nói không chừng vẫn coi hấn là cậu bạn nhỏ ngây thơ thuần khiết thuở nào.

“Đồ đem tới rồi, cậu có thể đi ra rồi.” – Khanh Kha nói, cũng chẳng buồn ngẩng đầu nhìn hấn.

Bạch Cập đang cố gắng biến mình thành kẻ tàng hình, đứng một bên ngoan ngoãn nhìn Khanh Kha nhận phúc lợi, nào ngờ còn chưa kịp thấy đã lại bị đuổi đi. Nhưng hấn cũng không dám làm trái nữa, sợ Khanh Kha càng tức giận, sẽ ném hấn đi thật dứt khoát, vậy thì đến cơ hội tới gần cũng không có nữa.

Vì vậy, mặc dù trong lòng vô cùng không nỡ, hấn vẫn phải đi ra ngoài trong lưu luyến.

Sau khi hấn ra ngoài, Khanh Kha sai thuộc hạ đặt cho anh một tấm vé về nước, dự định giải quyết xong công chuyện ở đây sẽ lập tức về, không muốn dây dưa với Bạch Cập nữa.

Nhưng anh đâu ngờ, mấy ngày sau, rõ ràng bản thân anh vì hấn mà muốn trốn tránh, cuối cùng lại vì hấn mà ở lại.

Bởi Bạch Cập bị thương rồi.

26. Chương 26

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Chuyện này bắt đầu từ một ngày trước.

Thành phố này vốn chẳng yên bình gì, mỗi bang phái lại âm thầm phân cao thấp với nhau, không ngừng gây sự với nhau.

Khanh Kha vốn chỉ là một vị khách, không định đụng tới chúng, nhưng từ sau khi anh kết giao với James, địch cũ của James từ trước đó đã nhắm mũi tên vào anh. Trước khi Bạch Cập tìm đến, chúng cũng đã giở mấy trò vặt vãnh rồi, nhưng quy mô không lớn, nên Khanh Kha đều tránh được. Có lẽ do nhiều lần không thành như vậy khiến chúng ôm hận trong lòng, nên lúc Khanh Kha cùng James tới bến tàu, đột nhiên bị tập kích.

Khu vực đó có thể nói là địa bàn hắc ám, James còn đang tranh thủ song vẫn chưa hoàn toàn giành được, nên lúc đi đã có tính toán trước, cố ý sắp xếp thêm nhiều người đi cùng, nhưng vẫn không chống đỡ nổi đám người đó ở nơi đen tối như vậy bởi họ ở chỗ sáng, mất đi thế chủ động, mãi tới khi có tiếng súng nổ mới bắt đầu nhếch nhác trốn tránh.

Đối phương hiển nhiên đã có chuẩn bị kỹ lưỡng cho hành động lần này, số kẻ tập kích từ trong bóng tối hoàn toàn vượt qua số lượng người họ đem theo, đánh cho họ trước sau đều không đường trốn thoát.

Những người James đem theo đứng ở vòng ngoài, James và Khanh Kha vừa giải quyết xong mấy kẻ ở hướng Tây Nam, quay qua đã có hai kẻ xông tới trước mặt.

Rơi vào hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, người đàn ông tóc vàng giương súng, tấm lưng bọn họ áp sát vào nhau, nụ cười lộ rõ vẻ lo lắng, nói:

“Thật không ngờ hôm nay có thể ở đây cùng anh... các anh vẫn gọi là gì nhỉ? Tuấn tình?”

Khanh Kha bóp cò khiến một kẻ đứng bên container hét lên rồi ngã gục, anh mắt nhìn chằm chằm những sát thủ lão luyện trước mặt, cười cười: “Giờ vẫn chưa chắc được.”

“Hơn nữa...” – Anh thay băng đạn, ném băng đạn rỗng vào đầu mũi chân James, khiến kẻ sau lưng ấy thốt lên vì đau – “Thành ngữ không được dùng tùy tiện.”

James còn chưa kịp phản bác, liền thấy một toán người lao ra từ góc trái, thần thái nghiêm túc, giơ súng bắt đầu bắn.

Mục tiêu tiêu diệt tất cả bọn chúng khá khó khăn, sau khi phán đoán, hai người họ chia ra mỗi người giải quyết một phần, phân tán rút lui theo hai hướng trái ngược.

Bến cảng rất cuộc vẫn là nơi vắng vẻ, mặc dù nhiều container che khuất, song nơi có thể ẩn nấp cũng không nhiều nhận gì. Người của đối phương vừa đông đảo vừa trải qua huấn luyện cao độ nên đều rất tinh anh, càng khiến đối thủ thương vong nhiều hơn.

Lúc xông tới cửa Tây Nam, những người đi theo Khanh Kha đã bị thương tới một nửa, bản thân anh tuy không hề hấn gì, song trên mặt lại vương chút máu, quần áo cũng rách trong lúc chạy, máu me và bụi bẩn

bắn khắp nửa người, nhìn vào có chút thảm hại. Nhưng có lẽ nhờ vào khí chất và tướng mạo ngời ngời, gương mặt đầm máu đó lại càng thêm mê người.

Dựa vào thủ hạ bị trúng thêm đạn ở bên trái, anh suy đoán vị trí của hai kẻ bắn lên, mỗi tên một phát súng, anh đã giải quyết xong chúng, sau đó lùi về sau định lĩnh đi.

Nào ngờ biến cố xảy ra chỉ trong phút chốc, vừa giải quyết mấy tên đằng sau, lại xuất hiện thêm một kẻ, anh bước lên một bước, nào ngờ nòng súng đã sẵn sàng, đạn bay ra, tới khi Khanh Kha nhận ra thì đã muộn, một bóng người từ đâu lao tới, nhanh chóng nhào tới phía anh.

Khi tiếng súng vang ầm lên cũng là lúc viên đạn đi vào cơ thể, Khanh Kha mơ hồ nghe thấy kẻ nằm trên mình rên rỉ, sau đó liền vội vã đứng dậy, bắn vài phát giải quyết kẻ trước mắt.

“Khanh Khanh...” – Kẻ đó kéo lấy anh, lưng dựa vào công sự (nôm na là cái sử dụng trong chiến đấu nhằm che chắn), cất tiếng hỏi han: “Anh không sao chứ?”

Khanh Kha ngẩng đầu, trước mắt anh là khuôn mặt mấy hôm trước còn bám riết lấy anh từ sáng tới tối – Bạch Cập.

Anh không hề bất ngờ với việc Bạch Cập xuất hiện ở đây, bởi lẽ, anh chẳng che đậy nhiều hành tung mấy ngày nay của mình, dường như anh đi tới đâu, Bạch Cập sẽ theo tới đó.

Anh lắc đầu: “Không sao?”

Thấy anh đáp lại, Bạch Cập nén đau mà nhoẻn cười, rồi đẩy anh ra sau, tiếp tục chiến.

“Nhát bắn vừa nãy?” – Khanh Kha thấp giọng hỏi.

Bạch Cập sững lại một lúc mới đáp: “Không có gì, chỉ là sượt qua cánh tay chút thôi.”

Hắn mặc bộ đồ màu đen, tình thế quá gấp gáp, Khanh Kha cũng không tiện quan sát kỹ, cảm thấy thần sắc vẫn ổn, vậy là chỉ hỏi han phiến phiến cho qua.

Người Bạch Cập đem tới đã giải quyết sạch trở ngại cho họ, phía James dường như cũng có viện quân tới, hai bên tả xung hữu đột, kẻ địch nhanh chóng bị quét sạch.

Bạch Cập đã dồn ngọn lửa vốn nhằm vào Khanh Kha lên người mình, một mực bảo vệ anh, lúc kết thúc hắn không gượng nổi nữa liền ngã vào lòng anh. Khoảnh khắc tay hắn chạm vào lưng anh, Khanh Kha thấy ướt ướt, giơ lên nhìn, là máu.

Trầy xước?

Mùi thuốc súng hoà cùng mùi máu tanh, Khanh Kha nhảy qua những thi thể, ném Bạch Cập đang sống dở chết dở vào trong xe, mặt mũi phờ phạc không sức sống, lên tiếng: “Bệnh viện.”

27. Chương 27

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Thấy vẻ mặt Khanh Kha không tốt lắm, tên thuộc hạ không dám chậm trễ, lập tức lái xe tới bệnh viện.

Khanh Kha ngồi ở ghế sau, một tay bịt miệng vết thương trên vai của Bạch Cập, tay kia bị Bạch Cập nắm chặt trong lúc hôn mê, chẳng hiểu sao một người đang hôn mê lại có thể dùng lực mạnh như vậy, anh rút tay nào cũng không ra, lúc đó hắn cau mày, vết thương cũng chảy nhiều máu hơn vì giằng co, đôi môi giật giật.

Khanh Kha sát lại gần, nghe thấy tiếng hắn thều thào: “Khanh Khanh đừng đi...”

Mặt Khanh Kha không đổi sắc, rốt cuộc anh vẫn không rút được tay ra, mặc kệ hắn khăng khăng nắm chặt tay đặt trong lòng mình.

Hắn đột nhiên cuộn mình, sượt vào đùi Khanh Kha, sợ sệt như chú con sợ bị chủ bỏ rơi, hắn nắm càng chặt, như muốn sưởi ấm trái tim đang dần lạnh đi.

Khanh Kha thấy môi hắn dần nhợt nhạt đi, nhăn mày khó chịu, lên tiếng: “Nhanh hơn chút đi.”

“Vâng.” – Tên thủ hạ thấy vẻ mặt anh qua kính chiếu hậu, thấy rõ vẻ sắp không kiên nhẫn nổi của anh, liền vội vàng tăng tốc.

Chiếc xe lao nhanh như chớp tới bệnh viện, thủ hạ đã liên hệ với bác sĩ y tá trước đó để họ chờ sẵn trước bệnh viện, giúp anh đặt Bạch Cập lên giường di chuyển tới phòng phẫu thuật, nhưng trong lúc đi vào lại xảy ra chuyện.

Theo lý thuyết, phòng phẫu thuật vốn quy định không phận sự miễn vào, cơ mà vấn đề trước mắt chính là, Bạch Cập tới cuối vẫn nhất định không chịu buông tay Khanh Kha, mấy y tá cùng kéo mà không kéo được, chỉ còn thiếu nước chặt tay hắn mới gỡ được tay hắn khỏi tay anh.

Hắn là bệnh nhân, không ai dám dùng sức quá mạnh, nên đành bất lực với sự ương ngạnh của hắn.

Còn riêng Khanh Kha đã sớm biết thứ cảm giác này từ lúc ở trên xe nên anh chẳng có chút ngạc nhiên, anh cảm thấy bản thân dường như nhìn thấy ánh mắt Bạch Cập run run, liền nghĩ, cúi người nói thầm bên tai Bạch Cập: “Nếu bây giờ em bỏ ra, đợi khi em ra khỏi đây, tôi sẽ tha thứ cho em.”

Người bên cạnh không ai nghe thấy anh nói gì, chỉ thấy sau khi anh đứng dậy, bệnh nhân vừa sống chết không buông kia liền sững lại 2 giây, rồi lập tức buông tay ra, sợ anh đổi ý, miệng hơi mở, như định nói gì, nhưng vừa bỏ tay, còn chưa kịp mở miệng đã bị đẩy vào phòng phẫu thuật, hai người như bị cách biệt thành hai thế giới chỉ qua một cánh cửa.

Chỉ còn lại Khanh Kha ở bên ngoài, mặt vô cảm nhìn cánh cửa đóng lại, anh đứng đó một lát, rồi ngồi xuống ghế, nhắm mắt lấy lại tinh thần.

Vừa trải qua một màn chém giết, quần áo vẫn chưa chấn chỉnh, những vết máu bắn trên má đã khô thành màu đỏ thẫm, anh cũng chẳng buồn lau đi.

May mà bên ngoài tuy có chút thảm hại, nhưng bên trong hoàn toàn không mấy may bị thương. Bởi lẽ hồi nãy Bạch Cập đã che chắn giúp anh tất cả những tổn thương lớn nhỏ, anh tận mắt chứng kiến tất cả.

Khanh Kha cúi đầu, chòm tóc mái rối bời trên trán che khuất đôi mắt anh, chẳng ai biết rốt cuộc lòng anh đang chất chứa điều gì.

Anh hiểu rất rõ lòng Bạch Cập, khi nãy anh nói câu đó với Bạch Cập, chủ yếu để an ủi hắn, bởi anh chắc chắn nói vậy có thể khiến hắn buông tay ra, ngoan ngoãn làm phẫu thuật.

Nhưng những cảnh tượng trước đó cứ liên tục hiện ra trước mắt, anh suy nghĩ một hồi, liền cảm thấy, nếu Bạch Cập thực sự có thể ra được, tha thứ cũng không phải chuyện không thể.

Thời gian phẫu thuật rất nhanh, khi bác sĩ đi ra thông báo phẫu thuật thành công, cũng là lúc, Khanh Kha vừa nhận điện thoại của James, nói đám người đó đã được giải quyết sạch, tên cầm đầu cũng đã bị tóm, hỏi Khanh Kha có cần đích thân qua đó.

Khanh Kha nghe bác sĩ nói xong, nói Bạch Cập có vết thương ở vai là nghiêm trọng nhất, đạn đã được lấy ra, những vết thương khác cũng đã được xử lý xong, hôn mê do mất máu quá nhiều, đã được truyền thêm, cơ thể lúc này cơ bản đã ổn định, nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt 24h là có thể trở về phòng thường rồi.

Anh gật gật đầu, tùy ý bác sĩ sắp xếp, anh nói với James chút nữa sẽ tới, sau đó đứng bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt nhìn Bạch Cập một lát, sắp xếp vài người đứng trông coi, còn mình thì rời đi.

28. Chương 28

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Chỗ hẹn là quán bar của James, lúc Khanh Kha tới, bên ngoài quán không một bóng người, anh xuống xe mới có người ra dẫn anh vào.

Trước cửa treo tấm biển ngừng kinh doanh, vậy mà bên trong không hề yên ắng như vẻ ngoài của nó, Khanh Kha vừa bước vào đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết.

Bước vào vài bước, James tới trước mặt anh, thấy anh, James vẫy vẫy tay: “Đây.”

Khanh Kha thấy tư thế ngồi của James hơi sai sai, đến nơi mới phát hiện, hoá ra hẳn đang ngồi trên đùi một tên khác.

Kẻ đó dựa vào sofa, ngũ quan đầy vẻ thâm sâu, nhìn có vẻ là người chính gốc nước M, có khí chất, cao lớn hơn James, ánh mắt lãnh đạm, chỉ khi cúi đầu nhìn James mới nhoẻn miệng cười.

Còn James vẫn thờ ơ, ngồi trong lòng hẳn không chút nghiêm túc.

Sự xuất hiện của anh khiến hẳn chú ý tới, ánh mắt lập tức biến đổi, sau khi cả hai đều chắc chắn không có bất cứ nguy hiểm nào từ đối phương, người đàn ông đó ôm lấy James có vẻ đang không tình nguyện lắm, gật đầu chào anh lịch sự, Khanh Kha cũng hơi cúi đầu đáp lại, ngồi lên chiếc sofa bên cạnh.

Anh vừa ngồi xuống, James liền ra khỏi lòng kẻ kia, tỏ vẻ muốn ngồi cùng anh, nhưng còn chưa kịp đứng dậy, liền bị kẻ kia kéo lại, hẳn định phản kháng, kẻ đó liền ấn đầu gã một cái rồi hôn lên.

Khanh Kha vô tình thấy cử chỉ của họ, một lát sau, người đàn ông liền buông James ra, bàn tay to lớn xoa xoa mái tóc vàng của gã, nói khẽ: “Trên người em vẫn còn vết thương, đừng làm loạn nữa.”

James hừ hai tiếng, cuối cùng không động dậy nữa.

“Khanh Kha!” – James quay đầu gọi anh, chỉ cho anh mấy kẻ đang sống dở thiếu dở: “Người đấy, bắt được rồi, anh muốn xử chúng thế nào?”

Mấy tên kia trước đó dĩ nhiên đã ăn no phạt, Khanh Kha thấy chúng toàn thân đầy máu run rẩy trên mặt đất loang lổ máu như vũng bùn nhão, anh chẳng buồn làm gì thêm nữa.

“Cậu tự xử lý đi.” – Trước lúc tới anh còn có ý định báo thù, nhưng giờ đây thấy bọn họ đều thành bộ dạng này rồi, anh không còn muốn ra tay thêm nữa, sẽ khiến anh càng bận tay.

James giữ cái mạng của chúng lại là để đợi Khanh Kha tới xử lý, cơ mà Khanh Kha lại không có hứng, gã cũng liền không còn tâm tư giày vò chúng. James lấy khẩu súng, “Nếu đã vậy, thì tôi đành...”

Chưa kịp dứt lời, súng đã bị người đàn ông kia cướp mất, James vừa định giật lại, hẳn kiếm hôn lên khoé mắt cậu, cười cười: “Xử lý bọn rác rưởi này, sao có thể để em ra tay chứ, để anh là được rồi.”

Lúc nói câu đó, tay hẳn vẫn giữ súng bắn mà chẳng buồn quay đầu lại.

“Ồ thần kinh.”

James né tránh đôi môi đang áp sát của hẳn, tiếp tục quay sang nói chuyện với Khanh Kha, ánh mắt kẻ đó có chút không vui, nhưng lại rất nhanh chóng áp chế, cúi đầu tiếp tục cọ cọ gáy của James.

Khanh Kha nói chuyện với James một lúc, thấy những động tác thoả thoả của người đàn ông kia, vẻ mặt anh có phần bối rối, không muốn làm bóng đèn ở đây thêm một giây nào nữa, liền đứng dậy cáo từ.

Lúc anh ra khỏi đó đã là giờ đêm, anh quay về bệnh viện thấy Bạch Cập còn đang hôn mê, lại đành về nhà.

Trải qua một ngày hỗn loạn, cuối cùng cũng được thả lỏng, dù đã trải qua không ít phong ba bão táp, những lúc này anh vẫn thấy thật uể oải, sau khi tắm rửa, anh ôm lấy chú mèo ngồi giải quyết công việc như thường lệ, đợi tới khi mí mắt trùng xuống không còn mở nổi nữa, mới lên giường đi ngủ.

Anh ngủ một mạch tới trưa hôm sau, đang say giấc chợt bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại.

Là số điện thoại của mấy người anh sắp xếp ở bệnh viện. Anh ấn nghe, giọng điệu đầu bên kia có vẻ gấp rút: “Tiên sinh, anh Bạch tỉnh rồi, anh mau tới đi ạ, anh ấy nhất quyết đòi tìm anh, chúng em không cần được.”

Vừa bảnh mắt đã nhận được điện thoại khẩn cấp, tâm trạng Khanh Kha đi xuống hẳn: “Không phải nói sau 24h mới tỉnh sao?”

Đầu dây bên kia dở khóc dở cười: “Em cũng không biết ạ, nhưng anh ấy thật sự đã tỉnh rồi! Anh mau tới đi ạ!”

Tên nhãi này thật sự quá khiến người khác phải bận tâm mà.

Anh ngồi xuống cau mày, rồi lại đứng dậy đi rửa mặt, vệ sinh cá nhân, trong đầu nghĩ tới không biết bao nhiêu cách trị tên Bạch Cập này mà anh vốn định đợi hẳn khoẻ lại mới thực thi.

Khi anh tới bệnh viện, mấy tên thuộc hạ dùng bộ dạng như đang theo đuổi thần tượng để nhìn anh, nhanh chóng dẫn anh tới phòng bệnh, vừa đi vừa nói: “Anh tới rồi, nếu muộn hơn nữa, e rằng anh Bạch sẽ phát điên.”

Khanh Kha không nói gì, thâm nghĩ, không nghiêm trọng tới vậy chứ!

Nhưng tới khi anh mở cửa phòng bệnh, thấy Bạch Cập đang bị mấy tên khống chế, đôi mắt đỏ sọng, anh mới biết sự tình đúng là nghiêm trọng đến thế đó!

Kẻ dẫn đường kia dựa vào tường, nơm nớp lo sợ, khóc meo nói với Khanh Kha: “Anh xem...”

Khanh Kha khua tay ra hiệu mấy kẻ đó lùi lại, anh từng bước tới gần Bạch Cập, nhìn Bạch Cập như con thú đang cố gắng thoát khỏi sự giam cầm, nhìn hẳn giầy giụa, hẳn phần nộ, thấy ánh mắt hẳn đã trở nên sáng rực sau một trận hôn mê, và khuôn mặt đã hồng hào hơn thay cho màu trắng bệch trước đó.

Anh bước tới trước mặt Bạch Cập, đưa tay về phía hẳn: “Đứng dậy đi.”

Ngay lập tức, người anh chột nặng nề, toàn thân anh đã bị Bạch Cập nhào tới khiến anh lao đảo lùi về sau.

Kẻ đang yên vị trong lòng anh nấc lên nghẹn ngào, tay chân quẩn quýt anh, làm ra dáng vẻ vô cùng ảm ức, vùi đầu vào ngực anh, giọng khàn khàn: “Khanh Khanh, em tưởng anh đi rồi.”

“Có đi đâu.” – Khanh Kha thấy miệng vết thương của hẳn có vẻ đang chảy máu, anh liền ra hiệu cho thuộc hạ, để họ đi gọi bác sĩ, miệng vẫn bảo: “Anh về xử lý vài chuyện.”

Bạch Cập hôn mê không biết trời đất, lúc tỉnh dậy lại không thấy anh đâu, hẳn như muốn phát điên, tinh thần tụt dốc, giờ đây thấy anh rồi, dù tạm thời đã hồi phục ý thức, nhưng hẳn vẫn không có được dáng vẻ bình thường, nghe anh giải thích xong, hẳn vẫn không chịu buông lỏng tay, cứ như vậy bám riết lấy anh.

Đám thuộc hạ thấy cảnh đó, kẻ nào cũng đỏ mặt, buồn cười nhưng lại không dám, hoá ra rốt cuộc đã bị trò của Bạch Cập dọa tới cuống cuồng.

Lời tác giả muốn nói: James là công.

29. Chương 29

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Nhân được tin, y tá liền mau chóng chạy tới, chuẩn bị xử lý vết thương cho Bạch Cập, nào ngờ lại gặp cảnh bệnh nhân khống chế người khác.

Bệnh nhân khẳng khẳng ôm lấy một người cao lớn, gương mặt lạnh lùng, nhất định không buông ra, không thèm liếc tới ai, như sợ bản thân buông lỏng chút thôi sẽ khiến người kia chạy mất.

Máu đã thấm đẫm vai hắn, vết thương hắn khá sâu, Khanh Kha muốn hắn cứ xử lý vết thương trước đã, kết quả anh vừa cử động, hắn liền phản kháng kịch liệt.

“Đừng đi...” – Bạch Cập níu chặt tay, run rẩy nói – “Khanh Khanh, đừng bỏ em đi.”

Sự hoảng loạn và sợ hãi trong mắt hắn rất thật, cử chỉ và lời nói hoàn toàn là do kích động, hắn trong lòng đang khủng hoảng vô cùng.

Khanh Kha vốn định để hắn nằm lên giường để trấn an hắn, rốt cuộc vẫn vô lương hắn, nói với hắn: “Anh không đi, chỉ là để bác sĩ khám cho em, em bỏ ra đã nào.”

Bạch Cập cố chấp lắc đầu: “Anh sẽ đi.”

Khanh Kha thở dài, bàn tay đang nắm chặt lại mở ra, bắt lực xoa gáy hắn, khẽ nói: “Nghe lời anh nào.”

Khoảnh khắc bàn tay chạm tới mình, Bạch Cập run lên, đến khi hắn ý thức được Khanh Kha đang làm gì, đôi mắt hắn liền sáng bừng.

Khanh Kha đã rất lâu rồi không nói năng dịu dàng với hắn như vậy, lại còn xoa đầu hắn nữa.

Lý trí vừa mất khống chế nay đã trở lại bình thường, sự dịu dàng chủ động đó của Khanh Kha vẫn vương trên tóc hắn, Bạch Cập xúc động tới sắp khóc.

Hắn như một chú chó nhỏ vốn tưởng đã bị bỏ rơi cuối cùng lại được trở về trong vòng tay của chủ nhân, sự trống rỗng trong lòng hắn đã được lấp đầy, lúc này, Khanh Kha nói gì hắn cũng nghe hết.

Đột nhiên được tạo bất ngờ, Bạch Cập hơi sửng sốt, Khanh Kha không biết hắn đang nghĩ gì, tưởng hắn vẫn cố chấp, liền tiếp tục vỗ về: “Bạch Cập, để cho họ khám đi, nghe lời nào.”

Giọng điệu cứng rắn đã vực ý thức của Bạch Cập dậy, hắn lập tức cuống cuồng chân tay từ trên người Khanh Kha bò xuống, chẳng cần ai đỡ hắn, hắn tự mình trèo lên giường.

Lời nói của Khanh Kha hiệu quả hơn nhiều so với thuốc an thần nữa, bác sĩ đứng bên cạnh cầm kim tiêm, đang cân nhắc xem có cần tiêm cho bệnh nhân này không, nghe thấy câu nói đó, liền tròn mắt nhìn bệnh nhân khi nãy sống chết không buông tay đã từ từ bỏ người kia ra, khiến ai cũng kinh ngạc.

Bạch Cập không quan tâm xung quanh, hắn toàn tâm toàn ý chú ý tới Khanh Kha, đến nỗi quên cả đau đớn trên mình, những gì hắn làm đều vì Khanh Kha yêu cầu.

Hắn ngoan ngoãn để bác sĩ xử lý vết thương đang chảy máu của mình, đôi mắt lại dán chặt vào Khanh Kha, chỉ sợ nhắm mắt lại, mọi chuyện lại trở về như khi hắn tỉnh dậy.

Thật may Khanh Kha nói lời giữ lời, luôn ngồi đợi bên cạnh hắn, không hề rời đi.

Có thêm sự trợ giúp của người trong cuộc, bác sĩ cũng xử lý nhanh hơn, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Y tá nhắc đồ rời đi, Bạch Cập được thả thơi liền lập tức nhảy xuống giường, nhanh chóng bước tới bên Khanh Kha, khoác lấy tay Khanh Kha bằng cánh tay không bị thương của mình, thận trọng gọi: “Khanh Khanh...”

Thấy hắn định nói lại thôi, Khanh Kha cau mày: “Hừm?”

Thấy Khanh Kha không đẩy tay mình xuống, Bạch Cập mạnh dạn hơn hắn, hắn do dự chút thôi rồi hỏi: “Lời hôm qua anh nói, có thật không?”

Khanh Kha mặt không đổi sắc: “Câu gì?”

Bạch Cập vẻ mặt căng thẳng, tay miết nhăn ống tay áo anh, run run đáp: “Là câu, nếu em phẫu thuật ổn thoả, anh sẽ... tha thứ cho em.”

Trong lòng hắn thấp thỏm, chăm chăm nhìn Khanh Kha, không hề bỏ qua chút trạng thái nào trên gương mặt anh, như muốn tìm ra điều gì từ mỗi ánh mắt, mỗi sắc mặt, đồng thời cũng nghĩ xem nên đối đáp thế nào nếu Khanh Kha nói anh chưa từng nói vậy.

Là hắn tận tai nghe thấy, không thể nuốt lời được.

Hôm qua do hấn mấy máu quá nhiều, trên đường cứ mơ mơ màng màng, nửa tỉnh nửa mê, nhưng không có nghĩa hấn hoàn toàn mất đi ý thức, ngược lại, hấn đã khôi phục một nửa ý thức trong lúc được đưa tới bệnh viện, nên mới nắm chặt tay Khanh Kha không chịu buông. Bởi hấn thực lòng sợ hãi vào trong đó rồi, có thể mãi mãi không gặp lại anh được nữa.

Hấn không sợ chết, nếu không hấn đã chẳng đỡ đạn cho Khanh Kha, hấn cũng không sợ đau, từ nhỏ tới lớn hấn bị thương không biết bao nhiêu lần, nếu không phải Khanh Kha ở đó, hấn căn bản sẽ không rên rỉ kêu đau.

Hấn chỉ sợ rằng Khanh Kha sẽ rời bỏ hấn, còn hấn mãi mãi không thể gặp lại anh nữa.

Chỉ cần nghĩ tới sau khi hấn vào phòng phẫu thuật, mọi thứ bên ngoài sẽ chẳng như ý, trong lòng hấn liền sợ hãi, lẽ như Khanh Kha mượn cơ hội này để biến mất ngay trước mặt hấn hấn phải làm sao đây?

Nếu việc sống lại và mất đi Khanh Kha có mối quan hệ tất yếu, hấn thà rằng chọn lựa từ bỏ phẫu thuật.

Bởi vậy hấn kiên quyết không buông ra, muốn nắm chặt lấy Khanh Kha, không để anh rời đi. Nhưng nào ngờ, trong lúc đang giằng co, hấn lại nghe thấy anh nói bên tai, nếu hấn buông ra, sau khi hấn trở ra, anh sẽ tha thứ cho hấn.

Tiếng nói đó rõ mồn một bên tai hấn, bao nhiêu kiên định trong Bạch Cập lập tức tan tành, hấn ngoan ngoãn buông ra, để mặc bác sĩ đẩy mình vào phòng phẫu thuật.

Thế nhưng, sau khi hấn ngoan ngoãn buông tay ra, ngoan ngoãn làm phẫu thuật, ngoan ngoãn tỉnh lại, lại chẳng thấy Khanh Kha đâu.

Hấn lập tức phát hoảng, hấn rút kim truyền nước, xuống giường, lảo đảo xông ra ngoài, trong đầu chỉ nghĩ:

Khanh Khanh đi rồi! Tôi không thể để anh ấy đi!

Nhưng rốt cuộc, do vừa tỉnh lại, hấn còn yếu, nên nhanh chóng bị người của Khanh Kha giữ lại.

Nhưng bản thân hấn đang tức giận, chẳng có tâm trạng nghe ai giải thích, những kẻ đó nói rằng Khanh Kha chỉ về nhà nghỉ ngơi nhất định sẽ quay lại, hấn không tin, giãy giụa muốn chạy đi.

Hấn muốn hỏi Khanh Kha, hôm qua chẳng phải đã nói đợi hấn tỉnh lại sẽ tha thứ cho hấn sao? Tại sao còn đi chứ?

Điều gì hấn cũng có thể làm, chỉ cần Khanh Kha ở lại, hoặc là, không tha thứ cho hấn cũng không sao, chỉ cần để hấn được ở bên cạnh anh là được. Đến mạng sống này hấn cũng không cần nữa.

Chẳng lâu sau, trong lúc cả hai bên đang mãi giằng co, một người vội vã chạy vào, Khanh Kha đã tới.

Vừa thấy Khanh Kha xuất hiện trước cửa phòng bệnh, Bạch Cập còn tưởng hấn gặp ảo giác, hấn sững sờ nhìn Khanh Kha bước tới gần, những kẻ kia cũng tự động lui lại, hấn đỡ đầu nhìn, cho tới khi Khanh Kha chủ động đưa tay ra, hấn đứng dậy theo, mới biết thật mà như mơ, hấn biết Khanh Kha tới thật rồi.

Bạch Cập vô thức liếm liếm bờ môi khô, tâm trạng như phạm nhân chờ phán quyết của tòa, Khanh Kha rất lâu vẫn không nói gì, lòng hấn dần trùng xuống, dò hỏi: “Khanh Khanh?”

“Ừm.” – Khanh Kha trầm ngâm một lát, quan sát ánh mắt lo lắng của hấn, đợi tới khi hấn sắp mất đi mọi hy vọng, anh mới chậm rãi nói – “Anh nói thế nào thì là thế.”

30. Chương 30

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Khanh Khanh, tha thứ cho mình sao?

Bạch Cập đỡ đỡ, mắt một lúc mới ý thức được câu “Anh nói thế nào thì là như thế” của Khanh Kha là ý gì, khoảnh khắc đó, hắn còn tưởng mình đang nằm mơ, hắn liền ngẩng đầu, ánh mắt thăm dò gương mặt của Khanh Kha, muốn tìm được đáp án từ biểu cảm của anh, nào ngờ, Khanh Kha thấy ánh mắt của hắn, liền chủ động gạt đầu.

“Khanh Khanh!” – Hắn lập tức sung sướng, kích động tới mức hét lên, khiến thuộc hạ ở ngoài hết hồn một phen, còn tưởng rằng có người vào ám sát.

Kết quả, họ vừa đẩy cửa ra, liền thấy Bạch Cập ôm lấy người Khanh Kha, hai người đang ngồi trên sofa, hắn đang gặm nhấm điên loạn trên khuôn mặt Khanh Kha.

Thuộc hạ: “...”

Tâm trí tên thuộc hạ cao lớn cường ủa về hình ảnh bị Bạch Cập tay không quật ngã, gã chợt cảm thấy sườn mình nhói đau, liền vội quay lại đóng cửa đi ra.

Lúc đóng cửa lại gã còn nghĩ, anh Bạch lật mặt nhanh thật. Thế giới này thật đáng sợ.

Cũng chẳng thể trách gã sao lại nghĩ vậy, trong thế giới của Bạch Cập chỉ tồn tại hai loại người, một loại chính là Khanh Kha, loại thứ hai chính là những người còn lại, đương nhiên thái độ không thể giống nhau được. Lúc đối diện với Khanh Kha hắn dụ dỗ bao nhiêu, thì lại dữ dằn với người khác bấy nhiêu, tiếc là hắn đã không cẩn thận để lộ bộ mặt thật với Khanh Kha, từ một chú chó con biến thành một con sói, thật là thất sách. Có điều trước mặt những kẻ khác, hắn vẫn luôn hung dữ như vậy, chưa từng hé nở nụ cười.

Cái kẻ ngày thường ra tay ác độc nay lại biến thành bộ dạng này khiến gã thuộc hạ nổi cả da gà, song đành đem nuốt xuống bụng, coi như chưa thấy gì, nếu để Bạch Cập biết, e rằng hậu quả sẽ khó lường.

Cơ mà thực tế Bạch Cập đâu có rảnh rỗi đi tìm hiểu thế giới nội tâm của hắn, hắn chẳng quan tâm sự yêu ghét của những kẻ ở ngoài kia, hắn bây giờ đang sung sướng quá độ, bởi Khanh Kha đã tha thứ cho hắn.

Hắn vui muốn phát điên, thậm chí còn rơi cả nước mắt, nhưng nghĩ tới Khanh Kha không thích ai khóc lóc, hắn đành cố cứng rắn mà nín lại.

Hắn đẩy Khanh Kha xuống sofa, cánh tay bị thương không cử động được, đành dùng cánh tay còn lại ôm lấy cổ anh, hôn một đường đầy mãnh liệt lên mặt anh, cố ý thể hiện sự cảm kích của mình.

“Khanh Khanh...” – hắn điên cuồng hôn môi Khanh Kha, cọ cọ vào ngực Khanh Kha đầy thoải mái – “Em còn tưởng cả đời này anh cũng sẽ không tha thứ cho em.”

Khanh Kha vốn thương tình hắn bị thương, nên chẳng phản kháng, kết quả sơ ý để hắn đẩy tới sofa, hết nửa khuôn mặt ướt ươn vì hắn, anh hơi khó chịu, lập tức muốn đẩy hắn ra đi lấy khăn giấy, không ngờ sớm đã bị hắn phát giác ý đồ, hắn nhanh nhẹn lấy vài tấm, cẩn thận lau mặt cho anh, vẻ mặt hơi lo lắng bất an.

Nghe thấy câu nói đó, Khanh Kha im lặng một lát, lúc Bạch Cập chậm rãi lau cho anh, anh mới lên tiếng, giọng điệu nhàn nhạt: “Lúc đầu quả thực đã định như vậy.”

Bạch Cập nắm chặt bàn tay, ngừng lại một lát mới tiếp tục, Khanh Kha nhìn vẻ mặt lo lắng của hắn, trong lòng liền đắc ý, nhưng không thể hiện ra ngoài, còn đang định nói tiếp thì có điện thoại tới.

Sau khi nghe điện thoại, anh đứng dậy định rời đi, Bạch Cập hoảng hốt đi theo, hắn biết mình không thể giữ anh lại, liền vung vẩy ông tay áo của anh: “Em đi cùng được không?”

Khanh Kha cau mày: “Không cần, em nghỉ ngơi đi.”

Bạch Cập miễn cưỡng buông ra, hỏi anh: “Vậy anh sẽ quay lại chứ?”

Hắn chỉ sợ rằng Khanh Kha sẽ rời đi, cảm thấy mỗi lần quay đầu đi như sẽ vĩnh biệt vậy, hắn không nín lấy được, cũng không có tư cách gì để nín.

Khanh Kha nghĩ ngợi: “Tuỳ tình hình.”

Bạch Cập rủ mắt: “Vậy em đợi anh.”

Khanh Kha quay người rời đi, anh đi xử lý việc quan trọng, đợi xử lý xong xuôi, cũng đã tối mịt rồi.

Anh muốn về thẳng nhà, nhưng trên đường lại nhận được điện thoại của Bạch Cập, đầu dây bên kia cứ gặng hỏi anh ăn cơm chưa, để hấn kêu người đi mua bữa tối, muốn ăn cùng anh.

Khanh Kha nhẩm tính thời gian, quả thực đã tới giờ ăn tối, liền đồng ý, kêu tài xế đổi hướng, đến bệnh viện ăn.

Mấy hôm sau, mỗi hôm anh đều tới bệnh viện một lát, Bạch Cập vui không để đâu cho hết, có anh bên cạnh, tâm trạng và thể trạng đều tốt, hồi phục rất nhanh.

Chỉ có duy nhất một chuyện không vui, chính là tuy Khanh Kha dù đã tha thứ cho hấn, nhưng dường như vẫn chưa chấp nhận tình ý của hấn, vẫn để hấn làm một vài cử chỉ thân mật, nhưng lại không đáp lại, quan hệ của hai người dường như lại quay về như những ngày tháng trước kia.

Hấn quá tham lam, hấn muốn quá nhiều, cho hấn voi hấn lại đòi Hai Bà Trưng, đã tâm luôn nhằm vào Khanh Kha, đã tâm lớn đến mức không ai đo lường được.

Có lẽ do những gì đã trải qua, khiến trong lòng Khanh Kha sinh ra một bức tường ngăn cách bọn họ, Bạch Cập suy nghĩ suốt mấy hôm, mới nghĩ ra một cách.

Thế là một hôm, lúc Khanh Kha trở về nhà, mở cửa phòng ngủ ra, liền thấy Bạch Cập đang bị trói trên giường, nằm chờ anh.

31. Chương 31

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Cái kẻ buổi trưa vẫn còn ở bệnh viện giờ lại xuất hiện trên giường của mình, Khanh Kha hơi giật mình, nhưng nghĩ tới đó là Bạch Cập, liền không thấy kỳ lạ nữa. Chẳng có gì hấn không dám làm.

Có điều cảnh tượng này hơi không bình thường.

Anh đứng cạnh tủ quần áo, tay vẫn còn giữ nắm xoay cửa, nhưng đã nhanh chóng giấu đi sự ngạc nhiên, ánh mắt liếc liếc rồi dừng lại trên giường.

Bạch Cập chỉ mặc một bộ đồ ngủ, giống với bộ ngày xưa hấn vẫn cho anh mặc, sau đó anh đã đem đốt trong thùng rác nhà Úc Kinh Mặc, dây xích được khoá chặt vào tay chân, tư thế hấn nằm trên giường cũng giống so với trước kia anh từng nằm.

Chỉ có duy nhất một điểm khác biệt, chính là đôi mắt anh bị che lại, còn Bạch Cập thì không.

Đôi mắt Bạch Cập vẫn luôn mở to, từ lúc anh mở cửa bước vào đôi mắt ấy cứ chăm chăm nhìn anh, ánh mắt sáng quắc, đầy sự chờ mong cũng không ít sợ hãi. Nhưng việc nghĩa chẳng ngại gian nan, hấn nguyện dâng hiến thân mình, trưng ra tư thái cực kì thành kính, chờ đợi phán quyết của anh.

Tình cảnh này, rất giống với cảnh mấy tháng trước, chỉ đổi vị trí người nằm trên giường và người đứng bên giường, nhưng tâm trạng quả có chút không giống.

“Khanh Khanh.” – Bạch Cập vắn vẹo thân, thấp thỏm gọi tên anh.

Khanh Kha đứng im, hỏi: “Em đang làm gì đây?”

Bạch Cập cựa quậy chân tay, lấp bắp trả lời: “Em... em muốn anh trở về như trước kia.”

“Vẫn còn trở về?”

“Ừm...” – Bạch Cập gơ hai tay, dây xích phát ra tiếng leng keng – “Em không nên đối xử với anh như vậy, nhưng chuyện đã rồi, không có cách nào quay lại được, em thiết nghĩ, nếu khoá mình lại, có thể coi như... coi như bù đắp.”

Chỗ hấn nằm cũng rộng rãi lắm, đủ để ngồi dậy, đeo xích đi đến bên Khanh Kha, run run đứng trước mặt anh, khẽ hôn môi anh:

“Khanh Khanh, anh đừng giận có được không? Nếu anh vẫn không muốn tha thứ cho em, em nguyện mãi ở bên cạnh anh, anh cứ khoá em lại, nhốt em trong một căn phòng, đối xử với em thế nào cũng được, anh làm gì cũng được, em sẽ không phản kháng lại.”

Khanh Kha khó khăn lên tiếng trong lúc hấn đang hôn anh ngây ngất: “Làm gì cũng được?”

Bạch Cập gật đầu, rất nhanh chóng nhận thức được, ôm lấy cổ anh, áp môi mình vào môi anh, khẽ nói tiếp: “Riêng rời xa anh thì không được, trừ cái này ra, anh đối xử với em thế nào cũng được.”

Khi tóc mai của hấn chạm vào vành tai anh, tay hấn cũng lướt xuống theo đường áo sơ mi của Khanh Kha, cọ xát đầy thành thực, nhằm khơi dậy dục vọng của Khanh Kha.

Hấn đã nằm trên giường khá lâu, lại mặc ít đồ, khiến cơ thể hấn rất lạnh, tay đã cứng đờ, rất cần nhiệt ấm.

Mà thứ duy nhất có nhiệt có thể tiếp xúc với hấn lúc này lại đang ở cạnh hấn, hấn không nhịn được, ghé sát hơn, lại sát hơn, cả người áp chặt vào lòng Khanh Kha vẫn không đủ, còn muốn gần hơn, thân mật hơn, tốt nhất là hoàn toàn dung hoà làm một.

Hấn như một con nghiện, đầu óc đều như đã bị độc dược của Khanh Kha khống chế, một bên là thiên đường một bên là địa ngục, tất cả khát vọng, si mê, đau khổ, không cam tâm... tất cả đều do anh mà thành.

Bắt đầu từ khoảnh khắc hấn yêu Khanh Kha, trừ anh ra, không ai có thể cứu vớt được hấn.

Không, hoặc là sớm hơn một chút, từ lúc hấn 8 tuổi, là một cô nhi trốn khỏi trại trẻ mồ côi, chẳng biết đánh nhau bậy bạ thế nào lại lọt vào tay Khanh Kha, thì cả đời này của hấn, đã nhận định chỉ có mình Khanh Kha.

Người thương đang ở trước mắt, ai mà kìm nổi sự mê hoặc này chứ, hấn mê mẩn hôn môi Khanh Kha, tay không ngừng cử động, chiếm cứ theo từng đường cong của anh, tiến tới chỗ quan trọng nhất đó.

Có điều, mặc dù dây xích không thể trói buộc hấn hoàn toàn, nhưng Khanh Kha thì có thể.

Đúng lúc hấn chạm tới ranh giới, Khanh Kha đã kịp thời giữ lấy đôi tay điên loạn của hấn.

“Khanh Khanh?” – Bạch Cập bị anh giữ chặt, nhất thời không thể chống cự, dục vọng trong mắt chưa tan, chỉ đành giương mắt nhìn anh, giọng hơi run.

Khanh Kha nhìn khuôn mặt hấn đầy nghi ngờ, đôi mắt sáng trong: “Bạch Cập, em phải biết, lúc đó tôi đã rất tức giận.”

Gương mặt Bạch Cập thoáng vẻ ăn năn, hôn lên yết hầu anh lấy lòng: “Xin lỗi...”

Khanh Kha vắn vế môi hấn: “Lúc đó tôi thực sự muốn nghĩ cách giết em, vậy mà bây giờ em cho rằng, sự bù đắp này là đủ?”

Bạch Cập ngậm chặt lấy ngón tay của anh, mơ hồ nói: “Khanh Khanh muốn gì cũng được, chỉ cần anh chịu tha thứ cho em.”

Hai ngón tay trong miệng hấn cứ ngậm vào lại nhả ra, hệt như động tác làm tình, Khanh Kha uốn đầu lưỡi của hấn, khiến Bạch Cập hô hấp ngày càng khó khăn. Lúc này, anh mới chậm rãi đưa ra yêu cầu:

“Tôi muốn tự mình nuôi dưỡng những thể lực đó, và cả những lực lượng em đang tiếp quản.”

Bạch Cập sững sờ, ánh mắt đã bắt đầu sáng trở lại.

Khanh Kha liếc thấy phản ứng của hấn, liền cười một tiếng giễu cợt: “Sao? Không đồng ý?”

“Vậy thì bỏ đi.” – Anh rút ngón tay trong miệng Bạch Cập ra, đẩy hấn ra, quay mình định đi, kết quả lập tức bị Bạch Cập ôm chặt lấy.

“Khanh Khanh anh nghe em nói.” – Hai tay Bạch Cập vòng lấy eo anh từ phía sau, vội vàng nói: “Em nào có không muốn.”

Khanh Kha không nói gì, hấn sợ hãi quá liền vội bước tới trước mặt anh, chặn anh lại, vẻ mặt cấp thiết giải thích: “Em vốn... vốn không cần những thứ đó, từ đầu đã là chuẩn bị cho anh, em muốn có tư cách và khả năng bảo vệ anh, nên mới bồi dưỡng những kẻ đó. Nếu anh muốn, anh có thể đem tất cả chúng đi, thật đó.”

Hấn không hề nói dối, Khanh Kha đương nhiên nhìn ra được điều đó, bởi vậy anh không hề nghi ngờ.

Khanh Kha gật gật đầu: “Được, vậy tiếp theo, là yêu cầu thứ hai...”

Câu nói này khiến Bạch Cập tràn trề hy vọng: “Thứ hai là gì?”

“...Lấy lòng được tôi.”

32. Chương 32

Dịch: Tiểu Thanh Đình

Đó chính là sự kiên cường của Bạch Cập.

Khanh Kha ngồi trên giường, khoá kéo ở quần anh đã bị Bạch Cập cắn ra, hở một lỗ hổng giữa hai chân, vừa vặn lộ ra một phần cụ vật bị quần lót che phủ.

Bởi Bạch Cập phải lấy lòng anh, hấn không dùng tay, hấn để hai tay sau lưng, vùi đầu vào giữa hai chân anh, bắt đầu hành động.

Trước nhất, hấn tiến tới nghe ngóng một hồi, gương mặt Bạch Cập đầy thỏa mãn, hấn cẩn trọng áp miệng vào, tựa như đứa trẻ nhìn thấy đồ vật yêu thích, chỉ muốn ôm hôn.

Kích thước dương vật của Khanh Kha thực sự đáng nể, lúc chưa cương lên đã khiến người ta choáng ngợp, Bạch Cập nuốt từng ngụm nước miếng, nhè lưỡi liếm liếm quy đầu, lại liếm qua lại phần thân dương vật, cuối cùng vẫn dừng lại điểm bắt đầu rồi khê cắn.

Kinh nghiệm đầu tiên của hấn là từ lúc hấn bắt đầu đọc trong tài liệu và xem các video ngắn, chỉ biết cần đưa vào đâu, nhưng lại chẳng biết dùng kỹ thuật để kích thích đối phương, tưởng rằng chỉ cần đi vào là xong. Nên hồi hấn giam cầm Khanh Kha, cũng là lần đầu hấn BJ cho anh, cả hai bên đều chẳng có khoái cảm là bao.

Nhưng sau này, để tránh việc hấn vì kích thích anh mà làm đau mình, Khanh Kha đành một lần trở thành người thầy bắt đầu dạy hấn BJ thế nào, phải hôn đã, rồi liếm láp, không được gấp gáp, ngâm lấy quy đầu là được rồi, phải hiểu tác dụng của đầu lưỡi và hàm trên...

Bạch Cập rất ham học, lại thông hiểu đạo lý, chẳng lâu sau đã học được cách sử dụng miệng của mình để làm Khanh Kha được sung sướng, bản thân hấn cũng nhờ đó mà đạt được không ít khoái cảm hiếm có.

Ví dụ ngay lúc này, hấn dùng đầu lưỡi chà xát với dương vật cách một lớp quần của anh, nước bọt đã ngấm ra cả vùng, khi đó đã mơ hồ thấy được sự cương cứng. Cảm nhận được biến đổi trong anh, hấn rất đặc ý, ngẩng đầu liếc Khanh Kha, đuôi mắt vênh lên, lộ rõ nốt ruồi son giống với Khanh Kha.

Hấn vốn đang mong được khen ngợi, Khanh Kha nhìn ra điều đó, nhưng anh chưa định mãi nguyện từ giờ, nên tỏ vẻ lạnh lùng, tựa như những phản ứng bên dưới không liên quan tới anh.

Bạch Cập không chịu thua, tiếp tục nằm sấp xuống, lần này hấn trực tiếp cắn quần lót của Khanh Kha, cùng màn phối hợp nhịp nhàng của anh, hấn đã kéo được lớp vải chướng mắt này xuống.

Trong chớp mắt đã cởi được chiếc quần xuống, dương vật đang bùng lên, Khanh Kha chạm vào mặt Bạch Cập, hấn gơ tay tính nắm lấy, nhưng Khanh Kha lại giữ chặt vai hấn, ý tứ rất rõ ràng, chỉ cho phép hấn dùng miệng.

Bạch Cập nghiêm nhiên nghe theo anh.

Không có tay trợ sức, hấn thử hai lần, những điều không thể tóm lấy phần đầu dương vật, hấn liền đổi hướng, liếm từ tinh hoàn lên, đầu lưỡi lướt dọc thân, tới đích liền há miệng ngậm chặt quy đầu.

Về khoản này, hấn quả là một học sinh nghe lời, khả năng ghi nhớ cũng hơn người, vẫn nhớ những điểm nhạy cảm của Khanh Kha, càng biết rõ phải làm thế nào để Khanh Kha thoải mái hơn.

Bạch Cập dùng sức chà xát răng vào quy đầu, hấn ngậm lấy một nửa, dùng đầu lưỡi và hàm trên áp chặt, tựa đang ăn kẹo mút, ngoạm lấy mấy lần lại nhả ra, tiếp tục liếm láp.

Không lâu sau, dương vật của Khanh Kha đã hoàn toàn cứng lên, chọc trong miệng hấn. Hấn nhả dương vật vừa cương triệt để đó ra, chỉ chừa lại phần đầu trong miệng để tiếp tục ra sức liếm láp, nuốt sạch sẽ phần chất lỏng anh vừa tiết ra.

Khanh Kha đã bị liếm láp đến hưng phấn, anh nắm cầm hấn thúc vào sâu trong cổ họng hấn mấy lần, Bạch Cập lờ đờ mặc kệ, dù bị thúc tới cuống họng cũng không hề chống cự, ngược lại còn lặng lẽ đưa tay ra sau.

Lúc BJ cho Khanh Kha, hấn cũng cương cứng, không chỉ phần trước có cảm giác, hậu huyệt phía sau cũng dần dần ngứa ngáy.

Hấn từng được Khanh Kha đâm tới đó, cảm nhận đủ sâu sắc, đó là thứ khoái cảm một khi đã trải qua sẽ không thể quên nổi. Những ngày Khanh Kha bỏ đi, mỗi giây mỗi phút hấn đều nhớ nhung, nhớ Khanh Kha, nhớ cái ôm của anh, nhớ cơ thể ấm nóng và niềm khoái lạc những lần dương vật của anh đi vào cơ thể hấn, hấn muốn Khanh Kha, muốn đến sắp phát điên.

Khoảng thời gian đó toàn bộ tâm trí hấn đều là việc phải làm sao mới tìm thấy Khanh Kha, không hề đoái hoài chút gì tới bản thân, cũng không có tâm trạng để tự xử.

Giờ đây Khanh Kha quay về rồi, ở bên cạnh hấn, lại còn tha thứ cho hấn, toàn thân Bạch Cập như đang ngậm mình trong hũ mật ngọt, ngọt tới mất phương hướng, sự thoải mái tình cảm khiến khao khát trên cơ thể hấn càng lộ rõ, hậu huyệt ngứa ngáy quá mức khiến hấn không cách nào chống đỡ.

Hấn muốn Khanh Kha đi vào trong hấn, lấp đầy hấn.

Khát khao này đến từ tận sâu tâm can hấn, hấn chẳng cách nào chống cự lại.

Nhưng Khanh Kha muốn hấn phải lấy lòng anh trước, chính là không để anh phải làm gì cả, hấn chỉ đành thỏa mãn yêu cầu của anh, anh mới có thể thỏa mãn hấn.

Tâm trí dù đang bị dục vọng che lấp nhưng hấn vẫn nhớ kỹ điều này, hấn nghĩ ngợi một hồi, muốn kiềm chế dục vọng xuống, nhưng cứ mỗi động tác vào ra trong miệng hấn của Khanh Kha, khiến hậu huyệt trống vắng của hấn càng thêm phần khó chịu.

Hấn liền xoa xoa, ngứa ngáy quá, không chịu nổi nữa.

Thế là hấn vừa mở miệng “ngheh đón” Khanh Kha tiến vào, vừa âm thầm đưa tay ra sau, tự thấy thoải mái hấn.

Nhưng Bạch Cập vừa lơ là một chuyện, hấn quỳ sát trước người Khanh Kha, nếu hấn còn muốn hoạt động về phía sau, tư thế ắt sẽ hướng xuống dưới, mông nhếch lên, Khanh Kha chắc chắn dễ dàng thấy được. Hơn nữa, coi như bỏ qua vấn đề tư thế, tay của hấn vẫn đeo xiềng xích, hề cử động sẽ lại phát ra tiếng leng keng, Khanh Kha không phát hiện mới lạ.

Nhưng Khanh Kha không cấm cản hấn, chỉ hơi dừng lại, để hấn tiếp tục tự mình tiến tới.

Nhận ra thứ trong miệng hơi ngừng lại, thậm chí còn có hơi hướng rút ra, Bạch Cập hốt hoảng, lập tức thu tay lại, giữ chặt lấy dương vật của Khanh Kha, không để anh rút lại, rồi ngược mắt nhìn anh, ra sức liếm láp trong miệng. Cơ mà trời không chiều lòng người, Khanh Kha vỗ vỗ mặt hấn nhất quyết muốn rút ra.

Anh hít thở, lồng ngực phập phồng lớn dần, giọng nói cũng nhuốm màu tình dục, trở nên khàn khàn, đưa tay khẽ sờ cầm hấn, trêu hấn đến híp mắt lại, rồi khẽ nói: “Ngồi dậy.”

Bạch Cập sững sờ, rồi lập tức vui sướng.

Khanh Kha nhất định sẽ đâm hấn!

Nổi buồn phiền vì không được BJ nữa trong chớp mắt đã tan biến, Bạch Cập đứng dậy, cởi áo ngủ đầy thành thực, nhào tới muốn hôn Khanh Kha, nhưng Khanh Kha lại nghiêng đầu tránh né, lại chỉ vào miệng hắn.

Bạch Cập chợt nhận ra, mình vừa BJ cho Khanh Kha xong, Khanh Khanh có phần chán ghét mùi vị trong miệng hắn lúc đó.

Thật may trên khay trà cạnh giường có cốc nước, hắn bưng lấy súc miệng, xác nhận không có mùi lạ, mới tiếp tục hôn.

Kĩ năng hôn của hắn quả có tiến bộ không nhỏ so với trước kia, không chỉ đơn thuần là gặm và liến nữa, nhưng lại gấp gáp như con chó sói mấy trăm năm chưa ăn thịt, đã hôn là hôn không có điểm dừng.

Trước khi tới đây hắn đã dùng gel bôi trơn, nên giờ hắn ung dung vô cùng, lại được Khanh Kha cho phép, bao nhiêu nhớ mong dồn nén bấy lâu cùng những ảo tưởng đầy khoái cảm, hắn nắm lấy dương vật Khanh Kha rồi ngồi xuống.

Chỉ có điều hắn đã đoán sai khả năng chịu đựng của bản thân và kích thích của Khanh Kha, mới chỉ phần đầu đi vào hậu huyệt đã mắc kẹt, cơ thể hắn chợt nảy sinh cảm giác như bị mổ xẻ, hắn đau quá không kịp kìm lại đã kêu thành tiếng: “A...!”

Khanh Kha bị kẹp chặt nên tỏ ra hơi khoa chịu, anh không ngờ Bạch Cập lại muốn ngồi luôn xuống, chưa kịp cản hắn lại thì hai người đã rơi vào hoàn cảnh ngỡ ngàng ngừng này.

Không được. Khanh Kha đau, anh đưa tay giữ chắc eo của Bạch Cập, anh muốn để hắn đứng dậy trước, rồi bôi lại gel bôi trơn. Nhưng vẻ mặt và cử chỉ của hắn cho thấy rõ ràng rằng hắn đã hiểu lầm, hắn tưởng anh chê hắn vô dụng, không muốn làm nữa, thế là hắn đẩy tay anh ra, quyết ngồi im.

“Ú!” – sắc mặt Bạch Cập tái mét, đôi môi cắn chặt như đã ứa máu, dương vật của hắn vốn đã chảy nước tràn trề vì hưng phấn vẫn mềm oặt vì đau, rủ xuống, như muốn thể hiện sự không ổn với hắn.

Nhưng trong đau đớn đó, hắn vẫn thoáng thấy sung sướng, linh hồn hắn đã được lập đầy trong khoảnh khắc cả hai kết hợp cùng nhau, cảm giác hạnh phúc dồn nén nơi lồng ngực, nhất thời hắn chẳng còn nhớ nổi thời gian, điều duy nhất trong đầu hắn lúc này chính là dù có chết tại nơi đây cũng đáng lắm.

Đúng lúc hắn đang mê man, Khanh Kha đột nhiên vỗ mông hắn, giọng điệu không giấu nổi tức giận: “Phiền phức.”

Bạch Cập giãy giụa, gương mặt nở nụ cười mơ hồ, kìm nén đau, khó khăn lên tiếng: “Em không sợ đau.”

“Khanh Khanh...” – hắn cắn vai mình, như để phân tán cái đau, rồi áp tới cọ xát vai Khanh Kha, muốn cản nhưng lại không nổi – “Chỉ cần là vì anh mà đau, em không sợ.”

Bạch Cập run rẩy rướn eo lên, hơi đau, hắn lại từ từ hạ xuống, vừa mặc im cho thân thể từ từ hồi phục lại, vừa vòng cổ Khanh Kha hôn: “Khanh Khanh, anh hôn em đi, được không?”

Khanh Kha như vờn hắn, chẳng những không hôn, ngược lại còn hơi lùi lại, kết quả Bạch Cập cứ vẫn không buông tha mà sát tới, sát gần lại hôn.

Khanh Kha miễn cưỡng chủ động chạm môi hắn, Bạch Cập lập tức sướng như được mùa, kéo mặt Khanh Kha xuống tiếp tục hôn.

Khi cơ thể đã bình thường trở lại, phạm vi hoạt động của hắn cũng mở rộng, hắn nhếch mông, ngậm chặt phần đầu dương vật của Khanh Kha rồi mới từ từ đưa vào, khi đã hoàn toàn tiến vào, âm thanh va chạm thể xác cùng những tiếng rên rỉ không kìm nén được cùng vang lên, Bạch Cập kích thích đến không kiểm soát nổi, tốc độ cũng ngày càng nhanh, dương vật phía trước lại cương cứng lần nữa.

Lực búng của thanh niên trai tráng quả là rất tốt, hắn lại từng được huấn luyện chuyên môn làm liên tục mười mấy nháy cũng chẳng thấm mệt, ngược lại càng thêm sung sức, còn tự học được các mảnh khoé.

Lúc ngồi xuống lần nữa, hắn không vội nhổm dậy, mà đặt mình lên hai đùi, eo từ từ xoay để dương vật của Khanh Kha đi vào sâu hơn, hậu huyệt có rút lại, quay quay một vòng tìm kiếm nơi có thể khiến mình vui vẻ.

Khi dương vật trượt qua một vị trí, cơ thể hắn run lên, sáng khoái tới các ngón chân cũng co lên: “Ừm...!”

Tìm đúng phương hướng rồi, hắn bắt đầu điều chỉnh vị trí, để dương vật của Khanh Kha không ngừng trượt qua chỗ đó, đem lại khoái cảm vô bờ bến cho hắn.

Ấy thế mà hắn vẫn chẳng quên nhiệm vụ, trong lúc thoả mãn bản thân, hắn vẫn không ngừng co chặt hậu huyệt, toàn thân dựa lên Khanh Kha, xoa bóp điểm nhạy cảm của anh hết sức thuần thực, hôn lên cổ Khanh Kha, để lại dấu vết của chính mình ở đó.

Cơ thể hắn sắp không chịu nổi cơn yêu mãnh liệt này nữa, hắn hơi cử động, rất nhanh sau đó đã không kiên trì nổi mà bắn ra.

Khoảnh khắc cao trào ngấn ngùi đó. Hắn dường như lửng lơ trên đám mây, cả thể xác lẫn tinh thần đều được giải phóng, cảm giác thoả mãn cực độ khiến hắn dường như không chống đỡ nổi, chỉ đánh ôm thật chặt Khanh Kha tìm chút cảm giác chân thực.

“Khanh Khanh...” – hắn khẽ gọi trong mơ hồ, không gọi được rõ ràng tên anh, mà như muốn nói điều gì.

Khanh Kha vẫn nhẹ nhàng đi vào trong lúc hắn đang cao trào, không hề có vẻ như cố nén bắn ra, anh quay mình duy trì tư thế như vậy, trực tiếp bắn vào.

Bạch Cập bị anh bắn vào trong, dương vật hắn lại run rẩy cương lên, tiết ra một chút dịch trắng, cánh tay cũng nhất quyết bám lấy anh, không để anh rút ra.

Khanh Kha nghe bên tai có tiếng dây xích, tâm trạng liền rối bời, liền lên tiếng: “Hửm?”

Nào ngờ, Bạch Cập lại như được cho phép, bắt đầu nói bừa:

“Em rất thích anh, lần đầu gặp anh, em đã thích anh rồi.”

Khanh Kha không muốn nói chuyện với người không tỉnh táo: “Lúc đó em mới 8 tuổi.”

Bạch Cập cố chấp nói tiếp: “Lúc đó em vì thích anh... nên mới tới ôm anh.”

Hắn nói với Khanh Kha, bản thân hắn đã sùng bái Khanh Kha thế nào, cảm thấy bản thân nảy sinh tình cảm đặc biệt với anh từ khi nào, và sau khi phát hiện ra, đã rất nhiều lần, khi Khanh Kha đi ra ngoài, những người phụ nữ được chuẩn bị cho anh đã bị hắn xua đuổi ra sao.

Nói tới đây, hắn không chút xấu hổ: “Những con nhỏ đó không đẹp bằng em, sao xứng với Khanh Khanh.”

Khanh Kha bị hắn trêu chọc, muốn cười nhưng lại nghe thấy hắn nói tiếp:

“Nhưng Khanh Khanh không thích em, mà bên cạnh anh lại có bao nhiêu kẻ em đuổi không được.”

“Em không muốn thấy Khanh Khanh ở bên cạnh chúng.”

Nói tới đây, hắn chột dạ liếc Khanh Kha, anh cau mày, để hắn nói tiếp.

“Cho nên, em mới khoá anh lại.”

Hắn xoay mình ngồi trên người Khanh Kha, nắm lấy dương vật anh đặt vào trong cơ thể mình lần nữa, tay làm miệng vẫn nói:

“Lúc đó em nghĩ, em phải ôm... để anh quen với em, sẽ dựa vào em, không rời xa em nữa, nếu như vậy, bất kể có thích hay không anh sẽ đều trở về bên em.”

Trong mắt hắn ánh lên một tia sáng tham lam, cúi nhìn Khanh Kha, tựa như mãnh thú nhìn con mồi, đúng lúc muốn ngoạm lấy, hắn lại dừng tay, thu lại bộ móng vuốt và hàm răng sắc bén, liếm liếm môi, trở về dáng vẻ hiền lành ấm áp, cơ thể lão đảo trên mình Khanh Kha, cúi đầu hôn anh, tiếp tục nói:

“Nhưng mà, sau khi anh đi, em... ôm em lại suy nghĩ, em vẫn muốn anh... yêu em hơn.”

“Khanh Khanh...” – Hắn say mê hôn lên môi anh, chóp mũi, đuôi mắt, và cả nốt ruồi lệ nơi khoé mắt, hỏi đầy hy vọng: “Anh yêu em, thích em được không?”

Trong mắt Bạch Cập tràn ngập những tia hy vọng, cho dù chỉ là một chút, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

“Được không?”

Hắn lại hỏi.

Thấy hắn thực sự muốn biết câu trả lời, Khanh Kha làm ra vẻ suy nghĩ một lát, rồi chọc chọc chóp mũi hắn:

“Còn phải xem biểu hiện của em.”

The end.

33. Chương 33: Phiên Ngoại 1

Edit: Thanh Thảo (Thanh Thảo chỉ edit duy nhất 1 phiên ngoại này thôi, còn lại đều là Tiểu Thanh Đình dịch nhé)

Con mèo của Khanh Kha trải qua một chặn đường dài khúc chiết mới về nước. Giây phút được ôm vào lòng, nó lộ vẻ hơi mệt mỏi, mềm nhũn vùi lên đùi chủ, tiếng kêu cũng yếu ớt đến đáng thương.

Có lẽ vì từ nước ngoài đến, còn chưa quen với khí hậu ở đây, nó càng sợ người lạ hơn so với hồi ở nước ngoài, chỉ nhận một mình Khanh Kha, trừ Khanh Kha ra, ai cũng không cho chạm vào mình.

Khanh Kha làm việc ở phòng làm việc, nó bèn nằm nhòai bên chân Khanh Kha, lúc lại ngồi xổm ở dưới chân Khanh Kha, ngửa đầu nhìn, đôi mắt tròn vo rất kiên định mà nhìn chăm chăm lấy Khanh Kha, rất thu hút sự chú ý của người khác, chỉ chờ ai đó đưa tay ôm nó đặt lên đùi rồi được ung dung thả nằm trên đùi anh.

Nhưng nó thì thờ thái như vậy, chứ có người lạ nhìn không nổi.

Lúc Bạch Cập bước vào thì đã thấy được hình ảnh thế này. Khanh Kha ngồi ngay ngắn trên ghế nghe thuộc hạ báo cáo, trên gối là cái con mèo chường mắt kia đang nằm, tay anh thỉnh thoảng lại vuốt vuốt đầu con mèo, lâu lâu còn gãi gãi cằm nó, vuốt đến con mèo nhỏ nheo mắt lại luôn, xem ra có vẻ rất sung sướng.

Tay nắm thành quyền, lòng độc chiếm bành trướng, ngoài mặt thì Bạch Cập không chút thay đổi sắc mặt chứ trong lòng lại đang gào thét: Đó là vị trí của tao.

Hắn nhìn thấy con mèo kia còn hất cằm lên, giống như liếc mình một cái, lập tức không cam lòng yếu thế, trừng mắt lại nó.

Cuộc giao tranh không âm thanh giữa một người và một mèo cứ thế diễn ra. Con mèo như thị uy vậy, nó dụi dụi vào lòng bàn tay Khanh Kha.

Cảnh tượng như vậy hầu như cứ cách đoạn thời gian thì sẽ trình diễn một lần. Khanh Kha liếc thấy, không để ý đến.

Mặt Bạch Cập đen thui, ngăn cản tên thuộc hạ sắp ra ngoài, miệng thì nói với Khanh Kha:

“Khanh Khanh, em thấy con mèo nhỏ hình như hơi mệt rồi đó, hay bảo người ta mang đi cho nó ăn gì đó nhé?”

Từ lúc Khanh Kha chấp nhận giữ hắn lại bên cạnh đến giờ còn chưa tới hai tháng, nên lúc này hắn nói chuyện vẫn còn có phần cẩn thận từng li từng tí. May là, Khanh Kha cũng không phản đối, nhìn dáng vẻ con mèo nhỏ có chút ỉu xìu thật, bèn gật đầu. Có điều không để cho người kia ôm, mà mình tự ôm con mèo giao cho thuộc hạ, rửa tay xong mới trở về phòng làm việc.

Quý đáng ghét vừa rời đi, Bạch Cập đã nhào đến ngay.

Hắn không dám làm hành động gì quá đáng, rút kinh nghiệm từ lần trước, chỉ ngồi lên tấm thảm bên cạnh Khanh Kha, nghiêng đầu dựa vào chân Khanh Kha, nắm lấy tay anh đặt lên mặt mình, dụi nhẹ.

“Khanh Khanh, anh sờ em chút đi, em cũng rất mềm.”

Khanh Kha cất một tiếng cười khẽ không rõ ý nghĩa, theo lời mà gái gái cầm hấn:

“Em có phải con mèo đâu.”

Bạch Cập thấy anh cười, bỗng thêm không ít dũng khí, lôi kéo tay anh, đặt lên môi hôn một cái, còn thè đầu lưỡi ra, liếm liếm lòng bàn tay anh:

“Meo...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-khong-che>